Războiul stelelor 1

Din aventurile lui Luke Skywalker
George Lucas

PROLOG

O altă galaxie, un alt timp.

Vechea republică era republica legendară, mai vastă decât spaţiul şi timpul. Nu este nevoie să menţionăm unde se afla şi cum luase fiinţă, ci numai să ştim că… aceea era Republica.

Cândva, sub guvernarea înţeleaptă a Senatului şi protecţia Cavalerilor Jedi, Republica se extinsese şi prosperase. Dar, aşa cum se întâmplă deseori, când bogăţia şi puterea încep să inspire o teamă respectuoasă, după ce iniţial au stârnit doar simpla admiraţie, apar acei indivizi malefici a căror lăcomie este pe măsura valorilor râvnite.

Astfel se întâmplă şi cu Republica când ajunse la apogeu. Aidoma celor mai măreţi copaci, aceasta, deşi capabilă să facă faţă unui atac din afară, se prăbuşi, măcinată pe dinăuntru.

Ajutat şi încurajat de indivizi din guvern, lipsiţi de scrupule şi însetaţi de putere, precum şi de influentele organisme comerciale, ambiţiosul senator Palpatine reuşi să se facă ales preşedinte al Republicii. Promise să restabilească încrederea între oameni şi să reînvie gloria vremurilor trecute.

Odată sigur de poziţia sa, se declară Împărat şi, închizându-se într-un adevărat turn de fildeş, îşi întoarse faţa de la popor. Curând, căzu sub influenţa acelor consilieri

linguşitori pe care chiar el îi propulsase în posturi înalte şi strigătele mulţimii care cerea dreptate nu mai ajunseră la el.

După ce exterminară, prin trădare şi înşelăciune, pe Cavalerii Jedi, păzitori ai dreptăţii în galaxie, guvernatorii imperiali şi birocraţii instituiră un regim de teroare în rândul lumilor galactice descurajate. Mulţi folosiră puterea imperială, şi numele tot mai însinguratului Împărat pentru a-şi satisface propriile ambiţii.

Câteva sisteme solare se răsculară însă împotriva acestor ultime fărădelegi. Declarându-se împotriva noii ordini, ele porniră marea bătălie pentru refacerea vechii Republici.

La început, au fost mult mai puţine decât sistemele înrobite de Împărat. În acele prime zile de întuneric, părea sigur că strălucitoarea flacără a rezistenţei va fi stinsă înainte de a apuca să răspândească lumina adevărului de-a lungul unei galaxii cu lumi opresate şi înfrânte…

Din Întâia Sagă
Cronica neamului Whill

„Nu au trăit nici în spaţiul potrivit, nici la timpul potrivit. De aceea au devenit eroi."
Leia Organa de Alderaan, Senator

I

Era un glob imens, strălucitor, care răspândea în spaţiu o lumină licăritoare de topaz – dar nu era un soare, deşi multă vreme oamenii se înşelaseră crezând astfel. De-abia

după ce intraseră pe o orbită apropiată, exploratorii ei îşi dăduseră seama că era o planetă aparţinând unui sistem binar şi nu un al treilea soare.

La început păru sigur că nimic nu putea vieţui pe o astfel de planetă, cu atât mai puţin, fiinţe omeneşti. Totuşi, imensele stele din clasele G1 şi G2 se roteau în jurul unui centru comun cu o regularitate neobişnuită, iar Tatooine le înconjura pe o orbită eliptică, destul de departe pentru a permite apariţia unei clime relativ stabile, deşi excesiv de fierbinţi. În cea mai mare parte, planeta era un deşert uscat, iar lumina ei neobişnuită, de stea galbenă, era rezultatul dublei reflexii a radiaţiei solare pe suprafaţa nisipurilor şi câmpiilor de sare bogate în sodiu.

Aceeaşi lumină solară străluci brusc pe suprafaţa subţire a unei forme metalice ce se prăbuşea nebunește, prin atmosferă.

Cursul pe care nava galactică îl urma era intenţionat aiurit, nefiind deloc rezultatul unei avarii, ci al dorinţei disperate de a o evita. Prelungi descărcări de energie fulgerau pe lângă carena navei, într-o furtună multicoloră şi distrugătoare, asemeni un banc de peşti remora-curcubeu care se luptă să se ataşeze de o gazdă imensă şi neprimitoare.

Una dintre acele raze de sondaj şi cercetare reuşi să atingă nava aflată în zbor, lovind-o în generatorul solar principal. Fragmente strălucitoare de metal şi plastic erupseră în spaţiu, în timp ce capătul generatorului se dezintegra. Nava păru că se cutremură.

Sursa nenumăratelor raze de energie se ivi dintr-odată: un crucişător imperial greoi, al cărui contur

masiv era înţepoşat ca un cactus cu zeci de amplasamente pentru tunuri grele. Lumina încetă să mai ţâşnească din acei ţepi acum când crucişătorul se apropiase. În locurile unde fusese lovită nava mai mică se puteau observa fulgere de lumină şi explozii intermitente. Prin frigul absolut al spaţiului, crucişătorul ajunse deasupra prăzii sale rănite, îmbrăţişând-o parcă.

O altă explozie, îndepărtată, zdruncină nava – cu siguranţă însă, ea nu-i păru îndepărtata lui R2-D2 sau lui C-3PO. Unda de şoc îi aruncase prin coridorul îngust ca pe nişte curele de transmisie ale unui motor învechit.

Privindu-i pe aceştia doi, cineva ar fi bănuit că cel înalt, cu aspect uman C-3PO, era şeful, iar celălalt robot, tripodal, mic şi îndesat, numit R2-D2, subordonatul. Dar, cu toate că C-3PO ar fi putut strâmba din nas cu dispreţ, ei erau, de fapt, egali în toate, mai puţin în vorbire. Aici, C-3PO era, în mod evident şi necesar, superiorul.

Încă o explozie cutremură coridorul, făcându-l pe C-3PO să-şi piardă echilibrul. Tovarăşul lui, mai bondoc, se descurca mult mai bine în asemenea momente, din pricina centrului de greutate aflat în partea de jos a trupului său cilindric, foarte stabil pe picioarele groase, dotate cu cleşti.

R2-D2 îi aruncă o privire lui C-3PO, care încerca să-şi recapete echilibrul, sprijinindu-se de un perete al coridorului. Luminiţe clipeau enigmatic din singurul lui ochi electronic în timp ce studia carcasa avariată a prietenului său. Învelişul exterior al acestuia, de obicei de un bronz strălucitor, era acoperit de un strat subţire de pulbere metalică şi pe alocuri se zăreau zgârieturi, ca urmare a şocurilor suferite de nava rebelă la capturare.

Ultimul atac fusese însoţit de un vuiet grav şi persistent pe care nici cea mai puternică explozie nu reuşise

să-l acopere complet. Apoi, aparent fără niciun motiv, această vibraţie joasă încetă brusc, şi în coridorul de altfel pustiu, nu se mai auziră decât trosnetele stranii ale releelor de avarie sau păcăniturile circuitelor aflate pe moarte. Noi explozii începură să vuiască prin navă, dar de data aceasta, ele erau mult mai îndepărtate.

Cu un gest omenesc, C-3PO îşi întoarse încet capul într-o parte. Urechile-i metalice ascultară cu atenţie. Imitarea posturii umane nu era tocmai necesară – senzorii săi auditivi erau omnidirecţionali – dar zveltul robot fusese programat să se integreze perfect în societatea umană. Acest program cuprindea până şi imitarea celor mai fireşti gesturi omeneşti.

— Ai auzit? îl întrebă retoric pe răbdătorul lui companion, referindu-se la acea vibraţie. Au oprit reactorul principal şi comenzile.

Vocea lui era la fel de plină de neîncredere şi de grijă ca cea a oricărui om. Cu palma metalică îşi frecă o pată de un gri şters, pe locul unde o armătură desprinsă din carena vasului căzuse şi îi scrijelise pelicula de bronz strălucitor. C-3PO era un robot cusurgiu, pe care astfel de lucruri îl nelinişteau.

— Asta-i nebunie curată.

Clătină uşor din cap.

— Sunt absolut sigur că, de data asta, vom fi distruşi.

R2 nu comentă imediat. Îşi aplecă pe spate torsul lui cilindric, apucându-se strâns cu picioarele puternice de podea şi se adânci în studiul tavanului. Deşi nu avea un cap pe care să-l poată întoarce omeneşte într-o parte sau alta, R2 reuşi cumva să lase impresia că ascultă. Din difuzorul lui se auzi o serie scurtă de piuituri şi fluierături. Pentru o ureche umană oricât de sensibilă, acestea erau doar nişte paraziţi

electrostatici, dar pentru C-3PO ele formau cuvinte cu un înţeles tot atât de limpede ca şi noţiunea de curent continuu.

— Da, cred că într-adevăr au fost obligaţi să oprească comenzile, admise C-3PO, dar ce facem în continuare? Nu putem intra în atmosferă cu generatorul principal distrus. Nu pot să cred că o să ne dăm bătuţi pur şi simplu.

Deodată, îşi făcu apariţia un grup de oameni înarmaţi, pregătiţi de luptă. Expresiile feţelor lor erau marcate de îngrijorare şi aveau aerul unor fiinţe trimise la moarte.

3PO îi privi tăcut pe când dispăreau la o cotitură a coridorului, apoi se întoarse spre R2. Roboţelul nu se clintise din poziţia de ascultare. 3PO îşi ridică şi el privirea, deşi ştia că auzul lui R2 era mai fin decât al lui.

— Ce se-ntâmplă, R2?

Ca răspuns, acesta emise un piuit scurt. Încă un moment, şi nu mai fu nevoie de senzorii lui foarte fini. Preţ de un minut, două, pe coridor se lăsă o tăcere de moarte. Apoi, de undeva de deasupra, se putu auzi un zgomot slab, ca de pisică hârşâind la uşă. De fapt, erau paşii grei ai unor fiinţe ce deplasau echipamente voluminoase undeva, în interiorul navei.

La auzul câtorva explozii înăbuşite, 3PO murmură:

— Au răzbit printr-o spărtură, undeva, deasupra noastră. De data asta, Căpitanul nu mai are nicio scăpare. Cred că ar fi mai bine… zise, întorcându-se din nou spre R2.

Nu apucă să termine, căci un scrâşnet de metal supratensionat umplu aerul, şi în capătul îndepărtat al culoarului, izbucni un fulger orbitor de lumină actinică. Undeva în partea aceea, grupul înarmat al membrilor echipajului care trecuse pe lângă ei cu câteva clipe mai devreme dăduse peste atacatorii navei.

3PO îşi întoarse faţa şi delicaţii fotoreceptori – tocmai

la timp pentru a evita fragmentele de metal care zburau în lungul coridorului. În capătul îndepărtat, se căscase o gaură în tavan prin care începură să cadă pe podeaua coridorului forme strălucitoare, asemănătoare unor boabe mari de metal. Ambii roboţi ştiau că nicio maşină n-ar fi putut avea coerenţa mişcărilor acestor forme care luau instantaneu poziţii de luptă. Noii sosiţi nu erau mecanisme, ci oameni în armură.

Unul dintre ei se uită drept la 3PO – nu, nu la el, gândi robotul înnebunit de frică, ci în spatele lui. Cu arma în mână, silueta se răsuci – prea târziu. O rază laser îi lovi capul, împroşcând bucăţi de armură, oase şi carne în toate direcţiile.

Jumătate din trupele imperiale invadatoare se întoarseră şi răspunseră cu foc de-a lungul coridorului– ochind undeva, dincolo de cei doi roboţi.

— Repede, pe-aici! ordonă 3PO, încercând să se retragă din faţa imperialilor.

R2 îl urmă. Nu apucară să facă decât câţiva paşi, şi-i văzură pe rebelii din echipaj în faţa lor, trăgând în lungul coridorului. În câteva secunde, culoarul se umplu de fum şi de razele laser ale schimbului de focuri.

Fulgere roşii, verzi şi albastre ricoşau din porţiunile lucioase ale pereţilor şi podelei sau crestau şanţuri lungi pe suprafeţele metalice. Gemetele răniţilor şi muribunzilor – un sunet cât se poate de nerobotic, gândi C-3PO – reverberau răzbind pe deasupra vaietului materiei anorganice distruse.

Un fulger lovi podeaua, lângă picioarele robotului şi, în acelaşi timp, un al doilea izbi peretele, chiar în spatele său, dezvelind nişte circuite parazitate şi câteva mănunchiuri de cabluri. Forţa suflului celor două explozii îl răsturnă pe C—3PO peste cablurile zdrenţuite, unde o mulţime de

curenţi diferiţi îl scuturară în fel şi chip.

Nervii lui metalici fură străbătuţi de senzaţii ciudate. Nu-i provocau durere, ci doar confuzie. De câte ori încerca să se mişte ca să se elibereze, curenţii din cablurile ce se rupeau îl ţintuiau locului cu o nouă pârâială. În tot acest timp, vacarmul şi străfulgerările laserelor nu conteniseră, căci lupta continua cu şi mai mare înverşunare.

O ceaţă groasă de fum inundă încetul cu încetul coridorul. R2-D2 se grăbi să vină în ajutorul prietenului său. Micul robot demonstra o indiferenţă flegmatică faţă de energiile care străbăteau furibunde culoarul. Era atât de scund prin construcţie, încât marea majoritate a fulgerelor laser treceau pe deasupra capului său.

— Ajutor! strigă C-3PO, dintr-odată îngrozit de un nou mesaj primit de la un senzor intern. Cred că ceva se topeşte. Eliberează-mi piciorul stâng. Am probleme lângă servomotorul pelvian.

Cum era şi de aşteptat, din rugător, deveni brusc jignitor:

— Este numai vina ta! ţipă el mânios. Ar fi trebuit să fiu mai deştept şi să nu mă încred în logica unui asistent demenajor subdimensionat şi termo-capsulat. Nu ştiu de ce ai insistat să ne părăsim poziţiile şi să venim în acest stupid coridor de acces. Nu că asta ar mai conta acum. Cred că întreaga navă este…

R2-D2 îl întrerupse în mijlocul discursului cu un fel de piuituri enervate şi înjurături personale, deşi continua să taie şi să tragă cu precizie de încurcătura de cabluri de înaltă tensiune.

— Ei, chiar aşa? îi replică dispreţuitor C-3PO. La fel şi ţie atunci…

O explozie nemaiîntâlnit de violentă zgudui coridorul,

făcându-l pe robot să-şi înghită cuvintele. O miasmă înăbuşitoare de elemente carbonizate inundă aerul, înnegurând totul.

Avea doi metri înălţime. Era biped. O mască bizară din metal negru, în spatele căreia se ascundea un aparat pentru respiraţie, îi acoperea întotdeauna faţa. Era un Lord Întunecat al Sithului, o creatură impunătoare şi ameninţătoare, aşa cum traversa, cu trena robei negre fâlfâind, coridoarele navei rebele.

Teama se strecura pe urmele paşilor Lorzilor întunericului. Ceaţa malefică care îl învăluia îndeaproape pe acesta era atât de densă şi ameninţătoare, încât oţelitele trupe imperiale se dădeau înapoi din calea sa şi, din nimic, sub influenţa ei, soldaţii începeau să se certe unii cu alţii. Membrii echipajului rebel, până acum hotărâţi să reziste, rupseră rândurile în panică şi o luară la sănătoasa la vederea siluetei în armură – armură care, deşi neagră, era mult mai puţin întunecată decât gândurile care treceau prin mintea pe care oţelul o proteja.

Un singur gând, un singur scop, o unică obsesie pusese stăpânire, arzător, pe mintea lui Darth Vader, în timp ce se îndrepta spre un alt coridor din nava avariată. Acolo, fumul începuse să se împrăştie, deşi se mai auzea încă zgomot de luptă, de undeva, din interiorul navei. Bătălia, încheiată aici, izbucnise în altă parte.

Un singur robot se mai mişca liber acolo pe unde trecuse Darth Vader. C-3PO reuşi în sfârşit să se desprindă din capcana ultimelor cabluri. De undeva, din spatele lui, acolo unde neîndurătoarele trupe imperiale măturau ultimele rămăşiţe ale rezistenţei rebelilor, încă se mai

auzeau ţipete omeneşti.

C-3PO privi în jos şi nu văzu decât podeaua scrijelită. Uitându-se de jur-împrejur, zise plin de îngrijorare:

— R2, unde eşti?

Fumul păru că se mai împrăştie puţin. Privirea lui 3PO căută undeva, în lungul culoarului.

Se părea că R2 era acolo. Dar el nu privea în direcţia lui 3PO. Micul robot stătea neclintit, într-o poziţie de ascultare. Spre el se apleca – era dificil chiar şi pentru fotoreceptorii electronici ai lui 3PO să penetreze prin fumul gros şi acid – o siluetă omenească. Părea tânără, zveltă şi avea, după obscurele canoane estetice ale oamenilor, o calmă frumuseţe, medită 3PO. O mână delicată se mişca, parcă, prin faţa lui R2.

3PO porni într-acolo când ceaţa de fum începu să se îngroaşe din nou. Dar când ajunse la capătul coridorului, R2 stătea singur, aşteptând. Nesigur, 3PO cercetă cu privirea de jur-împrejur. Uneori, roboţii aveau halucinaţii electronice– dar de ce să fi avut viziunea unei făpturi umane?

Ridică din umeri… De fapt, de ce nu, având în vedere întâmplările tulburătoare din ultima oră şi doza brutală de curent pe care tocmai o absorbise? N-ar îi trebuit să fie surprins de nimic din ceea ce născoceau concatenatele lui circuite interne.

— Unde ai fost? întrebă 3PO într-un sfârşit. Presupun că te-ai ascuns.

Hotărî să nu amintească nimic despre posibila siluetă omenească. Dacă fusese într-adevăr o halucinaţie, nu avea de gând să-i ofere lui R2 satisfacţia de a afla în ce hal îl aduseseră evenimentele recente.

— Se vor întoarce pe aici, continuă el arătând din cap spre coridor, fără să-i mai dea micuţului şansa de a-i

răspunde. Vor veni să-i caute pe supraviețuitorii umani. Noi ce facem acum? N-or să creadă o boabă din spusele unei mașini aparținând rebelilor atunci când vor cerceta dacă nu ascundem nimic de valoare. Ne vor trimite la muncă silnică în minele din Kessel sau ne vor descompune pentru a monta din componentele noastre alți roboți, mai puțin merituoși decât noi. Asta dacă nu ne vor considera niște potențiale programe-capcană și nu ne vor spulbera la prima vedere. Dacă nu…

Dar R2 se întorsese deja și se depărta grăbit spre capătul culoarului.

— Așteaptă, unde te duci? Nu m-ai ascultat?

Rostind nenumărate înjurături, în mai multe limbi, unele dintre ele ieșindu-i mecanic pe gură, 3PO se grăbi să-și urmeze prietenul. Își închipuia că în acest fel, unitatea de memorie a lui R2 putea fi scurtcircuitată după dorință.

La intrarea în centrul de comandă al navei galactice, coridorul gemea de prizonieri mohorâți, păziți de soldați imperiali. Unii zăceau răniți, alții erau pe moarte. Câțiva ofițeri fuseseră separați de rangurile inferioare și stăteau grupați, înghesuiți unul într-altul, aruncând priviri belicoase și amenințări plutonului tăcut și compact de soldați care-i țineau la respect.

Ca la comandă, toată lumea – atât trupele imperiale cât și rebelii – amuțiră când o siluetă masivă, înveșmântată într-o capă, apăru de după o cotitură a culoarului. Doi dintre cei mai înverșunați și încăpățânați ofițeri rebeli începură să tremure. Oprindu-se în fața unuia dintre oameni, impunătoarea figură se apropie de el în tăcere. O mână masivă îl înșfăcă pe acesta de gât și-l ridică de la pământ. Ochii ofițerului rebel se bulbucară, dar el continuă să tacă.

Un ofițer imperial, cu casca de protecție ridicată

pentru a i se vedea o rană proaspătă acolo unde o rază laser străpunsese blindajul, ţâşni din sala comenzilor de luptă, scuturând energic din cap.

— Nimic, domnule. Memoria sistemului de salvare a datelor a fost ştearsă complet.

Darth Vader primi vestea cu o mişcare imperceptibilă a capului. Masca impenetrabilă se întoarse să-l privească pe ofiţerul pe care îl tortura. Degetele mănuşii metalice se cotractară. Agăţându-se de ele, prizonierul încercă cu disperare să le îndepărteze, dar în zadar.

— Unde sunt informaţiile pe care le-aţi interceptat? izbucni amenințător Vader. Ce-aţi făcut cu înregistrările informaţiilor?

— Noi… n-am… interceptat… nicio… informaţie, gâlgâi ofiţerul în timp ce se bălăngănea, încercând să respire, de undeva, din adâncurile sale, aruncă, printre guiţături, un afront: Aceasta este… o navă consulară… N-ai văzut… Însemnele noastre… exterioare?… Suntem în… misiune… diplomatică.

— Înghiţi-v-ar haosul cu misiunea voastră cu tot! tună Vader. Unde sunt benzile?

Strânse şi mai tare, amenințător. Când reuşi în sfârşit, să răspundă, vocea ofiţerului nu mai fu decât o şoaptă sufocată.

— Numai… comandantul… ştie.

— Nava transporta pe mai marii regimului din Alderaan, răcni Vader, apropiindu-se de prizonier cu masca sa în formă de gargui. E cineva din familia regală la bord? Pe cine transportaţi?

Degelele-i groase strânseră mai tare, şi mişcările ofiţerului deveniră din ce în ce mai haotice. Ultimele lui cuvinte, înăbuşite şi înecate, erau complet neinteligibile.

Vader nu era mulţumit. Deşi spânzuratul devenise moale, şi sfârşitul său înspăimântător era neîndoielnic, mâna continuă să strângă, până când se auzi pârâitul sinistru al oaselor rupte. Apoi, Vader azvârli dezgustat cadavrul, moale ca o păpuşă de cârpă, izbindu-l de un perete îndepărtat. Câţiva dintre soldaţii imperiali se aplecară repede, chiar la timp, pentru a evita sinistrul proiectil.

Uriaşul se întoarse cu repeziciune, luându-i prin surprindere pe ofiţerii imperiali care se făcură mici sub privirea lui neclintită şi veninoasă.

— Demontaţi nava bucată cu bucată, componentă cu componentă, până găsiţi benzile. Cât despre pasageri, dacă există, îi vreau vii.

Tăcu o clipă, apoi adaugă:

— Repede!

Ofiţerii şi soldaţii se buluciră spre ieşire, împiedicându-se unii de alţii în graba de a o şterge – nu neapărat pentru a executa ordinele lui Vader, ci pur şi simplu pentru a se retrage din faţa acelei prezenţe malefice.

R2 se opri pe un culoar gol, unde nu era fum şi unde nu se dăduseră lupte. Îngrijorat, derutat, 3PO îl ajunse cu greu din urmă.

— Am străbătut jumătate de navă, şi pentru ce…?

Tăcu, privind cu neîncredere cum robotul bondoc desigilă şi deschise cu unul din cleştii braţelor sale, trapa unei capsule de salvare. Numaidecât, o lumină roşie de avertizare începu să pâlpâie şi un vuiet răsună în tot coridorul.

3PO privi înnebunit în toate direcţiile, dar culoarul rămase gol. R2 încerca deja să pătrundă în capsula fusiformă

şi strâmtă. În ea nu puteau încăpea decât câţiva oameni şi nu era construită pentru a găzdui inteligenţe artificiale. R2 reuşi cu greu să intre în compartimentul neconfortabil.

— Hei, îi strigă 3PO, admonestându-l înfricoşat. Nu ai voie aici! E numai pentru oameni. Poate că am putea să-i convingem pe imperiali că nu suntem programaţi să fim rebeli şi că suntem prea valoroşi ca să fim distruşi. Dar dacă cineva te vede înăuntru, nu mai avem nicio şansă. Ieşi de acolo!

Într-un târziu, R2 reuşi să se strecoare în dreptul tabloului de comandă miniatural. Îşi îndreptă puţin corpul şi-i adresă un şir de piiuituri şi fluierături puternice refractarului său tovarăş.

3PO ciuli urechile. Nu putea să se încrunte, dar reuşi să lase impresia că asta făcea.

— Misiune… Ce misiune? Ce tot spui? Vorbeşti de parcă n-ai mai avea niciun terminal integrat logic în creierul ăla al tău. Nu mai vreau nicio aventură. Îmi asum riscul de a da faţă cu imperialii. Şi să ştii că eu nu intru aici.

O zbârnâială supărată veni din partea lui R2.

— Să nu mă faci pe mine filosof tâmpit, îi întoarse 3PO vorba, Obezule, sac inform de grăsime ce eşti!

3PO tocmai se pregătea să mai adauge ceva, când o explozie puternică aruncă în aer peretele exterior al culoarului. Praf şi aşchii metalice ţâşniră prin culoarul îngust.; urmă instantaneu o salvă de explozii secundare. Flăcări flămânde izbucniră din peretele interior, rămas descoperit, şi se oglindiră în puţinele pete strălucitoare rămase pe carcasa robotului.

Mormăind echivalentul electronic pentru „Mă las în grija ta, Doamne!”, robotul cel deşirat sări în capsula de salvare.

— Ştiu că o să-mi pară rău, mormăi mai clar, pentru R2, în timp ce acesta activa uşa ermetică din spatele lor. Micul robot anclanşă o serie de întrerupătoare, trânti un capac de protecţie şi apasă trei butoane într-o anumită ordine. Capsula de supravieţuire fu lansată din nava ciuruită o dată cu tunetul exploziei zăvoarelor de fixare.

Când primi vestea că ultimul focar de rezistenţă de pe nava rebelă fusese eliminat, căpitanul crucişătorului imperial se linişti vizibil. Asculta cu plăcere rapoartele referitoare la vasul capturat, când unul din comandanţii artileriei îl chemă până la el. Deplasându-se către locul unde acesta privea pe un ecran circular, căpitanul putu să vadă un punct minuscul mistuindu-se în spaţiul incendiar de dedesubt.

— O altă capsulă, domnule. Instrucţiuni?

Mâna ofiţerului opera deja comenzile computerizate ale unei baterii de tunuri energetice.

Indiferent, încrezător în puterea de foc şi în controlul absolut pe care îl avea asupra oamenilor săi, căpitanul studie pe ecran informaţiile suplimentare despre capsulă. Acestea nu comunicau a fi cineva în capsulă.

— Păstrează-ţi focul, locotenent Hija. Aparatura nu indica nicio formă de viaţă în afara navei noastre. Cred că mecanismul de lansare a capsulei a suferit un scurtcircuit sau a primit instrucţiuni greşite. Nu-ţi risipi muniţia.

Se întoarse să asculte din nou, cu satisfacţie, rapoartele despre oamenii capturaţi şi despre materialele găsite pe nava rebelă.

Lumina orbitoare, venind de la panourile de comandă şi circuitele ce explodau, juca nebuneşte pe armura cer-cetaşului care inspecta culoarul. Tocmai se pregătea să se întoarcă şi să le strige camarazilor din trupa de asalt să-l urmeze, când observă mişcare într-o margine a culoarului. Ceva părea că se dă înapoi, pitindu-se într-un intrând. Cu pistolul pregătit, se deplasă prudent până acolo şi privi cu atenţie, iscoditor, în nişă. O siluetă mică, tremurătoare, diafană în albul veşmintelor, se lipi de perete şi ridică ochii spre el. De-abia acum putu vedea că în faţa lui se afla o femeie tânără, ale cărei semnalmente se potriveau perfect cu cele ale persoanei pe care Lordul Întunericului o căuta cu insistenţă. Soldatul rânji în spatele căştii. Era o întâlnire norocoasă pentru el. Urma să fie recompensat.

Îşi răsuci puţin capul, în interiorul căştii, vorbind în mica pastilă a microfonului.

— Am găsit-o, le comunică celor din spatele lui. Pregătiţi-vă s-o neutra…

Nu mai apucă să-şi termine mesajul, tot aşa cum nu avea să-şi mai primească nici mult sperata recompensă. O dată ce atenţia lui se mutase de la fată la emiţător, tremurul ei încetase brusc. În timp ce ţâşnea din ascunziş, fata scoase la iveală pistolul energetic pe care-l ţinuse până atunci pitit la spate.

Soldatul care avusese nenorocul să o găsească se prăbuşi primul, cu capul făcut zob, o masă informă de metal şi oase. Aceeaşi soartă îl aşteptă şi pe cel de-al doilea, care se grăbise să vină în ajutorul cercetaşului. Apoi, o undă de un verde strălucitor atinse umărul fetei, care se prăbuşi instantaneu pe podea, ţinând încă, în mâna ei delicată, pistolul.

Forme metalice se adunară în jurul ei. Una, care purta

pe braţ însemnele de ofiţer inferior, îngenunche, întoarse corpul tinerei şi-l studie cu un ochi expert.

— O să-şi revină, spuse acesta într-un târziu, privindu-şi subordonaţii. Raportaţi-i Lordului Vader.

C-3PO privea ca hipnotizat prin micul hublou aflat în partea din faţă a capsulei de salvare, în timp ce ochiul uriaş al lui Tatooine începuse să-i înghită. Ştia că, undeva, în spatele lui, nava mutilată şi crucişătorul imperial se depărtau cu o viteză crescândă, absorbite parcă de abis.

Se simţea bine. Dacă aterizau într-un oraş civilizat, avea de gând să-şi caute un post elegant într-o atmosferă liniştită, ceva mai potrivit statutului şi pregătirii sale. Ultimele luni produseseră prea multe emoţii şi surprize unui simplu robot ca el.

Mânuind parcă la întâmplare comenzile capsulei, R2 nu putea promite, totuşi, decât că vor ateriza ei cumva. 3PO îşi privi scundul tovarăş cu îngrijorare:

— Eşti sigur că ştii să pilotezi chestia asta?

R2 răspunse cu un fluierat evaziv, care nu reuşi să potolească neliniştea celuilalt robot.

II

Atât de puternică, de penetrantă era strălucirea luminii reflectate pe suprafaţa întinderilor nemărginite ale lui Tatooine, încât o veche zicală a coloniştilor spunea că mai repede orbeşti uitându-te fix la câmpiile arse de soare ale planetei, decât la cei doi sori uriaşi. În ciuda acestei străluciri, viaţa putea exista şi chiar se impusese în câmpiile

joase, formate pe fundul unor foste mări, care se evaporaseră cu mult timp în urmă. Un singur lucru o făcuse posibilă: reintroducerea apei.

Şi totuşi, oamenii de pe Tatooine îşi procurau cu mare greutate apa vitală. Atmosfera îşi ceda în silă umezeala. Apa trebuie smulsă din înaltul cerului de un albastru intens – trebuia smulsă, înduplecată, forţată să coboare pe suprafeţele cultivate.

Pe o movilă a uneia dintre acele câmpii neprimitoare, se puteau observa două siluete; treaba lor era aceea de a obţine atât de necesara umezeală. Una dintre forme, rigidă şi metalică, nu era altceva decât un vaporizator ancorat temeinic în rocile din adâncime şi în stratul de nisip de la suprafaţă. Cea de lângă ea, tot atât de expusă căldurii, era însufleţită.

Luke Skywalker avea de două ori vârsta vaporizatorului – vechi de zece ani – şi de aceea nu te puteai bizui prea mult pe scula aceea. În acel moment el înjura încetişor reglajul recalcitrant al unei valve de la aparatul climatic. Din când în când recurgea, în mod cu totul neprincipial, la pumni, în loc să folosească unealta potrivită. Niciuna dintre metode nu era însă cea mai bună. Luke era sigur că lubrifianţii folosiţi la vaporizare îşi neglijau menirea, făcând ochi dulci, cu o licărire uleioasă, minusculelor particule abrazive de nisip. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se dezmorţi întinzându-şi spatele. Cel mai plăcut amănunt la tânărul nostru era numele. O adiere uşoară îi răvăşi părul lăţos şi-i fâlfâi tunica largă, de lucru, în timp ce supraveghea aparatul. „N-are niciun rost să mă supăr pe el”, gândi Luke. „E doar o maşinărie lipsită de inteligenţă.”

Pe când tânărul medita asupra încurcăturii în care se afla, o a treia siluetă sosi în viteză pentru a trebălui

neîndemânatic, la una dintre secţiunile ce tocmai se defectaseră. Numai trei dintre roboţii cu şase braţe, model Treadwell, funcţionau, şi aceştia erau chiar mai uzaţi decât cizmele lui Luke. Cel de aici se deplasa instabil, cu poticniri şi opinteli.

Luke îl privi trist. Apoi îşi ridică ochii spre cer. Era senin. Şi ştia că nici nu avea să vadă urmă de nori dacă nu reuşea să repare vaporizatorul. Era cât pe ce să încerce încă o dată, când îi atrase atenţia o licărire scurtă, dar intensă.

Îşi extrase cu repeziciune din centura port-unelte un binoclu bine îngrijit şi focaliză spre cer.

Privi prin el o bună bucată de vreme, regretând că nu avea un telescop veritabil. Vaporizatoarele, canicula şi neplăcutele sarcini zilnice pe care le mai avea de îndeplinit fură date uitării. Îşi strânse cu grijă binoclul şi îl puse la loc, în centură, se întoarse şi o zbughi spre spider, vehiculul său de teren. La jumătatea drumului, îşi aduse aminte să strige în urma sa:

— Grăbeşte-te, strigă nerăbdător. Ce mai aştepţi? Pune-te odată în mişcare!

Robotul Treadwell o porni spre el, şovăitor, dar curând începu să se rotească pe loc, scoţând fum din fiecare încheietură. Luke îi mai dădu nişte instrucţiuni, dar în cele din urmă, înţelegând că vorbele nu mai erau de niciun folos pentru a repune robotul în mişcare, renunţă dezgustat.

Luke stătu în cumpănă o clipă dacă să lase maşinăria în mijlocul câmpului sau nu – dar tot el îşi spuse că, în mod sigur, componentele vitale ale robotului nu mai funcţionau. Aşa că sări în spider, provocând recent reparatului flotor antigravitaţional o înclinare primejdioasă, până când echilibră distribuţia greutăţii, aşezându-se în dreptul comenzilor. Menţinându-şi altitudinea puţin deasupra

solului nisipos, vehiculul, conceput să transporte încărcături uşoare, reveni la o poziţie stabilă, balansându-se ca o barcă pe o mare furioasă. Porni motorul care scheună în semn de protest şi, spulberând nisipul, demară spre îndepărtatul oraş Anchorhead.

În urma lui, fumul negru, provenind de la robotul care ardea, continua să se înalţe ca o coloană jalnică spre cerul limpede şi senin. La întoarcere, Luke nu avea să-l mai găsească acolo. În sălbaticele pustietăţi de pe Tatooine existau un fel de hiene în premanentă căutare de resturi de metal sau carne.

Construcţii din piatră şi metal, de un alb incandescent în lumina turbată a celor doi sori gemeni, se îngrămădeau strâns unele într-altele, atât pentru a-şi ţine tovărăşie cât şi pentru a se proteja reciproc. Acestea alcătuiau inima vastei comunităţii agricole din regiunea Anchorhead.

În acel moment al zilei, străzile prăfuite şi nepavate erau pustii. Muşte veninoase de deşert bâzâiau leneş în crăpăturile streşinilor clădirilor din piatră masivă. Un câine lătra în depărtare – singurul semn de viaţă până la apariţia unei bătrâne care se pregătea să traverseze strada. Aceasta era bine înfăşurată într-un şal parasolar metalic.

Ceva o făcu să privească în sus. Ochii ei obosiţi scrutară în depărtare. Un sunet slab la început, ce crescu brusc în intensitate: o formă rectangulară strălucitoare apăru furtunos de după un colţ îndepărtat. Vehiculul se îndrepta spre ea şi nu dădea vreun semn că intenţiona să-şi schimbe direcţia. Cu ochii bulbucaţi de groază, bătrâna se împletici, căutând să se dea la o parte din faţa lui.

Gâfâind şi gesticulând furioasă, cu pumnul ridicat în

urma spiderului, strigă, încercând să acopere zgomotul:

— Nu vă mai învăţaţi odată să conduceţi mai potolit, copii afurisiţi ce sunteţi!

S-ar putea ca Luke s-o fi văzut, dar cu siguranţă n-a auzit ce spunea. În orice caz, atenţia îi era îndreptată în cu totul altă parte. Opri în faţa unei clădiri lungi şi scunde, din beton, aparţinând centralei electrice. Din platforma superioară şi din pereţii ei ieşeau în afară o mulţime de bobine şi de tije. Valurile nemiloase de nisip ale planetei loveau zidurile centralei spărgându-se într-o spumă galbenă. Nimeni nu se obosea să le cureţe. N-avea niciun rost. A doua zi ar fi arătat la fel ca înainte.

Luke izbi uşa deschizând-o larg şi strigă:

— Hei!

Un tânăr solid, în salopetă, stătea relaxat pe un scaun din spatele jegoasei mese de control a centralei. Se dăduse cu o loţiune de protecţie şi pielea nu-i era arsă de soare. Şi fata care stătea pe genunchii lui făcuse acelaşi lucru, dar la ea, suprafaţa de piele lăsată la vedere fiind mai mare, se putea observa mai bine efectul benefic al loţiunii. Într-un fel, ei îi stătea bine chiar şi aşa, transpirată cum era.

— Alo, puţină atenţie! strigă Luke din nou, încercând să le smulgă un răspuns.

Se grăbi spre camera de control aflată în partea din spate a centralei. Mecanicul, pe jumătate adormit, îşi trecu mâna peste faţă şi mormăi:

— Mi se pare mie sau am auzit un tânăr gălăgios dând buzna aici?

Fata de pe genunchii lui se întinse senzual, şi îmbrăcămintea uzată se mulă pe formele-i apetisante. Vocea ei suna gutural.

— Era Wormie, l-au apucat năbădăile, zise ea căscând.

Deak şi Windy ridicară privirea de pe jocul electronic de biliard când Luke năvăli în cameră. Toţi erau îmbrăcaţi cam la fel, numai că hainele acestuia din urmă erau lălâi şi mult mai ponosite.

Cei trei tineri contrastau în mod izbitor cu jucătorul masiv, cu trăsături plăcute, aflat în capătul celălalt al mesei. Totul, de la tunsoarea regulamentară şi impecabilă până la uniforma ce-i venea ca turnată, îl scotea în evidenţă faţă de ceilalţi, ca un fir de mac într-un lan de ovăz.

Din spatele celor trei, se auzea o zumzăială uşoară de la robotul depanator care trebăluia răbdător la una dintre componentele defecte ale echipamentului centralei.

— Ia puneţi-vă în mişcare, măi băieţi! le strigă el în plină vervă.

Apoi îl observă pe bărbatul mai în vârstă, în uniformă, şi tresări uimit. Se recunoscură reciproc, imediat.

— Biggs!

Un zâmbet larg lumină faţa celui în uniformă.

— Bună, Luke.

Se îmbrăţişară cu căldură.

Apoi Luke se îndepărtă puţin ca să-i poată admira uniforma.

— Nu ştiam că te-ai întors. Când ai venit?

— De puţin timp. Am vrut să te iau prin surprindere, şmecherule.

Siguranţa din vocea lui trăda mulţumire de sine, păstrându-se însă în limitele decenţei. Arătă spre cameră.

— Credeam c-am să te găsesc aici, împreună cu trântorii ăştia doi.

Deak şi Windy zâmbiră.

— În orice caz, nu mă aşteptam să fii pe câmp, la muncă, replică Biggs şi chipul i se lumină iarăşi de acel

zâmbet căruia puţini îi puteau rezista.

— Nu te-a schimbat prea mult Academia, comentă Luke. Totuşi te-ai întors cam repede…

Expresia feţei lui arătă brusc îngrijorare.

— Auzi, ce s-a întâmplat…? Nu ţi-ai luat brevetul?

Ceva îi scăpa în legătură cu Biggs. Acesta îi răspundea, ocolindu-i uşor privirea.

— Bineînţeles că l-am luat. Săptămâna trecută chiar am fost desemnat într-un post la bordul cargoului *Rand Eliptic.* Secund Biggs Darklighter, la ordinele dumneavoasră, spuse el, executând un salut cu înfloriturі, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, apoi zâmbi iar în felul acela al lui, arogant, dar irezistibil. M-am întors doar să-mi iau rămas bun de la voi, prostovani nefericiţi ce sunteţi!

Izbucniră cu toţii în râs şi o ţinură aşa, până când Luke îşi aminti deodată pentru ce venise acolo.

— Aproape că uitasem, spuse el şi tulburarea de la început se înstăpâni din nou pe chipul său. Se dă o bătălie chiar aici, în sistemul nostru. Haideţi să vedeţi.

Deak păru dezamăgit.

— Nu începe iar cu poveştile tale despre bătălii, Luke. Nu te-ai săturat să le tot visezi? Las-o baltă.

— La dracu' cu balta ta… Vorbesc serios. De data asta chiar se dă o bătălie.

Ba trăgând de ei, ba îmboldindu-i cu vorba, reuşi să-i înduplece pe cei din centrală să iasă afară, în lumina orbitoare.

Camie era pur şi simplu dezgustată.

— Sper să merite efortul ăsta, îl avertiză ea pe Luke, ferindu-şi ochii de lumină.

Acesta îşi scosese deja binoclul şi acum cerceta înălţimile. Îi luă numai o clipă să prindă în cadru o anumită

imagine.

— V-am spus eu. insistă el. Uite, acolo sunt.

Biggs veni lângă Luke şi-i ceru binoclul, în timp ce ceilalţi se chinuiau să vadă cu ochiul liber. Cu un uşor reglaj al transfocatorului, Biggs reuşi să vadă două puncte argintii pe fondul de un albastru întunecat al cerului.

— Nu e nicio bătălie, şmechere, spuse el cu convingere, luându-şi binoclul de la ochi şi privindu-şi prietenul cu afecţiune. E adevărat, sunt două nave, dar staţionează. De vreme ce Tatooline n-are o staţie orbitală, s-ar putea să fie un şlep care încarcă un cargou, şi-atâta tot.

— Dar mai devreme a fost, s-a dat o adevărată bătălie, adăugă Luke.

Entuziasmul său de mai înainte începea să pălească în faţa siguranţei dispreţuitoare a prietenului său mai în vârstă.

Camie smulse binoclul din mâna lui Biggs, lovindu-l din greşeală de un stâlp de susţinere. Luke i-l luă la rândul lui repede şi începu să-i inspecteze carcasa, în căutarea vreunei stricăciuni.

— Umblă mai atentă cu chestia asta, spuse el.

— Lasă, nu-ţi mai face atâtea griji, Wormie, rânji ea dispreţuitoare.

Luke făcu un pas către fată, apoi se opri, căci mecanicul solid se interpuse uşor între ei, zâmbindu-i băiatului cu subînţeles. Luke chibzui o clipă, apoi dădu din umeri, răzgândindu-se.

— Îţi repet, Luke, vorbi mecanicul cu aerul unui om care-a obosit să spună de-a surda acelaşi lucru, rebeliunea este departe de-aici. Mă îndoiesc că imperiul ar lupta ca să păstreze acest sistem. Crede-mă, Tatooine nu reprezintă absolut nimic.

Înainte ca Luke să apuce să mormăie un răspuns,

amicii lui se şi făcură nevăzuţi, înapoi, în centrală. Fixer o ţinea de mijloc pe Camie şi amândoi comentau chicotind inepţiile lui Luke. Chiar şi Deak şi Windy murmurau ceva… despre el, de-asta era sigur Luke.

Îi urmă numai după ce aruncă o ultimă privire în sus, către acele pete îndepărtate. Era sigur de un singur lucru: fulgerele de lumină pe care le văzuse între cele două nave nu fuseseră provocate de reflexia luminii celor doi sori pe suprafeţele metalice.

Legăturile care strângeau la spate mâinile fetei erau rudimentare şi sigure. Grupa de soldaţi bine înarmaţi o supraveghea cu multă atenţie, ceea ce ar fi părut deplasat având în vedere că arestata nu era decât o fiinţă fragilă, şi ar fi fost şi mai duri dacă vieţile lor n-ar fi depins de faptul că trebuia predată în bună stare.

Totuşi, când fata îşi încetini paşii intenţionat, cei ce o ţineau captivă nu ezitară să o bruscheze. Unul din escortă o înghionti brutal în şale şi fata fu cât pe ce să cadă. Când se redresă, se întoarse şi-i aruncă o privire plină de ură soldatului cu pricina, dar nu-şi putu da seama dacă are sau nu vreun efect asupra lui, căci faţa acestuia era pe de-a întregul acoperită de casca blindată.

În cele din urmă, ieşiră într-un culoar unde se afla spărtura în carcasa navei. Marginile acesteia fumegau încă mocnit în urma exploziei devastatoare. Aici fusese ataşat un coridor mobil care făcea legătura între nava rebelă şi crucişător; în capătul îndepărtat al acestuia strălucea un cerculeţ de lumină. Fata cercetă cu privirea culoarul, apoi, întorcându-se, dădu cu ochii de o umbră ce se îndrepta spre ea şi tresări înspăimântată, dezminţind obişnuitul ei sânge

rece. Lângă ea se înălţa statuar, ameninţător, Darth Vader. Ochii săi roşi străluceau în spatele măştii hidoase. Un muşchi tresări scurt pe faţa ei fină; altfel, fata rămase imperturbabilă. Vorbi fără nicio urmă de tremur în glas:

— Darth Vader… ar fi trebuit să-mi dau seama. Numai tu puteai fi atât de insolent şi de tâmpit. Ei bine. Senatul Imperial nu va trece cu vederea fapta asta. Când vor auzi că ai atacat o misiune diploma…

— Senator Leia Organa, hârâi uşor Vader, destul de tare însă pentru a-i acoperi protestele.

Satisfacţia de a o fi găsit se vădea în savoarea cu care rostea fiecare silabă a numelui ei.

— Nu încerca să mă tragi pe sfoară, înălţimea Voastră, continuă el ameninţător. De data asta n-ai plecat într-o misiune de caritate. Aţi trecut printr-un sistem interzis, ignorând numeroasele avertismente şi încălcând ordinele de-a vă întoarce… până n-a mai avut nicio importanţă.

Imensul cap metalic se aplecă spre ea.

— Ştiu că spioni aflaţi în acel sistem au transmis un număr de mesaje spre această navă. După ce am stabilit proveniența transmisiilor, acelor indivizi nu li s-a mai acordat decât sărmana favoare de a-şi pune capăt zilelor înainte de a fi interogaţi. Vreau să ştiu ce-aţi făcut cu informaţiile pe care le-aţi primit.

Nici cuvintele lui Vader, nici prezenţa sa dușmănoasă nu părură să aibă vreun efect asupra fetei.

— Nu ştiu nimic despre prostiile pe care le îndrugi acolo, îi replică ea scurt, privind într-o parte. Sunt membru al Senatului în misiune diplomatică spre…

— Spre partea destinată ţie în Alianţa Rebelilor, declară Vader, întrerupând-o acuzator. De asemenea, eşti o trădătoare.

Îşi întoarse privirea spre un ofiţer din apropierea sa.

— Luaţi-o!

Reuşi să-l ajungă cu un scuipat şi saliva ei sfârâi pe armura încă fierbinte. Vader îndepărtă jignitoarea materie în tăcere, în timp ce o urmărea cu interes, aşa cum se îndepărta sub escortă, pe culoarul de acces spre crucişător.

Un soldat mic şi subţirel, purtând însemnul de comandant imperial se apropie de Vader.

— Este periculos s-o reţinem, îndrăzni ofiţerul, privind şi el în urma fetei. Dacă se află despre asta va fi multă rumoare în Senat. Afacerea va stârni simpatie pentru rebeli.

Comandantul privi în sus, spre faţa inexpresivă de metal, apoi adăugă:

— Ar trebui eliminată imediat.

— Nu. Îndatorirea mea este să localizez acea fortăreaţă ascunsă a lor, replică liniştit Vader. Toţi spionii lor au fost eliminaţi – de noi sau de ei înşişi. Prin urmare, ea este singura mea cheie care să mă conducă la ascunzătoare. Şi intenţionez să mă folosesc din plin de ea. Am s-o storc până la ultima picătură, dacă va fi nevoie – voi afla cu orice preţ poziţia bazei rebelilor.

Comandantul îşi ţuguie buzele şi clătină uşor din cap, poate cu puţină compătimire, gândindu-se la femeie.

— Va muri înainte să dea vreo informaţie.

— Las' pe mine, răspunse Vader cu o indiferenţă glacială.

Se gândi un moment, apoi continuă:

— Emiteţi un semnal de avarie în bandă largă. Transmiteţi că nava senatorului a întâlnit o grupare neaşteptată de meteoriţi pe care n-a putut să-i evite. Înregistrările arată că scuturile de protecţie au fost zdrobite şi carena navei perforată, producând prin decompresie

pierderea a până la nouăzeci şi cinci la sută din atmosfera internă. Informaţi Senatul şi pe tatăl ei că toţi membrii echipajului au pierit.

Un pluton de soldaţi obosiţi se îndreptă ţintă spre comandant şi Lordul Întunericului. Vader îi privi aşteptând.

— Benzile de date nu sunt la bordul navei. Nu există vreo informaţie de valoare în băncile de date ale navei şi nici vreo urmă de ştergere, recită mecanic un ofiţer. Nu s-au efectuat transmisii în spaţiul cosmic după ce am intrat în contact cu ei. O capsulă de salvare defectă a fost ejectată în timpul luptelor, dar s-a confirmat imediat că la bordul ei nu se afla nicio formă de viaţă.

Vader căzu pe gânduri.

— Se poate să fi fost o capsulă defectă, medită el, dar care să conţină şi înregistrările. Benzile nu sunt forme de viaţă. După toate probabilităţile, persoana care le va găsi le va ignora importanţa şi le va şterge pentru a le folosi în scopuri proprii. Şi totuşi…

— Trimiteţi un detaşament să le recupereze sau să se asigure că nu sunt în capsulă, ordonă el în sfârşit comandantului şi ofiţerului care asculta atent. Fiţi cât mai discreţi cu putinţă. Nu este nevoie să atragem atenţia, nici chiar aici, în această lume mizerabilă, aflată printre avanposturi.

Pe când ofiţerul şi soldaţii se îndepărtau, Vader îşi întoarse privirea spre comandant.

— Vaporizează nava asta. Nu trebuie să lăsăm nicio urmă. Cât despre capsulă, nu pot risca să cred că a fost o simplă defecţiune. Datele pe care le-ar putea conţine, s-ar putea dovedi prea periculoase. Urmăreşte acţiunea personal, comandante. Dacă benzile acelea există, trebuie recuperate şi distruse cu orice preţ.

Apoi adăugă cu satisfacţie:

— Cu misiunea încheiată şi cu senatorul în mâinile noastre, vom asista la spectacolul ultimelor clipe de viaţă ale acestei absurde Rebeliuni.

— Totul va decurge conform ordinelor tale, Lord Vader, încuviinţă comandantul.

Cei doi intrară pe culoarul de acces, îndreptându-se spre crucişător.

— Ce loc pustiu!

3PO se întoarse prudent să privească spre locul unde zăcea capsula pe jumătate arsă, în nisip. Giroscoapele lui interne nu se stabilizaseră încă după aterizarea dură. Aterizare! Simpla formulare a termenului îl flata nejustificat pe anostul său asociat.

Pe de altă parte, presupunea că ar trebui să-i fie recunoscător pentru că ajunseseră aici teferi şi nevătămaţi. Deşi, medită el studiind peisajul sterp, încă nu era sigur că-i aştepta o viaţă mai bună aici decât pe distrugătorul galactic, dacă ar fi rămas pe el.

Într-o parte, coline înalte de gresie dominau linia orizontului. În toate celelalte direcţii nu se vedeau decât şiruri nesfârşite de dune mişcătoare, asemenea unor dinţi galbeni şi lungi, întinzându-se kilometru după kilometru, până departe. Oceanul de nisip se contopea cu strălucirea orbitoare a cerului, încât nu mai puteai distinge unde se termina unul şi unde începea celălalt.

O umbră de nor din particule fine de nisip se ridică în urma celor doi roboţi ce se îndepărtau de capsulă. Vehiculul, o dată ce misiunea sa se încheiase, devenise complet nefolositor. Niciunul dintre roboţi nu fusese programat

pentru deplasarea pe jos pe acest tip de teren, aşa că ei se văzură nevoiţi să lupte din greu ca pe suprafaţa instabilă.

— Se pare că ne-a fost dat să suferim, gemu 3PO, autocompătimindu-se. Ce viaţă împuţită.

Tresări când ceva îi scârţâi în piciorul drept.

— Trebuie să mă odihnesc până nu mă fac bucăţi. Componentele mele interne nu s-au refăcut încă după prăbuşirea nebunească pe care tu o numeşti aterizare.

Se opri dar R2-D2 îşi văzu de drum. Micul robot executase o întoarcere bruscă şi acum se deplasa încet dar ferm spre cel mai apropiat platou.

— Hei, strigă C-3PO.

R2-D2 ignoră apelul, văzându-şi de drum.

— Unde naiba te duci?

De-abia acum R2-D2 se opri şi începu să emită semnalul electronic al unei explicaţii, în timp ce C-3PO se străduia extenuat să-l ajungă din urmă.

— Eu n-o iau pe-acolo, hotărî C-3PO după ce R2-D2 îşi încheie explicaţiile. E prea stâncos.

Gesticulă arătând în direcţia pe care veniseră, la câteva grade depărtare de roci.

— Pe-aici e mult mai uşor.

O mână metalică flutură a lehamite în direcţia platourilor înalte.

— Oricum, ce te face pe tine să crezi că sunt aşezări omeneşti în partea aceea?

Un fluierat prelung izvorî din interiorul lui R2.

— Să nu faci pe specialistul cu mine, auzi? îl avertiză 3PO. Cred că m-am săturat până-n gât de hotărârile tale.

R2 piui scurt.

— Bine, du-te pe unde vrei, îi spuse 3PO cu mărinimie. Încă din prima zi ai să te îngropi în nisip, mogâldeaţă mioapă

ce eşti.

Îl îmbrânci dispreţuitor, expediindu-l în tumbe, în jos, spre baza unei pante uşoare. C-3PO o porni către orizontul orbitor şi difuz. Aruncă o privire peste umăr:

— Şi să nu te prind că vii după mine să-mi ceri ajutor, ameninţă el, pentru că n-o să-ţi dau.

Sub creasta dunei, R2 se ridică cu greu. Stătu cât să-şi cureţe unicul ochi electronic cu ajutorul braţului artificial. Scoase un chelălăit electronic care se apropie rezonabil de ceea ce însemna expresia furiei umane. Apoi, murmurând încetişor pentru sine, se întoarse şi începu să se târască spre creasta de gresie, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Câteva ore mai târziu, 3PO istovit, cu termostatul supraîncărcat şi îndreptându-se vertiginos spre un colaps datorat caniculei, se deplasa către vârful a ceea ce spera el să fie ultima dună. În apropiere, resturi de coloane şi contraforturi decolorate, oasele calcifiate ale unor sălbăticiuni imense alcătuiau o piatră de hotar de rău augur.Ajungând pe creasta dunei, C-3PO privi nerăbdător în faţa sa. În locul multaşteptatei verdeţi, semn al civilizaţiei umane, văzu numai o mulţime de dune, identice ca formă şi care nu făgăduiau mai mult decât aceea pe care se afla acum. Ultima dintre ele, aşa cum o vedea el, era chiar mai înaltă decât cea pe care tocmai o urcase.

3PO se întoarse şi privi înapoi, spre îndepărtatul platou stâncos care devenea tot mai nedesluşit datorită distanţei şi turbulenţei produse de aerul fierbinte.

— Ei, pitic dereglat şi tâmpit ce eşti, mormăi 3PO, neputând nici măcar acum să admită pentru sine că, poate doar din întâmplare, R2 ar fi putut să aibă dreptate. E numai vina ta. M-ai tras pe sfoară făcându-mă s-o iau pe-aici, dar nici ţie n-o să-ţi fie mai bine.

Şi nici lui, dacă nu persevera. Aşa că făcu un pas. Auzi însă ceva scrâşnind uşurel în încheietura unui picior. Cuprins de o spaimă electronică, se aşeză şi începu să-şi culeagă nisipul din încheieturile acoperite cu o crustă abrazivă.

Putea continua drumul pe care pornise, îşi spuse el. Sau putea să-şi recunoască o eroare în raţionament şi atunci n-avea decât să încerce să-l ajungă din urmă pe R2-D2. Niciuna dintre aceste perspective nu-i prea dădea ghes.

Mai exista însă şi o a treia variantă. Putea rămâne pe loc, sclipitor în lumina orbitoare, până când articulaţiile i s-ar fi blocat, circuitele interne i s-ar fi supraîncălzit şi fotoreceptorii i s-ar fi ars din pricina ultravioletelor. Ar fi urmat să devină şi el un monument al puterii distrugătoare a sistemului binar, asemenea organismului colosal al cărui cadavru descărnat tocmai îl ocolise.

Deja receptorii săi erau pe ducă, reflectă el. I se părea că vede ceva mişcându-se în depărtare. Fata Morgana, probabil. Nu, nu… fără discuţie, era o lumină reflectată pe un obiect metalic care se deplasa înspre el. Speranţele îi renăscură. Ignorând avertismentele date de senzorii piciorului avariat, se ridică şi se porni să fluture nebuneşte din braţe.

Văzu acum cu claritate că era vorba de un vehicul, de un tip însă necunoscut lui. Dar era un vehicul, cu siguranţă, şi asta implica inteligenţă şi tehnologie. În tulburarea lui, neglijă să se gândească la posibilitatea că acea inteligenţă ar putea fi de altă natură decât cea umană.

— Aşa că am tăiat energia, am închis turbinele din spate şi am trecut uşor prin spatele lui Deak, termină Luke

de povestit, agitându-şi energic braţele.

Se plimba cu Biggs la umbră, în afara centralei. De undeva, dinăuntru, se auzea zgomot de metal prelucrat,semn că, în sfârşit, Fixer se apucase de reparaţii, alături de asistentul său robotic.

— Eram atât de aproape de el, continuă Luke agitat. Am crezut c-o să-mi pârlesc aparatura. De fapt, mi-am buşit avioneta destul de rău.

Această amintire îl făcu să se încrunte.

— Unchiul Owen a fost foarte supărat. Nu m-a mai lăsat să zbor tot sezonul.

Nu fu amărât mai mult de o clipă. Amintirea părţii plăcute a isprăvii sale se revărsă peste imaginea nechibzuinţei gestului.

— Trebuia să fi fost şi tu acolo, Biggs.

— Ai face mai bine s-o laşi mai moale cu astea, îl atenţionă prietenul său. Oi fi tu cel mai tare pilot acrobatic din regiunea asta a Mos Eisleyului, dar, Luke, să ştii, avionetele astea mici pot fi periculoase. Sunt îngrozitor de rapide pentru nişte aparate troposferice. Mai rapide, decât ar trebui. Mai joacă-te tu de-a jocheul cu motoarele şi într-o zi, unul o să facă bum!

Biggs lovi violent cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Şi-ai să ajungi o pată întunecată pe un perete de canion.

— Ia uite cine vorbeşte, replică Luke. Acum, după ce-ai fost pe câteva nave mari galactice, pilotate automat, începi să vorbeşti ca unchiu-meu. Ce mai, te-ai rasat la oraş.

Se răsuci vioi spre Biggs şi acesta îi blocă uşor mişcarea, schiţând totodată un gest apatic de contraatac.

Nepăsătoarea încântare de sine pe care o afişa Biggs se preschimbă în ceva mai uman:

— Mi-a fost dor de tine, puştiule.

Luke privi încurcat, într-o parte.

— Totuşi, Biggs, lucrurile s-au mai schimbat de când ai plecat tu. A fost atât de…

— Luke căută cuvântul potrivit, dar în cele din urmă încheie neputincios… atât de linişte.

Îşi perinda privirea pe străzile nisipoase şi pustii din Anchorhead.

— Linişte şi iar linişte şi altceva nimic, pe cuvânt.

Biggs deveni tăcut, gândindu-se la ceva. Se uita în jur. Aici, afară, erau singuri. Ceilalţi se întorseseră în răcoarea relativă a centralei electrice. Pe când se apropie şi mai mult de el, Luke simţi o solemnitate neobişnuita în tonul vocii prietenului său.

— Luke, nu m-am întors doar ca să spun la revedere, sau ca să mă umflu în pene în faţa tuturor că am făcut Academia.

Păru din nou că ezită, nesigur pe el. Apoi, ca să nu mai aibă prilejul de a da înapoi, aruncă repede:

— Vreau să ştie cineva. Nu pot să le spun părinţilor.

Cu gura căscată la Biggs, Luke nu reuşi decât să îngaime:

— Cum adică? Ce tot spui?

— Vorbesc despre ceea ce s-a tot discutat până acum ta Academie… şi în alte părţi, Luke. Discuţii serioase, grave. Mi-am făcut câţiva prieteni noi, din alte sisteme. Am căzut de acord asupra felului în care se desfăşoară anumite lucruri şi– vocea lui scăzu conspirativ – când vom ajunge într-unul din sistemele periferice, avem de gând să abandonăm nava şi să trecem la Alianţă.

Luke îşi întoarse privirea spre Biggs, încercând să şi-l închipuie pe prietenul său – cel amator de plăceri, nepăsător,

cel care-şi trăieşte clipa – ca pe un patriot înfierbântat de fervoarea răzvrătirii.

— Vrei să treci de partea rebelilor? izbucni el. Probabil că glumeşti. Cum?

— Vorbeşte mai încet, te rog, spuse Biggs prevenitor, privind pe furiş spre centrală. Ai o gură cât o şură.

— Iartă-mă, şopti repede Luke. Vorbesc încet… Uite ce-ncet vorbesc. De-abia-mă auzi şi tu…

Biggs îl întrerupse şi continuă:

— Un prieten de-al meu de la Academie are un alt prieten pe Bestine, care ne-ar putea ajuta să intrăm în contact cu o bază militară rebelă.

— Un prieten de-al lui… Eşti nebun, hotărî Luke cu convingere, sigur că prietenul lui o luase razna. Acest prieten la mâna a doua poate fi un agent imperial. Vei sfârşi la Kessel sau şi mai rău. Imperiul ar fi trebuit să le distrugă cu mulţi ani în urmă, dacă aceste avanposturi ar fi într-adevăr atât de multe şi atât de uşor de găsit.

— Ştiu că-i foarte riscant, admise Biggs fără tragere de inimă. Dar dacă nu îi contactez aşa, atunci – o lumină ciudată apăru în ochii lui, un amestec între o maturitate proaspăt câştigată şi… altceva – voi face ce îmi stă în putinţă de unul singur.

Îl privi insistent pe prietenul său.

— Luke, să ştii că n-am de gând să aştept până când Imperiul mă va obliga să mă înrolez. În ciuda a ceea ce auzi tu pe canalele oficiale de informare, Rebeliunea capătă amploare, se extinde. Şi vreau să fiu de partea dreptăţii… partea în care cred.

Vocea lui căpătă o inflexiune neplăcută şi Luke se întrebă ce-o fi văzând el cu ochii minţii.

— Ar fi trebuit să auzi şi tu câteva dintre istorioarele

pe care le-am auzit eu, Luke, şi să afli despre unele dintre fărădelegile pe care le cunosc eu. Poate că odată, cândva. Imperiul a fost într-adevăr frumos şi măreţ, dar oamenii care sunt la putere acum… Clătina din cap cu amărăciune. E putred, Luke, totul e putred.

— Şi eu nu pot să mişc niciun deget, mormăi posomorit Luke. Sunt legat de mâini şi de picioare în locul ăsta.

Trase un şut în nisipul pe care păşea, zadarnic, căci nisipul te încolţea la fiecare pas în Anchorhead.

— Credeam că în curând vei urma şi tu Academia, remarcă Biggs. Dacă-i aşa, atunci ţi se va oferi ocazia să scapi de munţii ăştia de nisip.

Luke zise cu dispreţ:

— Nu-i chiar aşa. A trebuit să-mi retrag cererea de înscriere.

Se uita într-o parte, incapabil să facă faţă privirii neîncrezătoare a prietenului său.

— N-am avut încotro. Am avut o mulţime de probleme cu oamenii nisipurilor. Au făcut câteva incursiuni chiar şi la periferia Anchorhead-ului.

Biggs clătina din cap, neluând în seamă scuza.

— Unchiul tău ar putea ţine în loc o întreagă colonie de tâlhari cu un aruncător laser.

— Să-i ţină departe de casă, da, încuviinţă Luke. Dar acum, că unchiul Owen şi-a instalat, în sfârşit, destule vaporizatoare şi toate funcţionează, ne aşteptam ca pământul să-i răsplătească din plin toate eforturile. Nu poate păzi însă de unul singur toată ferma şi spune că mai are nevoie de mine încă un sezon. Nu pot să-l părăsesc acum.

Biggs oftă trist.

— Îmi pare rău pentru tine, Luke. Într-o zi va trebui să înveţi să faci diferenţa între ceea ce pare important şi ceea

ce este cu adevărat important.

Cu un gest larg, arătă de jur-împrejur.

— La ce bun toată munca unchiului tău dacă roadele ei sunt acaparate de Imperiu? Am auzit c-au început să monopolizeze comerţul în toate sistemele de la periferie. Nu va trece mult, şi unchiul tău, la fel ca toţi ceilalţi de pe Tatooine, va fi doar un simplu chiriaş robind pentru gloria Imperiului.

— Aici nu s-ar putea întâmpla aşa ceva, obiectă Luke cu o convingere pe care, de fapt, n-o simţea. Chiar tu ai spus-o – Imperiul nu-şi va bate capul cu bolovanul ăsta.

— Lucrurile se mai schimbă, Luke. Numai teama de revoltă îi mai reţine pe mulţi dintre cei ce au puterea de la cine ştie ce grozăvii. Dar dacă această teamă va fi complet îndepărtată… Sunt două lucruri pe care oamenii n-au fost niciodată în stare să şi le satisfacă: curiozitatea şi lăcomia. Şi nu sunt prea multe cele care să mai stârnească curiozitatea înalţilor funcţionari imperiali.

Amândoi tăcură. Un vârtej de nisip mătură strada maiestuos, şi tăcut, apoi se sparse de un zid în nenumărate alte vârtejuri mai mici ce se împrăştiară în toate zările.

— Aş vrea să vin cu tine, şopti Luke într-un târziu. Îşi ridică privirea. Mai stai mult pe-aici?

— Nu. De fapt, chiar mâine dimineaţă trebuie să fiu la întâlnirea cu *Ecliptic.*

— Atunci… Asta înseamnă… că n-am să te mai văd.

— De ce? Poate că într-o bună zi… zise Biggs încrezător. Faţa i se lumină într-unul din acele zâmbete dezarmante ale lui. N-am să uit de tine. Între timp ai grijă să nu nimereşti în vreun perete de canion.

— Voi intra la Academie sezonul următor, insistă Luke, mai mult ca să se încurajeze pe sine decât pe Biggs. După

aceea, cine ştie ce voi face? Vocea lui trăda hotărâre. În orice caz, nu mă voi lăsa înrolat în flota galactică, asta-i sigur. Ai grijă de tine. Tu… vei fi întotdeauna cel mai bun prieten al meu.

Nu simţiră nevoia să-şi strângă mâna. Trecuseră de mult de etapa asta.

— Pe curând, Luke, spuse Biggs.

Se întoarse şi intră în centrală, Luke îl privi dispărând înăuntru. Gândurile lui erau la fel de haotice şi de frenetice ca şi imprevizibilele furtuni de nisip de pe Tatooine.

Fenomenele deosebite, specifice planetei Tatooine, erau puţine la număr. Printre acestea, remarcabile erau ceţurile misterioase ce se ridicau cu regularitate de la sol, în locurile unde nisipurile deşerturilor se spărgeau, asemeni valurilor unei mări, de neclintitele stânci şi platouri.

În deşertul arzător, ceaţa părea la fel de nefirească ca şi prezenţa unui cactus pe un gheţar. Cu toate acestea însă, ea exista. Meteorologii şi geologii îi dezbăteau originea, murmurând teorii greu de crezut despre apa suspendată în cavităţile din interiorul stâncilor de gresie din adâncurile planetei şi despre reacţii chimice imposibil de înţeles care făceau ca apa să se ridice la suprafaţă când pământul se răcorea şi apoi să se strecoare înapoi, în pământ, la îndoitul răsărit de soare. Cu fiecare nouă ipoteză se trezeau cu un pas înapoi şi, totuşi, fenomenul era real.

Nici ceaţa, nici gemetele stranii ale locuitorilor nocturni ai deşertului nu-l îngrijorau însă pe R2, pe când îşi croia drum în sus, prin făgaşul săpat în piatră al unui torent străvechi, căutând cea mai uşoară potecă spre vârful podişului. În lumina înserării, tălpile lui late şi pătrăţoase

scoteau un clincănit tot mai puternic pe măsură ce nisipul pe care călca lăsa loc, încet-încet, pietrişului.

Se opri preţ de o clipă. I se păru că aude din faţă un zgomot, ca de metal hârşâit pe piatră. Zgomotul nu se repetă, şi el îşi reîncepu ascensiunea.

În sus, pe făgaş, prea departe pentru a putea fi văzută de jos, o piatră se desprinse din peretele de stâncă. Silueta minusculă care dislocase întâmplător piatra, se retrase, ca un şoarece, în umbră. Două puncte luminoase străluceau sub cutele unei glugi maronii, la un metru de peretele canionului care se îngusta. Numai reacţia imprudentului robot indica faptul că unda ţiuitoare îl lovise: pentru o clipă, R2-D2 fu învăluit într-o lumină fluorescentă, stranie. Se auzi un scurt chiţăit electronic. Apoi suportul tripodal se dezechilibră şi micul robot se răsturna pe spate, cu luminile de pe panoul frontal pâlpâind haotic, datorită efectului fascicolului paralizant.

Trei caricaturi de oameni se grăbiră să apară din spatele bolovanilor ce-i ascunseseră vederii. Mişcările lor semănau însă mai degrabă cu cele ale unor rozătoare, şi nu erau decât cu puţin mai înalţi decât R2-D2. Când văzură că un singur fascicul de energie paralizantă imobilizase robotul, îşi puseră armele ciudate la loc, în tocurile lor. Cu toate acestea, se apropiară cu prudenţă de maşinăria nemişcată, cu un tremur de laşitate devenită ereditară.

Mantiile lor erau bătucite de praf şi nisip. Pupile de un roş-gălbui nesănătos luceau pisiceşte din adâncul glugilor lor, pe când îşi studiau captivul. Piticii ciudaţi, numiţi jawa, conversau în orăcăieli prelungi, guturale şi distorsionate, asemănătoare vorbirii omeneşti.

Dacă fuseseră cândva oameni, aşa cum susţineau ipotezele antropologilor, atunci trecuse multă vreme de

când degeneraseră, pierzându-şi orice aparenţă umană.

Apărură şi alţi jawa. Împreună reuşiră târâş-grăpiş să coboare robotul în jos pe făgaş.

La baza canionului se afla un transportor blindat, asemănător unei monstruoase sălbăticiuni preistorice. Vehiculul se înălţa câteva zeci de metri deasupra solului, ea un turn în trepte, mai înalte decât un om înalt. Carcasa sa metalică era lovită şi ciupită, semn al nenumăratelor furtuni de nisip pe care le îndurase.

O dată ajunşi la transportor, jawa îşi reluară pălăvrăgeala. R2-D2 îi auzea fără să înţeleagă nimic. Nu trebuia să se necăjească din pricina acestui insucces: jawa nu puteau fi înţeleşi decât de alţi jawa, căci foloseau un limbaj cu variaţii aleatorii care-i scotea din minţi pe lingvişti.

Una din acele creaturi scoase dintr-un buzunar al centurii un disc mic şi-l aplică pe o laterală a carcasei lui R2. Dintr-o parte a vehiculului gargantuesc, se ivi un tub gros. Îl rostogoliră pe R2 până la el apoi se îndepărtară. Se auzi un geamăt scurt, un sunet straniu produs de vidarea puternică a tubului şi robotul fu absorbit cu precizie în măruntaiele transportorului, precum un bob de mazăre într-un pai. Odată încheiată această acţiune, jawa fură cuprinşi de un nou acces de pălăvrăgeală, după care se precipitară, prin tuburi şi pe scări, spre inima transportorului, un adevărat cuib de şoareci ce-şi primea prin găuri locatarii.

Prin tubul de absorbţie, R2 fu depus, într-un mod nu tocmai plăcut, într-o încăpere strâmtă şi cubică. Alături de nenumărate mormane de piese şi rămăşiţe ale unor aparate defecte, aproximativ o duzină de roboţi de toate formele şi mărimile populau acea încăpere. Câţiva se blocaseră într-o conversaţie electronică. Alţii se fâţâiau fără scop printre ei. Dar când R2 se rostogoli în încăpere, o voce izbucni în

culmea surprizei:

— R2!... tu eşti, tu eşti! strigă emoţionat 3PO, prin întuneric, din imediata apropiere.

Îşi croi drum spre încă imobolizatul robot depanator şi-l îmbrăţişă aproape omeneşte. Observând micul disc fixat pe corpul lui R2, îşi întoarse privirea gânditor spre propriul piept, unde îi fusese şi lui ataşat un aparat similar.

Mecanisme masive, prost unse, se puseră în mişcare. Scrâşnind şi gemând, monstrul-transportor se răsuci şi, târându-se greoi, dar tenace, dispăru în noaptea pustie.

III

Masa şlefuită din sala de conferinţe era la fel de neclintită şi de lipsită de suflet, ca şi starea de spirit a celor opt ofiţeri şi senatori imperiali, aşezaţi în jurul ei. Soldaţi imperiali făceau de gardă la intrarea în încăperea inundată de o lumină rece, ce venea de la sursele de pe masă şi din pereţi.

Unul dintre cei mai tineri membri ai octetului tocmai vorbea. Afişa atitudinea unuia care ajunsese repede într-un post important, prin metode pe care nu este bine să le pomeneşti. Generalul Tagge poseda un anumit geniu pervers, dar nu datora acestuia decât parţial ascensiunea în actuala poziţie. Anumite însuşiri negative se dovediseră la fel de eficiente.

Cu toate că trupul şi uniforma sa erau mai curate şi mai îngrijite decât ale celorlalţi şapte din cameră, niciunul dintre aceştia nu şi-ar fi dorit să-l atingă. Era îmbibat până la refuz de o anume murdărie pe care mai mult o bănuiai decât o simţeai. Cu toate acestea, multă lume îl respecta. Sau se

temea de el.

— Vă spun, de data aceasta a mers prea departe, insistă generalul cu vehemenţă. Acest Lord al Sithului care ne-a fost băgat pe gât la ordinul împărtului, va fi pieirea noastră. Cât timp staţia spaţială de luptă nu va fi în întregime operaţională, noi suntem vulnerabili. Unii dintre voi încă nu-şi dau seama cât de bună este organizarea şi ce echipamente posedă Alianţa Rebelă. Navele sunt excelente, piloţii, mai buni decât ai noştri. Şi sunt puşi în mişcare de ceva mai puternic decât orice motor: perversul lor fanatism reacţionar. Sunt mai periculoşi decât îşi închipuie majoritatea dintre voi.

Un ofiţer mai în vârstă, cu faţa acoperită de nişte cicatrice atât de adânci, încât nici cea mai reuşită operaţie estetică nu le-ar fi putut remedia complet, se foi nervos în scaun.

— Periculoşi pentru flota ta spaţială, generale Tagge, nu pentru această staţie de luptă.

Ochii lui uscaţi îi cercetară pe toţi cei de la masă, trecând de la unul la altul, în cerc.

— Mă gândesc că Lord Vader ştie ce face. Rebeliunea va continua numai atâta timp cât laşii aceia vor avea un adăpost, un loc unde piloţii lor să se poată odihni, iar maşinile să fie reparate.

— Îmi permiţi să nu fiu de acord cu tine, Romodi? obiectă Tagge. Consider că iniţiativa construirii acestei staţii este legată mai mult de dorinţa personală a guvernatorului Tarkin de a dobândi putere şi recunoaştere decât de o anume strategie militară justificată. Rebelii vor găsi din ce în ce mai mult sprijin în cadrul Senatului, atâta timp cât…

Fu întrerupt de zgomotul uşii care se deschise. Gărzile luaseră poziţia de drepţi. Toţi îşi întoarseră capetele

într-acolo.

În cameră intraseră doi oameni, pe cât de diferiţi ca înfăţişare, pe atât de uniţi în scop. Cel din imediata apropiere a lui Tagge era slab, cu o faţă ascuţită, cu părul ca o mătură şi cu o expresie a feţei de piranha la pândă. Marele Moff Tarkin, guvernator al numeroaselor teritorii de la graniţa Imperiului, era eclipsat de statura uriaşă a împlătoşatului Lord Vader.

Lipsit de timiditate, dar potolit, Tagge se aşeză uşurel pe scaun, în timp ce Tarkin îşi ocupă locul din capătul mesei de conferinţă. Vader stătea lângă el, o prezenţă dominatoare în spatele scaunului guvernatorului. Tarkin îl fulgeră cu privirea pe Tagge, apoi privi în altă parte, de parcă n-ar fi observat nimic. Deşi spumega, Tagge rămase tăcut.

Un zâmbet subţire de satisfacţie stărui împietrit pe buzele lui Tarkin cât timp îşi roti privirea pătrunzătoare de jur-împrejurul mesei.

— Domnilor, Senatul Imperial nu va mai constitui de azi înainte o problemă pentru noi. Tocmai am primit un mesaj în care mi se anunţa că Împăratul a dizolvat pe timp nelimitat acest organism corupt.

Un val de uimire străbătu adunarea.

— Ultimele rămăşiţe ale Vechii Republici, continuă Tarkin, au fost în cele din urmă înlăturate.

— Imposibil! interveni Tagge. Cum va menţine Împăratul controlul asupra aparatului birocratic imperial?

— Nu trebuie să înţelegi, prin asta că funcţia senatorială a fost abolită, explică Tarkin. A fost doar întreruptă pe durata stării de urgenţă, şi zicând acestea Tarkin zâmbi şi mai tăios. Guvernatorii regionali deţin acum controlul direct şi au mână liberă în a-şi administra teritoriile. Asta înseamnă că puterea Imperiului poate, în

sfârşit, să-şi facă simţită prezenţa, aşa cum se cuvine, în rândul lumilor sale şovăitoare. De acum înainte, teama va pune frâu acelor guverne locale care ar dori să trădeze. Teama de flota imperială… şi de această staţie spaţială de luptă.

— Şi cum rămâne cu revolta de-acum? vru să ştie Tagge.

— Dacă rebelii ar reuşi cumva să obţină accesul la schema tehnică completă a acestei staţii spaţiale, este foarte puţin probabil că vor izbuti să depisteze un punct slab de care să profite pentru un succes de altfel minor, în caz de atac.

Surâsul lui Tarkin se preschimbă într-un rânjet superior.

— Desigur, ştim cu toţii cât de bine păzite, cât de atent protejate sunt aceste informaţii vitale. Este practic imposibil ca ele să fi căzut în mâinile rebelilor.

— Datele tehnice la care, indirect, te referi se vor întoarce curând în mâinile noastre, mormăi furios Vader. Dacă…

Tarkin îl întrerupse pe Lordul Întunericului, aşa cum niciunul dintre cei de la masă n-ar fi îndrăznit să facă:

— N-are nicio importanţă. Orice atac al rebelilor asupra acestei staţii ar fi un gest sinucigaş, sinucigaş şi lipsit de noimă – indiferent de informaţiile pe care au reuşit să le obţină. După ani îndelungaţi de muncă în secret pentru construirea ei, declară Tarkin cu evidentă plăcere, staţia a devenit forţa hotărâtoare în această parte a universului. Evenimentele de aici nu vor mai fi determinate de soartă, de legi, sau de orice alt factor de influenţă… Ele vor fi hotărâte de această staţie.

O mână masivă în mănuşă metalică făcu un semn uşor,

şi unul din paharele pline de pe masă se îndreptă ascultător spre ea. Lordul Întunericului continuă pe un ton uşor mustrător:

— Nu fi prea mândru de teroarea tehnologizată pe care ai semănat-o, Tarkin. Puterea de a distruge un oraş, o lume, un întreg sistem este încă insignifiantă în comparaţie cu Forţa.

— *Forţa,* rânji dispreţuitor Tagge. Nu încerca să ne sperii *pe noi* cu vrăjitoriile tale, Lord Vader. Deplorabilul tău devotament faţă de această mitologie perimată nu te-a ajutat să recuperezi înregistrările şi nici nu te-a dăruit cu destulă clarviziune ca să poţi localiza fortăreaţa ascunsă a rebelilor. Păi, e suficient să faci pe cineva să râdă de…

Ochii lui Tagge se bulbucară dintr-odată. Îşi duse mâinile la grt pe când faţa începu să-i capete o îngrijorătoare nuanţă vineţie.

— Găsesc supărătoare lipsa ta de credinţă, zise Vader cu indulgenţă.

— Ajunge, se răsti Tarkin, dezolat. Vader, lasă-!! N-are niciun rost să ne certăm între noi.

Vader ridică din umeri, ca şi când toate acestea n-ar fi avut nicio importanţă pentru el. Tagge se prăbuşi în scaun şi începu să-şi maseze gâtul, nedezlipindu-şi privirea circumspectă de pe uriaşul întunecat.

— Lordul Vader ne va dezvălui localizarea fortăreţei rebelilor atunci când această staţie va fi atestată ca operaţională, declară Tarkin. O dată cunoscută ascunzătoarea, ne vom îndrepta spre ea şi-o vom distruge în totalitate, zdrobind dintr-o singură lovitură această revoltă patetică.

— Să fie precum doreşte împăratul! adăugă Vader cu o undă de sarcasm.

Dacă vreunul dintre potentaţii de la masă a considerat inadmisibil tonul ireverenţios al lui Vader, o singură privire aruncată lui Tagge i-ar fi fost suficientă pentru a renunţa să menţioneze acest lucru.

Închisoarea întunecoasă duhnea a ulei rânced şi a lubrifianţi învechiţi ca un adevărat cimitir de maşini. 3PO îndura şi el cum putea atmosfera imposibilă. Trebuia să se chinuie încontinuu pentru a nu se lăsa proiectat în pereţi sau a nu se izbi de vreun tovarăş de călătorie, la fiecare nouă şi neaşteptată zgâlţâitură. Pentru a-şi conserva energia – dar şi pentru a scăpa de torentul necurmat de văicăreli pe care-l revărsa asupra lui prietenul său mai înalt – R2 îşi decuplase toate funcţiile exterioare. Zăcea inert pe o grămadă de componente secundare, într-o sublimă nepăsare faţă de soarta lor.

— Oare nu se va sfârşi niciodată? gemu 3PO când o nouă zdruncinătură îi zgâlţâi pe ocupanţii închisorii.

Formulase deja şi apoi repetase din memorie peste cincizeci de finaluri oribile. Era sigur doar că sfârşitul ce-i aştepta urma să fie mai rău decât orice şi-ar fi putut imagina.

Apoi, fără veste, se petrecu ceva mai neliniştitor chiar şi decât o izbitură, fie ea foarte puternică. Tânguiala transportului încetă brusc şi o dată cu ea se opri şi vehiculul, ca un fel de răspuns la frământările lui 3PO. Un bâzâit nervos se înălţă din rândul roboţilor care mai păstrau încă o aparenţă de receptivitate senzorială în timp ce făceau speculaţii cu privire la locul în care se aflau şi la soarta ce-i aştepta.

Cel puţin 3PO aflase cine erau cei ce-l înrobiseră şi scopurile pentru care o făcuseră. Alţi roboţi captivi îi

explicaseră natura cvasi umană a poporului nomad jawa. Călătorind în enormele lor zigurate mobile, cutreierau prin cele mai neospitaliere regiuni în căutare de minerale valoroase… şi de maşinării recuperabile. Nu fuseseră văzuţi niciodată altfel decât purtând pelerinele lor de protecţie şi măştile împotriva nisipului, aşa că nimeni nu ştia prea bine cum arătau de fapt. Aveau însă reputaţia de a fi foarte urâţi. 3PO nu aveau nevoie de dovezi mai convingătoare.

Se aplecă peste prietenul său încă imobil şi începu să-i scuture cu fermitate trupul atât de asemănător unui butoi. Senzorii epidermici ai lui R2 se activară şi luminile de pe panoul frontal al micului robot începură să se aprindă una câte una.

— Trezeşte-te, trezeşte-te! îl îmboldi 3PO. Ne-am oprit undeva.

Asemenea altor câtorva roboţi dotaţi cu imaginaţie, ochii săi cercetau îngrijoraţi pereţii metalici, aşteptându-se să vadă cum se deschide un chepeng mascat, şi cum pătrunde înăuntru un braţ mecanic uriaş, ce începe să-l caute bâjbâind.

— Nu mai e nicio îndoială, s-a zis cu noi! declama el jelindu-se, în timp ce R2 se ridică în picioare, revenindu-şi încetul cu încetul la starea de funcţionare.

— Crezi că ne vor topi?

Tăcu câteva clipe, apoi adăugă:

— De fapt, ceea ce mă înnebuneşte este aşteptarea asta.

Deodată, peretele mai îndepărtat al încăperii culisă într-o parte şi peste ei năvăli lumina de un alb orbitor a unei dimineţi de pe Tatooine. Sensibilii fotoreceptori ai lui 3PO se forţară din greu să se autoregleze în timp util, pentru a putea evita o avarie serioasă.

Câţiva jawa respingători se căţărară cu agilitate în cameră; erau înveşmântaţi în aceleaşi pelerine jegoase pe care 3PO le observase înainte. Folosindu-se de arme portabile de o construcţie necunoscută, începură să înghiontească roboţii. Înghiţind metalic în sec, 3PO putu vedea că unii dintre aceştia nu mai mişcau.

Lăsându-i în pace pe aceştia din urmă. jawa îi mânară afară pe cei capabili să se mişte. 3PO ŞI R2 se aflau printre ei. Amândoi se treziră făcând parte dintr-o linie neregulată.

Apărându-şi ochii de lumina strălucitoare, 3PO văzu că erau cinci roboţi în total, aliniaţi de-a lungul uriaşului transportor. Nici nu-i trecea prin gând să evadeze. Un astfel de concept era cu totul străin unei inteligenţe artificiale. Cu cât robotul era mai inteligent, cu atât conceptul, mai greu de imaginat şi mai oribil. În plus, dacă ar fi încercat să evadeze, senzorii interni ar fi depistat această defecţiune de logică critică şi i-ar fi topit toate circuitele din creier.

El se ocupa acum de studiul vaporizatoarelor şi al domurilor de mici dimensiuni care indicau prezenţa în subteran a unui habitat uman mai mare. Cu toate că nu mai văzuse un astfel de tip de construcţie, 3PO îşi dădu seama după semnele exterioare că aşezarea era modestă, şi izolată.

Gândurile negre ce şi le făcuse, bănuind că urma să fie demontat sau că avea să robească în vreo mină la temperaturi înalte, păliră încet. Moralul îi creştea implicit.

— Poate că n-o să fie chiar aşa de rău, până la urmă, murmură el plin de speranţă. Dacă i-am putea convinge pe aceşti paraziţi pe două picioare să ne dea drumul de aici, am putea intra din nou în serviciul unor oameni rezonabili şi-ar fi mai bine decât să ne topească şi să nu rămână din nou decât o baie de zgură.

Singurul răspuns pe care-l scoase de la R2 fu un ciripit

neangajat. Amândoi tăcură când câţiva jawa începură să se agite în jurul lor, străduindu-se să îndrepte un biet robot cu şira spinării îndoită grav şi să mascheze o crestătură sau o zgârietură cu lichid şi praf.

Cum doi dintre ei se repeziseră şi începuseră să-şi facă de lucru la epiderma lui bătucită cu nisip, 3PO se chinui să-şi înăbuşe expresia unui dezgust. Una dintre multiplele funcţii analoge celor umane era şi aceea de a reacţiona prompt la mirosurile dezagreabile. După toate aparenţele, jawa nu cunoştea igiena. Dar era sigur că nu s-ar alege cu nimic bun, dacă le-ar atrage atenţia asupra acestui fapt.

Insecte mici roiau în jurul capetelor lor, dar jawa le ignorau. Se părea că aceste năpaste minuscule erau considerate firești ca un braţ sau un picior suplimentar.

3PO era atât de captivat de propria-i remarcă, încât nu observă cele două siluete ce se îndreptau spre ei, venind din direcţia domului cel mai mare. R2 trebui să-l facă atent, înghiontindu-l uşurel.

Primul bărbat degaja un aer de oboseală aspră şi aproape cronică întipărită pe faţa lui de atâţia ani de când se lupta cu vitregiile mediului. Părul lui încărunţit, ca dat cu ipsos, se vedea într-o încurcătură de şuviţe răsucite. Praful îi tăbăcise chipul, mâinile, hainele şi gândurile. Dar trupul, dacă nu spiritul, îi era încă puternic.

Micşorat proporţional faţă de trupul atletic al unchiului său, Luke păşea în umbra acestuia, cu umerii căzuţi, mai degrabă deprimat, decât istovit. Se gândea la o mulţime de lucruri care nu aveau prea multe puncte comune cu agricultura, dar în schimb aveau legătură cu viitorul lui şi cu angajamentul luat de prietenul său care plecase de curând pentru a începe o carieră mai aspră, dar şi mai bine recompensată, undeva departe, dincolo de văzduhul

albastru de deasupra.

Cel cu trup atletic se opri în faţa adunării şi începu un dialog ciudat, chiţăit, cu şeful jawa. Când doreau, piticii se puteau face înţeleşi.

Luke stătea în apropiere, ascultând cu indiferentă. Apoi îşi târî picioarele în urma unchiului său, care începuse să inspecteze cei cinci roboţi, oprindu-se doar din când în când ca să-i şoptească un cuvânt, două, nepotului său. Îi era greu să-i dea atenţie, cu toate că ştia că ar fi trebuit să înveţe.

— Luke! Luke! strigă o voce.

Părăsind conversaţia, în care liderul jawa ridica în slăvi virtuţile fără seamăn ale celor cinci roboţi, iar unchiul îi replica în batjocură, Luke se îndreptă către marginea apropiată a unei curţi subterane şi privi scrutător în jos.

O femeie voincă, cu o expresie de vrabie zăpăcită, trebăluia aferată printre plante decorative. Se uită în sus, la el.

— Luke, dacă Owen cumpără un translator, să-i spui neapărat să se asigure că vorbeşte bocce.

Se întoarse şi privi înapoi, peste umăr, studiind colecţia pestriţă de maşini obosite.

— Se pare că nu prea avem ce alege, dar oricum o să-i amintesc unchiului, îi strigă în jos, femeii.

Ea dădu din cap spre el, apoi Luke se depărtă, revenind lângă Owen.

După toate aparenţele, acesta luase deja o decizie, oprindu-se la un mic robot semi-agricol, similar ca formă cu R2-D2, cu excepţia faptului că multiplele braţe auxiliare ale acestuia erau dotate cu dispozitive pentru funcţii variate. Ieşise din linie la un ordin şi acum se bâţâia prin spatele lui Owen Lars şi al şefului jawa, care se potolise temporar.

Apropiindu-se de capătul liniei, privirea fermierului se

opri cercetătoare asupra finisajului de bronz acoperit cu nisip, dar încă strălucitor, al robotului înalt de tip 3PO.

— Presupun că funcţionezi, mormăi Owen către robot. Cunoşti obiceiurile şi protocolul?

— Dacă cunosc protoeolul? se auzi vocea lui 3PO, ca un ecou, pe când fermierul îl inspecta din cap până-n picioare.

Robotul era hotărât să-l umilească pe jawa când acesta veni să-i scoată în evidenţă talentele.

— Dacă cunosc porotocolul?! Păi este prima mea funcţie. De asemenea, sunt bun…

— N-am nevoie de un android de protocol, îi aruncă sec fermierul.

— Nu vă condamn, domnule încuviinţă repede 3PO. Sunt absolut de acord cu dumneavoastră. Este un lux lipsit de utilitate, într-un astfel de climat. Şi pentru cineva cu preocupările dumneavoastră, un android de protocol n-ar fi decât o risipă de bani. Nu, domnule, versatilitatea este al treilea nume al meu. 3PO – V de la versatilitate – la ordinele dumneavoastră. Am fost programat pentru mai mult de treizeci de activităţi secundare care necesită doar…

— Eu am nevoie, îl întrerupse fermierul, arătând o desconsideraţie arogantă pentru încă neenumeratele funcţii secundare ale lui 3PO, de un android care cunoaşte ceva din limbajul binar al vaporizatoarelor de umezeală cu program independent.

— Vaporizatoare! Amândoi avem noroc, replică 3PO. Prima mea atribuţie de seamă a fost aceea de programator al ridicătoarelor de sarcină în sistem binar. Foarte asemănătoare în construcţie şi ca memorie funcţională cu vaporizatoarele dumneavoastră. Mai c-ai putea să spui…

Luke îl bătu pe umăr pe unchiul său şi îi şopti ceva la. ureche. Owen încuviinţă din cap, apoi îşi întoarse din nou

privirea la atentul C-3PO.

— Vorbeşti bocce?

— Desigur, domnule, răspunse 3PO încrezător în şansa pe care i-o oferea un răspuns absolut sincer. Este ca o a doua limbă pentru mine. Vorbesc bocce la fel de fluent ca…

Fermierul părea hotărât să nu-l lase deloc să termine o propoziţie.

— Taci din gură.

Owen Lars se uită în jos, la jawa.

Am să-l iau şi pe-ăsta.

— Am tăcut din gură, răspunse repede 3PO, reuşind cu greu să-şi ascundă bucuria de a fi fost ales.

— Du-i jos în garaj, îl instrui pe Luke. Vreau să mi-i cureţi pe amândoi până la cină.

Luke se uită chiorâş la Owen.

— Dar trebuie să mă duc până la centrala Tosche să iau nişte convertori electrici noi, şi…

— Nu mă minţi, Luke, îl avertiză unchiul cu severitate. Nu mă supăr dacă îţi pierzi timpul cu prietenii tăi târâie-brâu, dar asta numai după ce îţi termini treburile. Şi-acum, pe cai. Şi nu uita, până la cină.

Descurajat, Luke îşi îndreptă iritarea spre 3PO şi micul robot agricol. Mai bine decât să polemizeze cu unchiul său.

— Voi doi, urmaţi-mă!

Pe când se îndreptau spre garaj, Owen începu să negocieze preţul cu şeful jawa.

Alţi jawa îi mânau pe ceilalţi trei roboţi înapoi, în transportor; dintr-odată se auzi un piuit aproape patetic. Luke se întoarse şi văzu un robot de tipul R2 părăsind formaţia şi îndreptându-se spre el. Un jawa acţionă imediat un buton de telecomandă care activa discul fixat de carcasa lui R2 şi acesta fu imobilizat.

Luke îl studie plin de curiozitate pe robotul rebel. 3PO începu să zică ceva, dar analizând mai atent circumstanţele, se răzgândi şi rămase tăcut, privind ţintă înainte.

În clipa următoare, ceva ţiui ascuţit în apropiere. Luke privi în jos şi văzu că placa superioară de pe capul robotului agricol plesnise. Ceva scârţia înăuntrul lui. O clipă mai târziu, din maşină începură să sară componentele interne, împrăştiindu-se în toate părţile, pe solul nisipos.

Luke se aplecă să inspecteze maşinăria defectă. Strigă:

— Unchiule Owen, servomotorul central al cultivatorului a crăpat. Ia priveşte…

Îşi băgase mâinile înăuntru, încercând să-l regleze, dar şi le retrase în grabă căci înăuntru izbucni o flamă de scurtcircuit. Mirosul de izolaţie arsă şi de circuite corodate se revărsa impregnând aerul curat al deşertului cu acel miros persistent, usturător, specific morţii unei maşinării.

Owen Lars îl săgeta cu privirea, de sus, pe nervosul jawa.

— Ce soi de gunoaie vrei să ne bagi pe gât?

Jawa protesta cu voce tare, indignat, dar având în acelaşi timp grijă să se retragă precaut câţiva paşi de lângă omul cel solid. Îl îngrijora faptul că acesta se afla între el şi adăpostul liniştitor oferit de transportor.

Între timp, R2 o ştersese din grupul roboţilor ce erau duşi înapoi, spre fortăreaţa mobilă. Nu-i fu greu s-o facă de vreme ce toţi jawa erau absorbiţi de disputa dintre liderul lor şi unchiul lui Luke. Lipsindu-i mobilitatea suficientă pentru a putea gesticula energic, R2 scoase dintr-odată un chiuit ascuţit din care se opri numai după ce îi atrase atenţia lui 3PO.

Bătându-l uşurel pe umăr pe Luke, androidul înalt îi şopti conspirator la ureche:

— Dacă-mi permiteţi, tinere domn, vă pot spune că acest robot de tip R2 este un adevărat chilipir. Se află în stare foarte bună. Cred că aceste creaturi nici n-au habar cât de bine funcţionează. Nu vă lăsaţi înşelat de faptul că este plin de praf şi nisip.

Oricum, Luke avea obiceiul să hotărască pe moment – în bine sau în rău – aşa că strigă:

— Unchiule Owen!

Întrerupând discuţia, fără a-l pierde însă din ochi pe jawa, unchiul său îi aruncă o privire. Luke i-l arătă pe R2.

— Nu vrem să avem necazuri. Ce-ar fi să-l schimbăm pe ăsta – şi arăta spre robotul agricol distrus – cu acela?

Bărbatul mai în vârstă îl studie pe R2 cu un ochi profesionist, apoi se gândi la aceşti jawa, gunoieri pitici ai deşertului. Deşi erau nişte laşi înnăscuţi, puteau deveni agresivi. Cu transportorul lor ar fi putut nivela aşezămintele omeneşti, cu tot riscul de a incita întreaga comunitate umană la o răzbunare ucigătoare.

Pus faţă în faţă cu o situaţie din care niciuna din părţi n-ar fi avut nimic de câştigat dacă forţa prea tare nota. Owen reluă polemica de ochii lumii, înainte de a-şi da morocănos consimţământul.

Şeful jawa căzu la învoială în silă şi ambele părţi răsuflară uşurate în gând, că nu se ajunsese la ostilităţi. Jawa făcea plecăciuni şi se miorlăia cu o lăcomie nerăbdătoare. Owen îl plăti.

Între timp, Luke îi conduse pe cei doi roboţi spre o poartă săpată în solul uscat. Câteva secunde mai târziu coborau cu paşi mari o rampă curată de pe care dispozitive electrostatice îndepărtau nisipul adus de curenţii de aer.

— Să nu care cumva să uiţi ce-am făcut pentru tine, mormăi C-3PO, aplecându-se spre R2-D2. De ce m-oi pune

chezaş pentru tine, când nu m-aleg decât cu necazuri de pe urma ta, îmi depăşeşte capacitatea de înţelegere!

Culoarul se lărgi, făcând loc garajului propriu-zis, în care se aflau îngrămădite în dezordine unelte şi componente de utilaje agricole. Multe dintre acestea erau puternic uzate, câteva se aflau chiar pe punctul de a fi date la casat. Dar lumina dinăuntru era reconfortantă pentru ambii roboţi, iar încăperea degaja un aer de familiaritate ce le infuza o senzaţie de linişte de care nu mai avuseseră parte de multă vreme.

Senzorii olfactivi ai lui C-3PO tresăriră când simţi aroma ce se degaja din baia încăpătoare aflată aproape în mijlocul garajului.

Luke zâmbi, observând reacţia robotului:

— Da, este o baie de ungere.

Îl cântări din ochi.

— Şi după câte se pare, nu ţi-ar strica vreo săptămână de scufundare în această baie. Dar nu ne putem permite, aşa că n-o să poţi petrece decât o după-amiază în ea.

Apoi Luke îşi îndreptă atenţia spre R2-D2 şi, apropiindu-se de el, deschise un capac ce proteja mai multe indicatoare.

— Cât despre tine, zise el, însoţindu-şi vorbele cu un fluierat de surpriză, nu ştiu cum te-ai menţinut în funcţiune. De fapt, nici nu mă mir, dacă e să mă gândesc la reticenţa cu care se despart jawa de fiecare fracţiune de erg pe care nu se simt obligaţi s-o cedeze. A venit timpul să te reîncarci.

Arătă spre un panou imens de alimentare.

R2 urmări gestul tânărului apoi piui scurt şi se deplasă cu paşi legănaţi până la acel agregat în formă de cutie. Găsi cablul corespunzător, deschise maşinal un capac de protecţie şi îşi introduse fişa în priza încorporată.

3PO se afla deja lângă bazinul cel mare, care era aproape plin cu un ulei aromatic de curăţire. Cu un oftat cât se poate de omenesc, se lăsă să alunece uşurel înăuntru.

— Voi doi, să fiţi cuminţi, îi atenţiona Luke şi el se apropie de o avionetă de două persoane.

Era un aparat de mici dimensiuni, suborbital, dar puternic, pe care Luke îl ţinea în hangarul garajului-atelier.

— Am şi eu treaba mea de făcut.

Din nefericire, gândurile lui Luke erau încă îndreptate spre întâlnirea de adio pe care o avusese cu Biggs, aşa că,în câteva ore îşi îndeplinise doar o mică parte din sarcini. Gândindu-se la plecarea prietenului său, Luke îşi trecea mângâietor mâna peste aripa stângă, avariată, a avionetei, aripa pe care o distrusese în timp ce urmărea un imaginar interceptor TIE, printre serpentinele şi cotiturile întortocheate ale unui canion îngust. Atunci, la fel de eficace ca o rază laser, un pinten de stâncă îi retezase marginile.

Dintr-odată, simţi că fierbe. Aruncă cu o violenţă nefirească cheia electrică pe o masă de lucru din apropiere.

— Nu e drept! strigă el, neadresându-se cuiva în mod special, şi continuă pe un ton scăzut dar plin de deznădejde. Biggs are dreptate. N-am să scap niciodată de locul ăsta. El plănuieşte să se răscoale împotriva Imperiului, iar eu stau închis ca un şobolan în cuşca unei ferme.

— Aţi spus ceva, domnule?

Luke se întoarse, tresărind speriat. Nu era decât robotul înalt C-3PO. Ceea ce avea acum în faţa ochilor contrasta izbitor cu prima imagine pe care androidul i-o oferise lui Luke. Aliajul de culoarea bronzului sclipea în lumina becurilor suspendate ale garajului, curăţit de praf şi de petele de coroziune de uleiurile active.

— Aş putea să vă fiu cu ceva de folos? întrebă robotul

plin de solicitudine.

Luke îl cercetă cu atenţie, şi în timp ce făcea asta, o parte din supărare i se risipi. N-avea niciun rost să-i urle robotului lucruri pe care acesta nu avea cum să le înţeleagă.

— Nu cred că ai cum,îi răspunse el. Doar dacă ai putea da timpul înainte şi grăbi secerişul. Sau teleportează-mă de pe mormanul ăsta de nisip pe sub nasul unchiului Owen.

Chiar şi unui robot extrem de sofisticat îi era greu să desluşească sarcasmul. 3PO recepta doar sensul cuvintelor lui Luke şi, analizând problema, îi răspunse într-un sfârşit:

— Nu cred că pot, domnule. Nu sunt decât un android de gradul trei şi nu prea am cunoştinţe de fizică transatomică.

Deodată, îi reveniră în memorie evenimentele din ultimele zile.

— De fapt, tinere domn, zise C-3PO, privind de jur-împrejur cu alţi ochi, nici măcar nu ştiu exact pe ce planetă mă aflu.

Luke chicoti sardonic, luându-şi o poză batjocoritoare.

— Dacă există un centru luminos al acestui univers, te afli pe planeta cea mai îndepărtată de el.

— Da domnule Luke.

Tânărul clătină din cap iritat.

— Nu-mi mai spune „domnule”. Luke pur si simplu. Şi aceasta este planeta Tatooine.

3PO dădu uşor din cap.

— Mulţumesc, dom… Luke. Eu sunt C-3PO, specialist în relaţiile dintre om şi robot. Acela este asociatul meu, R2-D2, spuse el arătând scurt peste umăr cu degetul mare spre panoul de alimentare.

— Încântat să te cunosc, 3PO, zise Luke firesc. Şi pe tine R2.

Traversă garajul şi verifică un indicator de pe panoul frontal al robotului mai mic. Scoase un mormăit de satisfacţie. Pe când se pregătea să scoată din priză cablul de alimentare, văzu ceva ce-l făcu să se încrunte. Se dădu mai aprogpe, aplecându-se.

— Luke, ceva nu-i în regulă? întrebă C-3PO.

Luke se duse până la un panou apropiat cu scule şi alese un dispozitiv multifuncţional.

— Nu ştiu încă, 3PO.

Se întoarse la alimentator, se aplecă peste R2 şi începu să scrijelească cu o dăltiţă cromată protuberantele aflate pe căpşorul lui. Din când în când sărea brusc în lături, ferindu-se de fragmentele de metal corodat aruncate în aer de mica unealtă.

C-3PO privea plin de interes cum lucrează Luke.

— În crestăturile astea s-a depus o grămadă de carbon de un tip necunoscut mie. Se pare că aţi trecut prin multe lucruri neobişnuite, nu-i aşa?

— Într-adevăr, domnule, admise 3PO, uitând să nu-i mai zică „domnule”.

De data aceasta, Luke era prea preocupat ca să-l mai corecteze.

— Câteodată mă întreb cum de mai funcţionăm atât de bine.

Adăugă ca pentru sine, ferindu-se de încă o întrebare directă din partea lui Luke:

— Cu Rebeliunea şi cu toate celelalte.

În ciuda precauţiei sale, lui 3PO i se păru că scăpase ceva ce nu trebuia, căci ochii lui Luke îi străfulgerară cu o privire asemănătoare piticilor jawa.

— Ştii ceva despre Rebeliunea împotriva Imperiului? întrebă el.

— Într-un fel, da, admise 3PO cu reticenţă. Rebeliunea este răspunzătoare pentru faptul că am ajuns în serviciul dumneavoastră. Vedeţi, noi suntem refugiaţi.

Nu menţiona de unde.

Dar lui Luke păru că nici nu-i pasă.

— *Refugiaţi!* Atunci chiar am văzut o bătălie galactică.Vorbele începură să curgă din el într-un şuvoi emoţionat, incoerent.

— Spune-mi unde aţi fost… în câte bătălii. Cum merge Rebeliunea? Imperiul o ia în serios! Aţi văzut multe nave distruse?

— Mai rar, vă rog, domnule, îl rugă 3PO. Cred că aţi înţeles greşit statutul nostru. Noi n-am fost decât nişte asistenţi nevinovaţi. Implicarea noastră în Rebeliune a fost minimă. Cât despre bătălii, cred c-am fost în mai multe. E dificil de spus când nu te afli în contact direct cu adevăraţii roboţi de luptă.

Ridică din umeri, mimând cu iscusinţă neştiinţa.

— Cred că în afară de asta nu mai e aproape nimic de spus. Nu uitaţi, domnule, sunt doar ceva mai mult decât un interpret perfecţionat şi nu mă pricep să spun poveşti, să relatez nişte evenimente, *şi* cu atât mai puţin să le înfrumuseţez. Sunt un robot foarte prozaic.

Luke se întoarse decepţionat să-şi vadă de curăţatul lui R2. Răzuind în continuare, scoase la iveală ceva destul de ciudat care-i captă complet atenţia. Un fragment mic de metal era bine prins între doi conductori în formă de bară care, în mod normal, ar fi format o legătură. Lăsând la o parte dăitiţa, Luke alese un instrument mai mare.

— Ehei, micul meu prieten, murmură el, ai ceva al dracului de bine înţepenit aici.

În timp ce împingea şi trăgea, Luke îî întrebă pe 3PO:

— Aţi fost pe un cargou galactic sau…?

Metalul cedă cu un trosnet puternic şi reculul îl dădu de-a berbeleacul pe Luke. Ridicându-se în picioare, începu să înjure, apoi împietri. Carcasa frontală a robotului începu să se lumineze, proiectând o imagine tridimensională, mai mică de treizeci de centimetri, dar foarte clară. Portretul care apăruse în interiorul acelui cub era atât de încântător, încât abia după câteva secunde Luke îşi dădu seama că nu mai putea respira – pentru că uitase s-o facă.

În ciuda unui contrast bun, imaginea oscila, de parcă înregistrarea ar fi fost făcută şi memorată în grabă. Luke privea ţintă la culorile stranii care se proiectau în atmosfera prozaică a garajului şi începu să-şi formuleze o întrebare. Dar nu reuşi s-o ducă la bun sfârşit. Buzele din imagine se mişcară şi fata vorbi… sau mai degrabă păru că vorbeşte. Luke ştia că sonorul înregistrării era generat undeva, în torsul robust al lui R2.

— Obi-Wan Kenobi, imploră vocea răguşit, ajută-mă! Eşti ultima mea speranţă!

Nişte paraziţi dizolvară imaginea câteva clipe, apoi aceasta se realcătui şi vocea repetă:

— Obi-Wan Kenobi, eşti ultima mea speranţă!

Holograma continuă cu o hârâială iritantă. Luke stătu absolut nemişcat un moment, analizând ceea ce vedea, apoi clipi şi se adresă lui R2-D2:

— Ce-i asta, R2?

Mogâldeaţa de robot se mişcă uşor, portretul cubic mişcându-se odată cu el şi scoase un piuit ce aducea pe departe a un răspuns timid.

3PO părea la fel de nedumerit ca şi Luke.

— Ce-i aia? întrebă el sever, indicând portretul vorbitor, apoi pe Luke. Ţi s-a pus o întrebare. Ce şi cine e aia

şi cum o produci… şi de ce?

R2 emise o piuitură de surpriză, de parcă tocmai observase şi el holograma. Apoi urmă un şir de piuituri informative.

3PO ascultă cu atenţie, încercă să se încrunte, nu putu, apoi se strădui să-şi exprime propria confuzie prin tonul vocii.

— Susţine că nu e nimic, domnule. Doar o defecţiune… O informaţie mai veche. O întregistrare care ar fi trebuit ştearsă, dar s-a omis. Insistă să nu-i acordăm nicio atenţie.

Aceasta ar fi fost ca şi cum i-ar fi spus lui Luke să ignore un cuib de mine de care s-ar fi putut împiedica mergând prin deşert.

— Cine este ea? vru să ştie tânărul, privind fascinat holograma. E frumoasă.

— Pur şi simplu nu ştiu cine este, mărturisi cu sinceritate 3PO. Poate că a fost un pasager în timpul ultimei noastre călătorii. Din câte îmi aduc aminte, era o persoană destul de importantă. Asta ar putea avea legătura cu faptul că nava şi căpitanul nostru erau ataşaţi la…

Luke savura felul în care buzele senzuale formulau şi reformulau rugămintea ei, aşa că-l întrerupse pe 3PO.

— Mai e ceva pe înregistrarea asta? Sună de parc-ar fi incompletă.

Luke se ridică în picioare şi se apropie de R2.

Robotul se dădu înapoi şi emise nişte fluierături atât de speriate încât Luke şovăi şi se abţinu să-i atingă comenzile interne.

3PO era şocat.

— Poartă-te frumos, R2, îl dojeni el aspru în cele din urmă. O să ne bagi în bucluc.

Se şi văzu, împreună cu R2, calificaţi ca necooperanţi şi

expediaţi ca nişte colete poştale înapoi la jawa, viziune ce-i fu suficientă pentru a-l face să imite un tremur înfiorat.

— Nu-i nicio problemă. El e stăpânul nostru acum, arătă el spre Luke. Poţi să ai încredere în el. Simt că ne doreşte numai binele.

R2 păru că ezită, nesigur. Apoi fluieră şi piui către prietenul său un mesaj lung şi complex.

— Ei? se băgă Luke nerăbdător.

3PO făcu o pauză înainte să răspundă.

— Spune că este proprietatea unui anume Obi-Wan Kenobi, locuitor al acestei planete. De fapt, chiar al acestei regiuni. Fragmentul de mesaj pe care l-am ascultat face parte dintr-o comunicare privată adresată acestei persoane.

3PO clătină încet din cap.

— Vorbind sincer, domnule, nu ştiu la ce se referă. Ultimul nostru stăpân a fost căpitanul Colton. Nu am auzit niciodată vorbindu-se de acest Obi-Wan Kenobi. Dar prin câte am trecut noi, continuă el scuzându-se, tare mi-e teamă că circuitele sale logice s-au dereglat puţin. Uneori se comportă în mod vădit straniu.

Şi în timp ce Luke se gândea la toate acestea, 3PO profită de situaţie pentru a-i arunca lui R2 o privire furioasă.

— Obi-Wan Kenobi, rosti Luke, gânditor.

Chipul lui se lumină dintr-odată.

— Auzi… Mă întreb dacă nu se referă cumva la bătrânul Ben Kenobi.

— Mă iertaţi, domnule, se bâlbâi 3PO, uimit peste măsură, dar cunoaşteţi într-adevăr o persoană cu acest nume?

— Nu tocmai, admise el cu o voce mai potolită. Nu cunosc pe nimeni care să se numească Obi-Wan, dar bătrânul Ben trăieşte undeva dincolo de marginea Mării

Dunei de Vest. Pe-aici este văzut ca o persoană ciudată – un pustnic. Unchiul Owen şi câţiva alţi fermieri spun că e vrăjitor. Din când în când ne dă târcoale ca să facă troc cu noi. Totuşi, nu-mi amintesc să fi stat de vorbă cu el, vreodată. De obicei, unchiul îl goneşte.

Se opri şi privi din nou spre robotul cel mic.

— Dar n-am auzit vreodată ca bătrânul Ben să aibă vreun robot. Cel puţin niciunul de care să fi auzit vorbindu-se.

Privirea lui Luke fu atrasă irezistibil de hologramă.

— Mă întreb cine-o fi. Trebuie să fie o persoană importantă, mai ales dacă ceea ce tocmai mi-ai spus este adevărat, 3PO. Vorbeşte şi arată de parc-ar fi în pericol. Poate că mesajul este într-adevăr important. Ar trebui să ascultăm şi continuarea lui.

Încercă din nou să atingă comenzile interne ale lui R2, dar robotul piui scurt şi se retrase cu paşi mărunţi.

— Spune că un releu este înţepenit cu o tijă ce-i scurtcircuitează componentele memoriei conştiente, traduse 3PO. Zice că, dacă i-aţi scoate tija, ar putea să fie în stare să repete întregul mesaj, încheie 3PO.

Cum Luke continua să privească netulburat portretul, 3PO adăugă mai tare:

— *Domnule!*

Luke tresări.

— Ce…? A… da.

Se gândi la propunere. Apoi se apropie de el şi privi în spatele capacului deschis. De data aceasta R2-D2 nu se retrase.

— Cred că-l văd. Bănuiesc că eşti prea mic ca să fugi de mine dacă îţi scot asta. Mă întreb de ce-ar fi trimis cineva un mesaj bătrânului Ben.

Alegând unealta potrivită, penetra până la circuitele expuse şi extrase tija de blocaj. Primul rezultat notabil al acestei acţiuni fu dispariţia portretului.

Luke se dădu înapoi.

— Gata.

Urma o pauză incomodă pe timpul căreia hologramа nu păru că vrea să revină.

— Unde a dispărut? întrebă Luke în cele din urmă. Adu-o înapoi. Proiectează-mi întreg mesajul, R2.

Din partea robotului veni un piuit inocent. 3PO traduse stânjenit şi nervos:

— A spus „Care mesaj?"

Androidul se întoarse pe jumătate furios către prietenul său.

— Care mesaj? Ştii foarte bine care! Acela din care tocmai ne-ai proiectat un fragment. Cel pe care îl cari cu tine în căpăţâna ta recalcitrantă şi mâncată de rugină, tomberon încăpăţânat ce eşti!

R2 se aşează şi bâzâi încetişor, pentru sine.

— Îmi pare rău, domnule, spuse rar 3PO, dar dă semne de oboseală la nivelul modulului de obedienţă raţională. Poate că, dacă…

Îl întrerupse o voce ce venea de pe un culoar.

— Luke… Luke – hai la masă!

Luke ezită, apoi se ridică şi întoarse spatele dificilului robotei.

— O.K., strigă el, vin imediat, mătuşă Béru.

Îşi coborî vocea, şi-i spuse lui 3PO:

— Vezi ce poţi să faci cu el. Mă întorc repede.

Aruncând proaspăt extrasa tijă de blocaj pe masa de lucru, Luke părăsi în grabă garajul.

De îndată ce omul plecă, 3PO se năpusti la partenerul

său mai scund:

— Ai fi făcut mai bine dacă i-ai fi reprodus întreaga înregistrare, mârâi el arătând sugestiv spre o masă de lucru încărcată cu piesele demontate ale unor roboţi. Altfel, este în stare să ia din nou dăltiţa pentru curăţat şi să se apuce să te scobească. Şi s-ar putea să nu fie prea atent la ce taie, de vreme ce tot crede că îi ascunzi ceva în mod deliberat.

R2 scoase un piuit plângăcios.

— Nu, spuse 3PO, nu cred că-i placi deloc.

Nici al doilea piuit nu reuşi să îndulcească tonul aspru al vocii robotului mai înalt când acesta îi răspunse:

— Nu, nici mie nu-mi placi.

IV

Béru, mătuşa lui Luke, turna într-un ulcior un lichid albăstrui, dintr-un recipient scos de la gheaţă. Din spatele ei, din camera unde se servea masa, se auzea până la bucătărie zumzetul neîntrerupt al unei conversaţii.

Oftă cu tristeţe. Discuţiile din timpul mesei dintre soţul ei şi Luke deveniseră din ce în ce mai aprige, căci neastâmpărul tânărului îl împingea pe cu totul alte căi decât cea a cultivării pământului. Căi pentru care Owen, un om care se agăţase cu încăpăţânare de soi, ca nimeni altcineva nu avea niciun fel de înţelegere.

După ce puse recipientul în frigider, aşeză ulciorul pe o tavă şi se grăbi cu ea în sufragerie. Béru nu era o femeie sclipitoare, dar înţelegea instinctiv importanţa poziţiei pe care o deţinea în gospodărie. Funcţia ei era asemănătoare cu cea a barelor catalizatoare dintr-un reactor nuclear. Atâta vreme cât era de faţă, Owen şi Luke continuau să degaje

multă căldură, dar dacă lipsea de lângă ei mai multă vreme, buuum!

Dispozitivele de condensare încorporate în fiecare farfurie menţineau mâncarea fierbinte pe masă. Intră grăbită. Cei doi îşi coborâră imediat glasurile începând să vorbească pe un ton civilizat şi trecură la alt subiect. Béru se făcu că nu observă schimbarea.

— S-ar putea ca R2 să fi fost furat, unchiule Owen, spunea Luke, de parcă tot despre asta vorbiseră până atunci.

Unchiul său se servi din ulciorul de lapte şi, cu gura plină, mormăi un răspuns.

— Jawa au tendinţa să ia tot ce le iese în cale şi nu este legal, dar, Luke, să nu uiţi că de fapt, le este frică şi de umbra lor. Ca să recurgă la un furt atât de făţiş, ar fi trebuit să ia în considerare consecinţele faptei lor: acelea de a fi urmăriţi şi pedepsiţi. Teoretic, minţile lor nu sunt capabile de aşa ceva. Ce te face să crezi că robotul a fost furat?

— În primul rând, pentru că funcţionează extraordinar de bine pentru un rebut. A proiectat o înregistrare sub formă de hologramă în timp ce-l curăţăm…

Luke încerca să-şi ascundă groaza ce-l cuprinse, realizând gafa pe care era cât pe ce s-o facă. De aceea, continuă grăbit:

— Dar asta n-are niciun fel de importanţă. Motivul pentru care cred că ar fi putut să-l fure este acela că, după cum susţine el, se afla în proprietatea unui anume Obi-Wan Kenobi.

Poate că ceva din mâncare sau din lapte îl făcu pe unchiul lui Luke să rămână cu fălcile încleştate. S-ar fi putut tot atât de bine însă ca aceasta să fie o expresie de dezgust, o manifestare a opiniei sale faţă de acel personaj ciudat. În orice caz, îşi văzu de mâncat fără să ridice ochii la nepotul

său.

Luke se prefăcu că nu observă expresia de repulsie de pe chipul lui Owen

— Am crezut, urmă el cu hotărâre, că s-ar putea referi la bătrânul Ben. Prenumele este diferit, dar numele, identic.

Văzând că unchiul său continua cu străşnicie să rămână tăcut, îl întrebă direct:

— Tu ştii despre cine vorbeşte, unchiule Owen?

În mod surprinzător, unchiul său se arătă mai degrabă stânjenit decât furios.

— Nu ştiu nimic, mormăi *el* cu nasul în farfurie. Nu e decât un nume din alte vremuri, mai adăugă el foindu-se nervos în scaun. Un nume care nu poate să aducă decât necazuri.

Luke refuză să ia seama de avertismentul implicit şi forţă:

— Atunci, este vorba de vreo rudă de-a lui Ben? Nu ştiam că are rude.

— Tu să te ţii deoparte de vrăjitorul ăla bătrân, m-auzi? explodă unchiul său, înlocuind neîndemânatic raţiunea cu o ameninţare.

— Owen… interveni blând mătuşa Béru, dar fermierul i-o reteză aspru.

— Ce spun eu acum este foarte important, Béru, îşi îndreptă atenţia din nou spre nepot. Ţi-am mai vorbit despre Kenobi. E un bătrân nebun, periculos şi rău-intenţionat şi cel mai bine e să-l ocoleşti.

Privirea rugătoare a lui Béru reuşi să-l mai liniştească.

— Robotul acela nu are nimic de-a face cu el. N-ar putea avea, bolborosi el mai mult pentru sine. Înregistrare, hm! Ei bine, mâine să iei robotul cu tine în Anchorhead şi să-i ştergi memoria.

Owen se aplecă, pufnind, peste mâncarea încă neterminată din farfurie. Părea hotărât:

— Şi aşa o să terminăm şi cu prostiile astea! Nu-mi pasă ce crede maşina despre locul de unde vine. Am plătit-o cu bani grei, şi acum ne aparţine.

— Dar să presupunem că totuşi ar aparţine altcuiva, insistă Luke. Ce-ar fi dacă acest Obi-Wan ar veni să-l caute?

Pe chipul brăzdat al lui Owen apăru o expresie ciudată, un amestec de durere şi sarcasm: o amintire fugară.

— Nu va veni. Nu cred că omul acela mai e în viată, A murit cam pe vremea când a murit şi tatăl tău, înfulecă din mâncarea fierbinte. Acum hai să nu mai vorbim despre asta.

— Atunci această persoană a existat cu adevărat, murmură Luke, privind în gol, în farfurie. Adaugă încetişor: L-a cunoscut pe tatăl meu?

— Am zis să nu mai vorbim despre asta! ţipă Owen. Singura ta îndatorire în ceea ce priveşte roboţii este să-i pregăteşti pentru treaba de mâine. Nu uita, ultimele noastre economii au intrat în aceşti doi roboţi. Nici nu i-aş fi cumpărat dacă n-am fi fost atât de aproape de vremea secerişului.

Îl atenţionă pe Luke cu o lingură.

— Mâine dimineaţă vreau să-i pui la treabă la irigatoarele dinspre sud.

— Ştii, unchiule, spuse rece Luke, am impresia că aceşti roboţi se vor descurca foarte bine. De fapt, eu… ezită, aruncându-i unchiului, pe furiş, o privire clocotitoare. Mă gândeam la înţelegerea noastră… m-am legat să mai stau încă un sezon…

Unchiul său nu reacţionă, aşa că Luke se repezi înainte de a-i ceda nervii.

— Dacă aceşti roboţi o scot singuri la capăt, vreau

să-mi înaintez cererea pentru a intra la Academie, anul viitor.

Owen se încruntă, şi, mâncând, încercă să-şi ascundă nemulţumirea.

— Adică, vrei să spui că o să-ţi înaintezi cererea la anul… după seceriş.

— Acum ai destul de mulţi roboţi şi toţi funcţionează bine. Or să te ţină.

— Roboţi, da, dar ei nu pot înlocui un om, Luke. Ştii asta. La seceriş am nevoie de tine mai mult ca oricând. Nu e vorba decât de încă un sezon în afară de ăsta.

Acum, că cearta încetase şi furia i se potolise, Owen îşi coborî privirea.

Luke se juca tăcut cu mâncarea, fără să se atingă de ea.

— Ascultă, îi spuse unchiul, pentru prima oară avem şi noi ocazia să ne îmbogăţim cu-adevărat. Vom avea destui bani ca să angajăm mână de lucru suplimentară data viitoare. Nu roboţi… oameni. Atunci ai să te poţi duce la Academie, se fâstâci, căutându-şi cuvintele, neobişnuit să se roage. Am nevoie de tine aici, Luke. Înţelegi, nu-i aşa?

— Dar e vorba de încă un an, unchiule, replică Luke posomorit. Încă un an.

De câte ori nu mai auzise el vorbele astea? De câte ori nu repetaseră identic această discuţie ca să ajungă la acelaşi rezultat?

Convingându-se încă o dată că Luke ajunsese la un mod propriu de gândire, Owen ridică din umeri în semn de nepăsare faţă de obiecţia nepotului său.

— Nici n-o să-ţi dai seama cum trece timpul.

Luke se sculă brusc de la masă, împingându-şi la o parte farfuria cu mâncare.

— Aşa ai spus şi anul trecut, când a plecat Biggs. Se

întoarse şi ieşi repede din încăpere.

— Luke, unde te duci? strigă îngrijorată mătuşă-sa în urma lui.

Răspunsul lui Luke veni mohorât şi amar.

— Se pare că nicăieri.

Apoi adăugă din considisraţie pentru sensibilitatea ei:– S-ar impune să termin de curăţat roboţii ăia dacă mâine trebuie să fie gata de lucru.

După plecarea lui Luke, în sufragerie se aşternu tăcerea. Soţul şi soţia mâncau mecanic. Până la urmă, mătuşa Béru se opri, îşi ridică privirea şi puse degetul pe rană:

— Owen, nu poţi să-l ţii toată viaţa aici. Mare parte dintre prietenii lui au plecat, aceia cu care a crescut. Academia înseamnă atât de mult pentru el.

— O să-i dau voie la anul, îi replică el nepăsător, îţi promit. O să avem bani… sau poate anul următor.

— Owen, Luke nu este fermier, continuă ea dârz. Şi oricât te-ai munci tu cu el, nu va fi niciodată, clătină încet din cap. Seamănă prea mult cu tatăl lui.

— Pentru întâia oară, Owen Lars rămase gânditor şi îngrijorat tot restul serii şi, pe când privea culoarul pe care ieşise Luke, murmură:

— De-asta mi-e teamă.

Luke o luase în sus, spre dune. De pe mormanul de nisip privea cele două apusuri de soare; sorii gemeni ai lui Tatooine se cufundau încet, mai întâi unul, apoi celălalt, undeva, în depărtare, dincolo de lanţul de dune. În lumina difuză, nisipurile căpătau nuanţe de auriu, roşu-cafeniu şi roşu-portocaliu învăpăiat, înainte ca noaptea care se apropia să aştearnă, încă o dată, pătura somnului peste culorile

strălucitoare. Curând, şi pentru prima oară, acele nisipuri aveau să dea naştere unor roade folositoare. Ţinutul până atunci sterp avea să trăiască o explozie de verde.

Această anticipare mentală ar fi trebuit să-l înfioare pe Luke. Ar fi trebuit să fie tot atit de copleşit de emoţii pe cât era unchiul lui, când vorbea despre apropiata recoltă. Dar tânărul nu simţea nimic altceva decât un gol imens, de nepăsare. Nici măcar perspectiva că va avea, pentru prima oară în viaţa lui, o mulţime de bani, nu-l impresiona. Ce-ar fi putut face cu banii în Anchorhead… sau oriunde în altă parte pe Tatooine?

O parte din el, una însemnată, devenea pe zi ce trece tot mai temătoare să nu rămână cumva neîmplinită. Acest sentiment nu era neobişnuit pentru tinerii de vârsta lui, dar, din motive pe care Luke nu le înţelegea, pe el îl răscolea cu mult mai multă putere decât pe oricare altul dintre prietenii săi.

Cum frigul nopţii se furişa peste nisipuri cuprinzându-i picioarele, Luke îşi scutură pulberea de praf de pe pantaloni şi coborî în garaj. Poate că lucrând la roboţi, îşi va uita puţin de ciuda ce-i măcina sufletul. Aruncând o privire în jur-împrejurul camerei, nu observă nicio mişcare. Nu se vedea niciunul din noii roboţi. Puţin încruntat, Luke scoase din centură un aparat mic de telecomandă şi apăsă câteva butoane protejate de plastic.

Aparatul emise un zbârnâit pe ton jos. Semnalul de apel îl scoase la iveală pe robotul mai înalt, 3PO, ce sări din spatele avionetei, cu un ţipăt de surpriză.

Luke o porni către el, arătându-şi pe faţă nedumerirea.

— Pentru ce te-ascunzi acolo?

Robotul veni spre el, disperat, împiedicându-se de botul aparatului, pe când se străduia să-l ocolească. Luke se

mira de ce, în ciuda apelului, R2-D2 nu se arăta de nicăieri.

Motivul absenţei lui – sau ceva legat de aceasta – îl află de la C-3PO fără ca el să mai apuce să i-l ceară, căci androitul începuse deja să turuie:

— Nu e vina mea, implora el înnebunit. Vă rog, nu mă scoateţi din funcţiune! I-am spus să nu plece, dar el a făcut-o. Probabil că e defect. Ceva i-a dereglat complet circuitele logice. Tot bolborosea ceva despre o anume misiune, domnule. N-am văzut până acum un robot grandoman. Astfel de lucruri nici n-ar trebui să existe în teoria cognitivă a roboţilor de un tip atât de simplu ca cel al lui R2-D2, şi…

— Vrei să spui…? începu Luke, dar rămase cu gura căscată.

— Da, domnule… a plecat.

— Şi când te gândeşti că eu însumi i-am deblocat releul ăla, bombăni Luke ca pentru sine.

Avea deja în faţa ochilor minţii figura unchiului său. Ultimele lor economii se aflau în aceşti doi roboţi, spusese el.

Se repezi afară din garaj, în căutarea unor argumente dealtfel inexistente, care să-i explice de ce o luase razna R2-D2. 3PO îl urmă îndeaproape.

De pe o mică colină care alcătuia punctul cel mai înalt din apropierea locuinţei lor, lui Luke i se oferi panorama deşertului înconjurător. Îşi scoase preţiosul binoclu şi exploră deşertul până spre orizontul ce se întuneca văzând cu ochii, în căutarea unui obiect mic, metalic, cu trei picioare şi ieşit din minţile lui de maşină.

3PO îşi croi din greu drum prin nisip ca să i se alăture lui Luke.

— Acest R2-D2 n-a făcut niciodată altceva decât să ne provoace necazuri, se văită C-3PO. Roboţii astromecanici devin tot mai iconoclaşti; uneori nici eu nu-i mai pot

înţelege.

Într-un târziu, Luke îşi îndepărtă binoclul de la ochi şi comentă sec:

— Nu se vede nicăieri.

Lovi furios cu piciorul în pământ.

— La naiba! Cum de-am putut fi atât de prost? Cum de l-am lăsat să mă ducă de nas cu releul ăla?! Unchiul Owen o să mă omoare.

— Iertaţi-mă, domnule, îndrăzni 3PO plin de speranţă, căci figuri de jawa îi dănţuiau în minte, dar n-am putea să pornim în căutarea lui?

Luke se întoarse. Studie cu atenţie perdeaua de întuneric ce avansa înspre ei.

— Nu noaptea. Este prea periculos, cu toţi tâlharii care mişună pe-aici. Nu mă îngrijorează atât jawa, cât oamenii nisipurilor… nu, nu pe-ntuneric. Va trebui să aşteptăm până mâine dimineaţă, ca să pornim pe urmele lui.

De jos, dinspre casă, se auzi un strigăt.

— Luke! Ai terminat de curăţat roboţii? Am să comut generatorul pentru energie pe timp de noapte.

— Foarte bine! răspunse Luke ocolind întrebarea. Cobor în câteva clipe, unchiule Owen!

Se întoarse, aruncând o ultimă privire orizontului, ce dispăruse în întuneric.

— Mamă, am încurcat-o! bodogăni el. Roboţelul ăla mic mă face să dau de bucluc.

— O, dar e foarte priceput la aşa ceva domnule, confirmă 3PO cu o veselie prefăcută.

Luke îi aruncă o privire acră şi coborâră împreună în garaj.

— Luke! Luke!

Frecându-şi ochii cârpiţi de somn, Owen privea dintr-o parte în alta, dezmorţindu-şi gâtul.

— Pe unde o fi trândăvind băiatul ăsta? se întrebă el cu glas tare, căci nu primea niciun răspuns.

Nu se auzea nicio mişcare în casă. Şi căutase deja pe-afară.

— Luke! strigă el.

Luke, luke, luke...îi răspunse impertinent ecoul, din pereţii locuinţei. Se întoarse supărat şi intră cu paşi mari în bucătărie, unde Béru pregătea micul dejun.

— L-ai văzut pe Luke în dimineaţa asta? întrebă el cât putu de blând.

Ea îi aruncă o privire rapidă, apoi îşi văzu de gătit.

— Da. A spus că are ceva de făcut înainte de a porni spre creasta de sud, aşa că a plecat dis-de-dimineaţă.

— Înainte de micul dejun?

Owen se încruntă îngrijorat.

— Nu-i stă în obicei. I-a luat şi pe cei doi roboţi cu el?

— Cred că da. Sunt sigură că unul, cel puţin, era cu el.

— Atunci… cugetă el, nemulţumit dar fără să aibă vreun motiv obiectiv de a-şi ieşi din ţâţâni, ar face bine să termine de reparat irigatoarele de la sud până la prânz, că altfel o să-i arăt eu lui.

Din capsula de supravieţuire pe jumătate îngropată în nisip, care alcătuia coloana vertebrală a unei dune puţin mai înaltă decât vecinele ei, se ivi un cap protejat de o cască uşoară de metal alb. Vocea trăda eficienţă, dar şi oboseală.

— Nimic, şopti el camarazilor săi. Niciun fel de înregistrări. Nici urmă de viaţă.

Capsula era pustie. La auzul acestei veşti, puternicele arme automate se lăsară în jos. Unul dintre bărbaţii în

armură se întoarse şi strigă către un ofiţer care se afla ceva mai încolo.

— În mod sigur, domnule, aceasta este capsula care a părăsit nava rebelă, dar nu are pe nimeni la bord.

— Şi totuşi, a rămas intactă în urma aterizării, îşi zise ofiţerul. Asta nu se putea întâmpla decât dacă a funcţionat pilotul automat. Dar dacă a fost într-adevăr vorba de o defecţiune, atunci comenzile nu aveau cum să se activeze.

Ceva nu era în regulă.

— Iată de ce nu e nimeni la bord şi nu se află nici urmă de viaţă, domnule, se auzi o voce.

Ofiţerul se răsuci şi făcu câţiva paşi până la locul unde, un alt soldat îngenunchea în nisip. Acesta îi întinse un obiect ce strălucea în lumina soarelui.

— Un fragment dintr-o carcasă de robot, observă ofiţerul după ce privi în treacăt bucăţica de metal.

Superiorul şi subordonatul schimbară o privire plină de semnificaţie. Apoi ochii lor se întoarseră simultan spre înaltele podişuri dinspre nord.

O ceaţă densă din nisip fin şi pietriş se înălţa în spatele spiderului pe măsură ce acesta aluneca de-a lungul nesfârşitelor întinderi vălurite de pe Tatooine. Repulsorii antigravitaţionali zbârnâiau. Din când în când, vehiculul se poticnea uşor de o ridicătură mai mică sau mai mare, apoi, echilibrat de pilot, îşi continua drumul lin pe terenul capricios.

Luke se lăsă pe spate în scaun, savurând momentele neobişnuite de relaxare, în timp ce 3PO conducea cu îndemânare puternicul vehicul de sol, ocolind dunele şi pintenii de stâncă.

— Pilotezi destul de bine spiderul pentru un robot, observă el pe un ton de admiraţie.

— Mulţumesc, domnule, replică 3PO măgulit, fără să-şi ia vreo clipă ochii de la peisajul din faţa sa. Nu l-am minţit pe unchiul vostru când am susţinut că versatilitatea este un alt nume de-al meu. De fapt, de câteva ori mi s-a cerut să execut activităţi neobişnuite în împrejurări care i-ar fi îngrozit pe proiectanţii mei.

Ceva bâzâi în spatele lor, o dată, apoi încă o dată.

Luke se încruntă şi ridică capota spiderului. După ce trebălui câteva clipe la motor, bâzâitul încetă.

— Cum e acum? strigă el spre 3PO.

Acesta îi făcu semn că reglajul era satisfăcător. Luke se întoarse, intră în cabină şi coborî capota. Pe când îşi îndrepta din nou atenţia asupra deşertului uscat din faţa lor, băiatul îşi dădu pe spate părul căzut pe ochi şi răvăşit de vânt.

— Se zice că bătrânul Ben Kenobi trăieşte undeva, în zona asta. Chiar dacă nimeni nu ştie cu precizie unde, nu pot să înţeleg cum acest R2-D2 ar fi putut să ajungă până aici, atât de repede.

Părea abătut.

— Cred că l-am pierdut undeva, în spate, printre dune. Ar putea fi oriunde pe-aici. Şi unchiul Owen trebuie să fie deja îngrijorat că nu m-am întors încă de la creasta de sud.

3PO se gândi o clipă, apoi îndrăzni:

— V-ar fi de vreun folos dacă i-aţi spune că a fost vina mea?

Chipul lui Luke se însenină la auzul acestei sugestii.

— Desigur… Acum are de două ori mai multă nevoie de tine. Probabil că te va dezactiva numai pentru o zi sau două sau îţi va şterge parţial memoria.

Să fie dezactivat? Să-i fie ştearsă memoria? 3PO adăugă

grăbit:

— Dacă stau mai bine să mă gândesc, domnule, R2-D2 n-ar fi plecat de-acasă, dacă nu i-aţi fi deblocat releul.

În acel moment însă, Luke era preocupat de ceva mai important decât asumarea responsabilităţii pentru dispariţia micului robot.

— Aşteaptă o clipă, îl sfătui pe 3PO privind ţintă la tabloul de bord. Am prins ceva pe ecranul radarului. Nu pot să-i disting forma de la distanţa asta, dar judecând după mărime, ar putea fi hoinarul nostru. Dă-i bătaie.

Spiderul ţâşni înainte, de îndată ce 3PO apăsă pe accelerator; pasagerii lui nu ştiau însă că în tot acest timp alţi ochi îi urmăreau, la rândul lor.

Ochii aceia nu erau organici, dar nici pe de-a întregul artificiali. Nimeni nu putea spune cu siguranţă, pentru că nimeni nu făcuse vreodată un studiu amănunţit asupra tâlharilor tusken, cunoscuţi fermierilor de la frontieră sub denumirea de oameni ai nisipurilor.

Populaţia tusken nu îngăduise un studiu amănunţit; îi descurajase pe observatorii potenţiali prin metode cât se poate de eficiente, având în vedere lipsa lor de civilizaţie. Câţiva xenologi au crezut că oamenii nisipurilor sunt înrudiţi cu jawa. Alţii, mult mai puţin numeroşi, au emis ipoteza că jawa erau de fapt o ramură evoluată a populaţiei tusken, dar această teorie a fost privită cu neîncredere de majoritatea oamenilor de ştiinţă serioşi.

Ambele rase purtau veşminte strânse pe corp, pentru a-i proteja de dubla radiaţie solară de pe Tatooine, dar cu asta începea şi se sfârşea lista punctelor lor comune. Oamenii nisipurilor nu purtau pelerine grele de stofă, ci se

înfăşurau cu fâşii interminabile de bandaje şi resturi de pânză, arătând asemeni mumiilor.

Un jawa se temea de orice, un tâlhar tusken de mai nimic. Oamenii nisipurilor erau mai puternici şi mult mai agresivi. Din fericire pentru coloniştii umani de pe Tatooine, aceştia nu erau foarte numeroşi şi aleseseră cele mai pustii regiuni ale planetei pentru a-şi duce existenţa nomadă. Contactul dintre oameni şi tusken se producea, în consecinţă rar, şi era dificil; aceştia din urmă omorau mai mult de o mână de oameni pe an. De vreme ce şi populaţia civilizată îşi luase tributul de tuskeni, nu întotdeauna motivat, se stabilise un fel de armistiţiu între cele două – atâta timp cât niciuna din tabere nu avea avans faţă de cealaltă.

Unul dintre cei doi simţi că situaţia instabilă îl favorizează pe moment şi era cât pe ce să profite din plin de ea; îşi îndreptase puşca spre spider. Dar tovarăşul său îi apucă arma şi i-o lăsă în jos, înainte de a deschide focul. Acest gest declanşă o dispută violentă între cei doi. Şi în timp ce ei aveau un schimb zgomotos de păreri într-o limbă alcătuită în cea mai mare parte din consoane, spiderul goni mai departe.

Fie din pricină că vehiculul nu se mai vedea, fie pentru că al doilea tusken îl convinsese pe primul, cei doi încetară discuţia şi coborâră anevoios versantul opus al culmii înalte. La poalele acesteia, cei doi bantha începută să fornăie şi să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul, simţind apropierea stăpânilor lor. Amândoi aveau dimensiunile unor dinozauri mici, ochi strălucitori şi blană deasă. Sâsâiră nerăbdători atunci când cei doi oameni ai nisipurilor fură lângă ei şi se urcară pe genunchii lor pentru a ajunge în şa.

Le dădură pinteni şi animalele se ridicară. Deplasându-se încet, dar cu paşi imenşi, cele două masive

creaturi încornorate o luară în josul râpei accidentate, mânate de neastâmpăraţii şi deopotrivă, violenţii lor stăpâni.

— E chiar el, zise Luke zărind micuţa formă tripoidală. În glasul lui se simţea supărare şi satisfacţie în acelaşi timp.

Spiderul se înclină, luând un viraj pe fundul unui imens canion de gresie. Luke îşi scoase puşca din locaşul ei, aflat în spatele scaunului şi şi-o aruncă pe umăr.

— Opreşte în faţa lui, îl instrui pe 3PO.

— Cu plăcere, domnule.

De bună seamă, R2-D2 îi observase, dar nu dădea semne c-ar vrea să fugă; oricum, n-ar fi avut cum depăşi spiderul. Robotul se oprise pur şi simplu de îndată ce le simţise apropierea şi aşteptă astfel până când vehiculul făcu acel viraj elegant. 3PO opri scurt în faţa lui, învăluindu-l pe micul fugar într-un nor de nisip. Zgomotul motorului se dilua într-un zumzăit când 3PO îl trecu pe turaţia de parcare. Apoi se auzi un ultim oftat şi turbina se opri complet.

După ce aruncă o privire precaută de jur-împrejurul canionului, Luke, însoţit de 3PO, se deplasă prin pietriş până în faţa lui R2-D2.

— Unde naiba te duceai? întrebă el aspru.

Robotul emise un fluierat slab de scuze, dar nu el recalcitrantul, fu acela care începu dintr-odată să turuie ci 3PO:

— Domnul Luke, aici prezent, este acum proprietarul tău în drept, R2-D2. Cum ţi-ai permis s-o ştergi de la el? Acum că te-a găsit, să nu mai auzim că pomeneşti numele acelui „Obi-Wan Kenobi”. Nu ştiu de unde l-ai scos. Nici pe el – nici acea hologramă melodramatică.

R2-D2 începu să piuie protestând, dar 3PO era prea

indignat ca să accepte explicaţii.

— Şi nu-mi mai vorbi de misiunea ta! Prostii! Ai noroc că stăpânul tău nu te face fărâme pe loc chiar în clipa asta.

— Nu-i vorba de-aşa ceva, zise Luke, copleşit de setea de răzbunare a lui C-3PO. Haideţi, se face târziu, cei doi sori se înălţau rapid pe cer. Mai sper să ne întoarcem înainte ca unchiul Owen să-şi iasă cu adevărat din pepeni.

— Mă iertaţi că intervin, spuse C-3PO, dorind după câte se părea ca tovarăşul său să nu scape aşa uşor; dar cred că ar trebui să-l dezactivăm pe micuţul fugar până-l vedem ajuns la loc sigur, în garaj.

— Nu. Nu va mai încerca să fugă.

Luke îl cercetă sever pe R2, care piuia încet.

— Sper că s-a învăţat minte. Nu mai e nevoie să…

Deodată R2 sări în sus – şi nu fu lucru uşor, având în vedere slabele caracteristici ale mecanismelor cu această funcţie, amplasate în cele trei picioare groase ale sale.

Trupul său cilindric începu să se zbată, răsucindu-se şi contorsionându-se pe când emitea o simfonie înnebunită de fluierături, şuierături şi exclamaţii electronice.

Luke era obosit, nu alarmat.

— Ce este? Ce i s-a întâmplat acum?

Începea să vadă cum 3PO îşi pierdea puţin câte puţin răbdarea. El însuşi se săturase de această maşinărie aiurită.

Fără îndoială, R2 intrase întâmplător în posesia acelei holograme, apoi o folosise pentru a-l convinge să-i deblocheze modulul restrictiv.

Probabil că 3PO adopta atitudinea potrivită. Totuşi, o dată ce Luke i-ar putea modifica circuitele şi i-ar curăţa conexiunile logice, ar putea scoate din el un robot agricol perfect utilizabil.

Dar dacă… aşa stăteau lucrurile, de ce androidul privea

de jur-împrejur cu atâta neliniște?

— O, Doamne… Domnul Luke, pretinde că dinspre sud-est se apropie câteva creaturi de un tip necunoscut.

Putea fi foarte bine o altă tentativă a lui R2 de a le distrage atenţia, dar Luke nu putea risca. Într-o clipă, îşi coborî puşca de pe umăr şi-i activă celula de energie. Cercetă linia orizontului în direcţia indicată şi nu văzu nimic. Dar oamenii nisipurilor se pricepeau de minune să se facă invizibili.

Dintr-odată Luke realiză cu adevărat cât de departe se aflau, ce distanţe imense parcursese spiderul în dimineaţa aceea.

— N-am mai fost niciodată până aici, îl informă pe 3PO. În zonă sălăşluiesc vietăţi îngrozitor de stranii. Nu toate au fost cercetate. E mai bine să le tratezi pe toate ca fiind primejdioase până să te hotărăşti în vreun fel. Bineînţeles, dacă e vorba de ceva cât se poate de nou…

Curiozitatea îi dădu ghes. În orice caz, aceasta era probabil o altă şmecherie de-a lui R2.

— Hai să ne uităm, hotărî el.

Deplasându-se înainte cu prudenţă şi ţinându-şi puşca în poziţie de tragere, îl conduse pe C-3PO spre creasta unei dune înalte din apropiere. Avu grijă, în acelaşi timp, să nu-l piardă din ochi pe R2.

O dată ajunşi pe culme, se lăsă pe brânci şi, punându-şi deoparte puşca, îşi luă binoclul. În faţa ochilor lor, se întindea un alt canion, mărginit de pereţi galbeni-cafenii de limanit pe care vântul îi erodase. Plâmbându-şi binoclul încetişor pe deasupra canionului, dădu brusc peste două creaturi… bantha… şi fără călăreţi!

— Aţi spus ceva, domnule? şuieră C-3PO luptându-se să-l ajungă din urmă.

Locomotorii lui nu erau proiectaţi pentru un astfel de urcuş anevoios.

— Sunt bantha… şopti Luke, peste umăr, fără să se gândească în emoţia clipei că, poate, C-3PO nu reuşea să facă diferenţa între un bantha şi un panda.

Privi din nou prin binoclu, focalizind uşor.

— Fii atent… sunt oamenii nisipurilor cu siguranţă. Îl văd pe unul dintre ei.

Ceva întunecat îi blocă dintr-odată vederea. Preţ de o clipă, crezu că se mişcase un bolovan în faţa lui. Iritat, dădu drumul la binoclu şi întinse mâna ca să îndepărteze acel obiect. Dădu de ceva asemănător metalului şlefuit.

Era un picior bandajat, de două ori mai gros decât piciorul lui. Uluit, îşi ridică privirea… mai sus… şi mai sus. Silueta masivă care privea în jos, cu ochii scârrteietori nu era un jawa. Parcă crescuse acolo din nisip.

3PO făcu speriat un pas înapoi şi păşi în gol. Pe când giroscoapele-i scânceau în semn de protest, robotul înalt se rostogoli de-a berbeleacul în josul colinei. Înlemnit, Luke auzea bufniturile şi zăngăniturile tot mai slabe pe care 3PO le provoca, lovindu-se în timpul căderii, pe panta abruptă.

După ce momentul de confruntare luă sfârşit, tâlharul tusken scoase un muget înfiorător de furie şi plăcere şi-şi îndreptă în jos sabia grea. Axul cu două tăişuri i-ar fi crăpat lui Luke capul în două dacă acesta nu şi-ar fi ridicat arma în sus, într-un gest mai degrabă instinctiv decât calculat; arma pară lovitura, dar nu avea să-i mai slujească încă o dată. Confecţionat din carcasa unui cargo, masivul ax sfărâmă ţeava şi transformă măruntaiele delicate ale puştii în confetti metalice.

Luke se târî înapoi şi se trezi pe marginea râpei.

Tâlharul îl împingea încet în spate, ţinându-şi arma

deasupra capului înfăşurat în cârpe. Râdea chicotit, înfiorător, sunetele-i fiind cu atât mai inumane cu cât erau distorsionate de filtrul de nisip atât de asemănător unui grilaj.

Luke încercă să-şi estimeze situaţia obiectiv, aşa cum îl învăţase şcoala vieţii. Ameninţarea exista, gura îi era uscata, mâinile îi tremurau, era paralizat de frică. Cu tusken-ul în faţă şi probabil cu o cădere fatală în spate, îi apăru altceva în minte şi optă pentru cea mai puţin dureroasă reacţie. Leşină.

Niciunul dintre tâlhari nu-l observă pe R2 căci micul robot se chinuise să intre într-o nişă aflată în stâncile de lângă spider. Unul dintre ei căra trupul inert a lui Luke. Îl trânti lipsit de cunoştinţă pe o movilă de nisip, aflată în apropierea vehiculului său, apoi se alătură celorlalţi, îmbulzindu-se şi lovindu-se pe lângă maşina decapotată.

Proviziile şi piesele de rezervă erau azvârlite în toate părţile.

Din când în când jaful se întrerupea, câţiva dintre ei începând să se certe şi să se lupte pentru un anumit obiect din pradă.

Deodată, distribuirea conţinutului spiderului încetă, şi cu o viteză înspăimântătoare tâlharii se făcură una cu pământul privind în toate părţile.

O briză uşoară suflă din senin deasupra canionului. Undeva departe, înspre vest, se auzi un urlet. Un urlet exploziv ce se rostogoli ricoşând în pereţii canionului şi târându-se cu nervozitate în susul şi în josul unei înfiorătoare şi paralizante game de frecvenţe.

Oamenii nisipurilor rămaseră nemişcaţi încă o clipă. Apoi se porniră să mârâie şi să geamă cu putere. Înfricoşaţi, aşa cum se repeziseră să o şteargă din preajma vizibilului spider.

Urletul cutremurător răsună iarăşi, mai aproape de data aceasta. Acum tusken-ii se aflau la jumătatea drumului spre animalele bantha care-i aşteptau şi care se lăsaseră de altfel, în jos, încordate şi smucind de frânghiile cu care fuseseră priponiţi.

Deşi zgomotul nu avea niciun înţeles pentru R2-D2, micul robot încercă să se strângă şi mai mult în acea scobitură. Urletul se auzi şi mai aproape. Judecând după modul în care reacţionează oamenii nisipurilor, în spatele acestui strigăt rostogolitor, se afla probabil ceva monstruos, dincolo de tot ceea ce-şi putea imagina.

Ceva monstruos şi ucigaş căruia i-ar fi putut lipsi capacitatea de a distinge între fiinţele comestibile şi maşinăriile necomestibile.

Nici măcar urmele nu rămăseseră acolo unde cu câteva momente înainte tâlharii tusken dezmembrau spiderul. R2 îşi oprise toate funcţiile în afara celor vitale, încercând să reducă zgomotul şi lumina când auzi din ce în ce mai clar şi mai aproape un şuier, despicând văzduhul.

Mergând în direcţia spiderului, creatura apăru deasupra crestei unei dune din apropiere…

V

Era înalt, dar nu arăta monstruos. R2 se încruntă în sinea lui, pe când îşi verifica circuitele oculare şi le reactiva pe cele interne.

Acea creatură aducea foarte mult cu un bătrân. Purta o pelerină ponosită, iar din straiele lălâi de dedesubt atârnau câteva cureluşe de piele, legături şi nişte instrumente nemaiîntâlnite. R2 privi în spatele acestuia, dar nu detectă

nimic înfricoşător care să vină pe urmele sale. Şi nici bărbatul nu părea înspăimântat. Într-un fel, părea chiar mulţumit, gândi R2.

Era imposibil de spus unde sfârşea suprapunerea de veşminte ale ciudatului nou-venit şi unde începea pielea lui. Acea figură bătrânicioasă se pierdea în îmbrăcămintea bătucită de nisip, iar barba lui nu părea altceva decât o prelungire a zdrenţelor lălâi ce-i acopereau pieptul.

Chipul lui adânc brăzdat purta amprentele unei vieţi trăite în condiţii limită, altele decât cele ale deşertului, în care frigul şi umezeala atinseseră valori extreme. Din acel chip boţit de riduri şi cicatrice, răsărea un nas coroiat şi scormonitor, ca un pinten de stâncă. Ochii lui apoşi erau de un azuriu de cristal. Amestecul de nisip, praf şi barbă dădu la iveală un zâmbet; bărbatul privea pe furiş forma inertă de lângă spider.

Convins că oamenii nisipurilor fuseseră victimele unei iluzii auditive – ignorând, în mod convenabil, faptul că şi el o trăise – şi dealtfel, fiind sigur că acest străin nu avea de gând să-i facă niciun rău lui Luke, R2 îşi schimbă uşor poziţia, încercând să-l vadă mai bine. Senzorii lui de-abia percepură zgomotul produs de o pietricică pe care o dislocase, dar bătrânul se răsuci de parcă s-ar fi tras în el. Privi ţintă spre nişa în care stătea ascuns R2, continuând să zâmbească blând.

— Salut, zise el cu un glas adânc şi surprinzător de voios. Apropie-te, micuţul meu prieten. N-ai de ce să-ţi fie frică.

Glasul lui suna sincer şi liniştitor. În orice caz, compania unei fiinţe umane necunoscute era preferabilă situaţiei de a rămâne izolat în acele pustietăţi. Se deplasă cu paşi mărunţi şi legănaţi spre locul unde zăcea Luke, coborât

la pământ. Îşi aplecă trunchiul ca de butoi pentru a cerceta trupul nemişcat. Emise nişte piuituri şi fluieraturi de îngrijorare.

Se apropie şi bătrânul şi, aplecându-se, îi atinse cu mâna fruntea şi tâmplele. Tânărul începu deodată să se mişte şi să mormăie ca prin somn.

— Nu te îngrijora, îi spuse bătrânul lui R2, îşi va reveni.

Ca pentru a-i confirma spusele, Luke clipi şi, privind în sus, fără să înţeleagă, şopti:

— Ce s-a întâmplat?

— Stai liniştit, fiule, îl sfătui bătrânul, aşezându-se pe vine, lângă el. Ai avut o zi grea.

Zâmbi din nou ca un puşti.

— Eşti al naibii de norocos că mai ai capul pe trunchi. Luke privi de jur-împrejur, apoi ochii i se opriră pe chipul bătrân de deasupra lui. Îşi reveni dintr-odată, recunoscându-l.

— Ben… tu trebuie să fii!

O amintire fulgerătoare îl făcu să privească de jur-împrejur, temător. Nici urmă de oamenii nisipurilor. Se ridică încet, în capul oaselor.

— Ben Kenobi… sunt bucuros să vă întâlnesc.

Se ridică şi bătrânul, pentru a cerceta canionul şi peretele arcuit de deasupra. Se juca cu piciorul în nisip.

— Pustiurile Jundland nu se traversează fără o pregătire minuţioasă. Călătorul prost inspirat stârneşte „ospitalitatea” tusken-ilor.

Îşi întoarse privirea spre pacientul său.

— Spune-mi, tinere, ce te aduce în această inimă a necunoscutului?

Luke i-l arătă pe R2:

— Roboţelul acesta. Un timp am crezut că a luat-o

razna, când susţinea că îşi caută un stăpân mai vechi. Acum, nu mai cred aşa. N-am mai întâlnit atâta devotament la un robot – greşit programat sau nu. Părea ca nimic nu-i poate sta în cale. A recurs chiar şi la păcăleli. Ochii lui Luke căutară în sus.

— Pretinde că este proprietatea unei persoane cu numele Obi-Wan Kenobi.

Luke privi cu atenţie, dar bătrânul nu reacţiona în niciun fel.

— Este rudă cu dumneata? Unchiul meu crede că a existat cu adevărat. Sau informaţia asta nu-i decât un fragment nesemnificativ care a fost copiat în memoria funcţiilor de bază ale roboţelului?

Bătrânul se încruntă gânditor şi chipul lui deveni de nerecunoscut. Kenobi părea că meditează asupra întrebării, scărpinându-se absent în barba sa murdară.

— Obi-Wan Kenobi! repetă el. Obi-Wan… un nume pe care nu l-am mai auzit de mult timp. De un car de vreme. Foarte ciudat…

— Unchiul meu spunea că a murit, interveni Luke, plin de solicitudine.

— Nu, n-a murit, îl corectă Kenobi domol. Nu încă. Nu încă.

Luke se ridică în picioare emoţionat; i se spulberase din minte orice alt gând ce-ar fi avut vreo legătură cu tâlharii tusken.

— Atunci, îl cunoaşteţi?

Un zâmbet de puşti şmecher despică acel colaj cu barbă şi piele ridată.

— Bineînţeles că da: eu sunt. Exact cum probabil că ai presupus. Deşi nu mai port numele de Obi-Wan cam de pe vremea când te-ai născut tu…

— Atunci, îndrăzni Luke, arătând spre R2-D2, acest robot vă aparţine cu adevărat, aşa cum pretinde.

— Asta-i cu totul altceva, mărturisi Kenobi, sincer nedumerit, uitându-se la tăcutul robot. Nu-mi prea amintesc să fi avut un robot, cu atât mai puţin un R2 modern. Foarte interesant. Foarte interesant.

Deodată, ceva îi atrase atenţia spre peretele arcuit de stâncă, din apropiere.

— Cred că ar fi mai bine să folosim spiderul tău. Oamenii nisipurilor se sperie uşor, dar se întorc curând, întăriţi. Un vehicul ca ăsta nu este o pradă la care să renunţi cu uşurinţă, şi, în definitiv, ei nu sunt jawa.

Punându-şi mâinile la gură într-un anumit fel, Kenobi trase puternic aer în piept şi dădu drumul unui urlet ne-pământesc, ce-l făcu pe Luke să sară în sus.

— Asta ar trebui să-l pună pe fugă, pentru o vreme, chiar şi pe un mocăit, zise bătrânul cu mulţumire.

— Ăsta-i un urlet de dragon! spuse Luke, cu gura căscată. Cum aţi făcut?

— Am să-ţi arăt cândva, fiule. Nu e prea greu. Trebuie să stai într-o anumită poziţie, să foloseşti un grup de coarde vocale bine încălzite şi să tragi foarte mult aer în piept. Ei, dac-ai fi un funcţionar imperial, te-aş putea învăţa imediat; dar nu eşti.

Aruncă din nou o privire spre stâncă.

— Şi nu cred că e nici locul, nici timpul potrivit pentru asta.

— Şi eu zic tot aşa.

Luke îşi freca ceafa.

— Hai să pornim.

În acel moment, R2 scoase un piuit puternic şi începu să se agite. Luke nu putu decodifica ţipătul electronic, dar

înţelese imediat motivul care-l declanşase.

— 3PO! exclamă Luke îngrijorat.

R2 o pornise deja la drum, cu toată viteza.

— Haide, Ben!

Robotul îi conduse până la marginea unei râpe imense, acoperite cu nisip. Se opri acolo, arătând în jos şi chiţăi tânguitor. Luke privi în direcţia indicată, apoi începu să coboare cu atenţie panta netedă şi alunecoasă. Kenobi îl urmă cu uşurinţă.

3PO zăcea în nisip, pe fundul povârnişului, unde căzuse rostogolindu-se în tumbe. Carcasa era ciobilă şi turtită rău, unul din braţe, rupt, zăcea îndoit puţin mai încolo.

— 3PO! strigă Luke.

Nu se auzi niciun răspuns. Îl scutură pe robot, dar acestuia nu i se activă nicio funcţie. Deschise un capac din spatele robotului şi apăsă de mai multe ori, succesiv, butonul unui comutator aflat în interior. Se auzi un zumzet grav, care încetă, apoi porni din nou şi în cele din urmă se preschimbă într-un tors normal.

Folosindu-se de braţul care-i mai rămăsese, 3PO se răsuci cu faţa în sus şi se ridică în capul „oaselor”.

— Unde mă aflu? murmură el, când fotoreceptorii începură să i se limpezească.

Apoi îl recunoscu pe Luke.

— Îmi pare rău, domnule. Cred că am făcut un pas greşit.

— Să fii fericit că-ţi mai funcţionează circuitele principale, îi zise Luke.

Privi cu înţeles în sus, spre marginea râpei.

— Poţi să te ridici? Trebuie să ieşim de aici înainte ca oamenii nisipurilor să se întoarcă.

Servomotoarele suprasolicitate se ambalară, iar în cele

din urmă 3PO încetă să se mai forţeze.

— Nu cred c-am să reuşesc. Duceţi-vă, stăpâne Luke. Nu are sens să vă riscaţi viaţa pentru mine. Sunt terminat.

— Nu, nu-i adevărat, i-o întoarse Luke, care se ataşase într-un mod inexplicabil de acest robot proaspăt achiziţionat.

La urma urmei, 3PO nu era unul dintre acele dispozitive agrofuncţionale taciturne cu care era obişnuit Luke să aibă de-a face.

— Ce fel de vorbe sunt acestea?

— Logice, îl informă 3PO.

Tânărul clătină din cap, supărat.

— Eşti defetist.

Cu ajutorul lui Luke şi al lui Ben Kenobi, robotul accidentat reuşi cumva să se ridice în picioare. Micul R2-D2 privea de pe buza râpei.

Urcând şovăitor o parte din pantă, Kenobi amuşină circumspect aerul.

— Repede, fiule. Iar s-au pus în mişcare.

Luke se lupta să-l tragă pe C-3PO din râpă, cu ochii când la paşii săi, când la stâncile înconjurătoare.

Peştera lui Kenobi era spartană, dar nu lipsită de confort. N-ar fi satisfăcut pe foarte mulţi oameni, căci reflecta gusturile stranii, eclectice ale posesorului ei. Zona amenajată pentru locuit degaja un aer de confort modest, care acorda mai multă importanţă activităţilor mentale decât acelora legate de vremelnicul trup uman.

Reuşiseră să părăsească canionul înainte ca tâlharii tusken să se fi întors în forţă. Instruit de Kenobi, Luke încurcase urmele atât de rău, încât nici chiar jawa, cu

mirosul lor atât de fin, nu i-ar fi putut găsi.

Luke îşi petrecu câteva ore muncind şi ignorând tentaţiile peşterii lui Ben. Stătea într-un colţ, ce funcţiona pe post de atelier, mic, dar complet, şi meşterea la braţul rupt al robotului.

Din fericire, decuplatoarele automate de suprasarcină cedaseră la presiunea puternică, protejând astfel nervii şi ganglionii de o avariere puternică. Reparaţia consta pur şi simplu în a reataşa braţul la umăr şi a activa, apoi, auto-reconectoarele. Dacă braţul s-ar fi fracturat la jumătatea „osului", nu la încheietură, reparaţia n-ar mai fi fost posibilă într-un astfel de atelier.

În tot acest timp, atenţia lui Kenobi se concentrase asupra lui R2-D2. Robotul cel bondoc stătu pasiv pe podeaua rece a cavernei câtă vreme bătrânul îşi făcu de lucru prin măruntaiele sale metalice. În cele din urmă, Kenobi se îndepărtă cu un oftat de satisfacţie şi închise capacul de pe capul boltit al lui R2.

— Acum hai să vedem dacă putem afla cine eşti şi de unde vii, micuţul meu prieten.

Luke era frânt de oboseală şi cuvintele lui Kenobi fură suficiente pentru a-i distrage atenţia.

— Am văzut o parte din mesaj, începu el. Şi…

Din trupul robotului se proiectă încă o dată, în spaţiul gol din faţa sa, uluitorul portret. Luke tăcu, pentru a doua oară fascinat de frumuseţea aceea enigmatică.

— Da, cred c-am reuşit, murmură Kenobi contemplativ.

Imaginea continua să tremure, demonstrând graba cu care fusese pregătită banda. Dar avea o rezoluţie şi un contrast mult mai bune acum, remarcă Luke admirativ. Un lucru era limpede: Kenobi era priceput în domenii mai

complicate decât gunoieritul deşertului.

„General Obi-Wan Kenobi", spunea glasul melodios, „vorbesc în numele popoarelor unite de pe planeta Alderaan, şi al Alianţei pentru Restabilirea Republicii. Îţi tulbur singurătatea la rugămintea tatălui meu, Bail Organa, vicerege şi prim-ministru al sistemului Alderaan".

Kenobi sorbea din ochi acest expozeu extraordinar; ochii lui Luke se bulbucaseră atât de mult, încât stăteau să-i iasă din orbite.

„Cu ani în urmă, generale", continuă vocea, „ai slujit Vechea Republică în Războaiele Clone. Acum, în acest moment de maximă disperare, tatăl meu te imploră să ne ajuţi din nou. Ar vrea să te întâlneşti cu el pe Alderaan. *Trebuie* să te duci la el. Regret că nu-ţi pot adresa personal rugămintea tatălui meu. Misiunea mea de a mă întâlni cu tine a dat greş. Ca urmare, m-am văzut silită să recurg la această metodă secundară de comunicare. Informaţiile vitale supravieţuirii Alianţei au fost stocate în memoria lui R2-D2. Tatăl meu va şti cum să le recupereze. Te rog din suflet să ai grijă ca robotul să ajungă în bună stare pe Alderaan".

Făcu o pauză. Când reîncepu să vorbească, rugăminţile ei erau precipitate şi de o politeţe mai puţin formală.

„Trebuie, să mă ajuţi, Obi-Wan Kenobi. Eşti ultima mea speranţă.Voi fi arestată de agenţii imperiali. Nu vor afla nimic de la mine. Tot ceea ce-i interesează se află stocat în celulele de memorie ale acestui robot. Nu ne înşela aşteptările, Obi-Wan Kenobi. Nu *mă* decepţiona."

Un norişor de paraziţi tridimensionali înlocui gingaşul portret, apoi acesta dispăru cu desăvârşire. R2-D2 se uita la Kenobi, asteptând.

Mintea lui Luke era năclăită ca un iaz acoperit cu un strat de petrol. Răvăşite şi nesigure, gândurile şi ochii lui îşi

căutară punctul fix în cel care stătea alături, tăcut.

Bătrânul. Vrăjitorul nebun. Trăsnetul deşertului şi personajul atoateştiutor pe care unchiul său şi toţi ceilalţi îl ştiau de-o viaţă.

Nu lăsa să se vadă că mesajul atât de încordat şi de neliniştit pe care acea femeie necunoscută îl transmisese în aerul răcoros al peşterii avusese vreun efect asupra lui. Kenobi se sprijini de peretele de stâncă şi-şi mângâie meditativ barba, suflând încet într-o ţeavă de crom care îşi pierduse luciul.

Luke rememora portretul atât de simplu şi totuşi atât de încântător.

— E atât de… de…

Educaţia lui de agricultor nu-i punea la dispoziţie cuvintele de care ar fi avut nevoie. Apoi, ceva din mesaj îl făcu să-l privească pe bătrân cu neîncredere.

— Generale Kenobi, aţi luptat în Războaiele Clone? Dar acestea au avut loc cu foarte mult timp în urmă.

— Hm… da, încuviinţă Kenobi cu simplitatea cu care ar fi vorbit despre o reţetă de tocăniţă. Da, cred că a trecut multişor de-atunci. Cândva am fost un Cavaler Jedi. Ca şi… tatăl tău, adăugă el, cântărindu-l pe tânăr din priviri.

— Cavaler Jedi, se auzi glasul lui Luke, ca un ecou.

Apoi păru contrariat.

— Dar tatăl meu n-a participat la Războaiele Clone. Nu a fost cavaler… ci un simplu navigator pe un cargou galactic.

Zâmbetul lui Kenobi învălui capătul ţevii.

— Sau aşa ţi-a spus unchiul tău. Brusc, îşi îndreptă atenţia în altă parte. Owen Lars nu a fost de acord cu ideile tatălui tău, cu opiniile sau cu filosofia lui despre viaţă. Părerea lui era că fratele său ar fi trebuit să rămână aici, pe Tatooine şi să nu se implice în…

Ridică din nou din umeri, aparent nepăsător.

— În fine, a crezut că tatăl tău ar fi trebuit să rămână aici şi să-şi vadă de agricultură.

Luke rămase tăcut, încordat, cât timp bătrânul îi povesti fragmente, secvenţe din biografia părintelui său, pe care Luke o cunoştea numai prin intermediul viziunii distorsionate a unchiului său.

— Owen s-a temut întotdeauna că viaţa aventuroasă a tatălui său te-ar putea influenţa, te-ar putea duce departe de Anchorhead, rememorând, clătină uşor din cap, cu părere de rău. Mă tem că tatăl tău nu prea avea stofă de fermier.

Luke îi întoarse spatele, revenind la ocupaţia lui. Curăţă ultimele firişoare de nisip de pe braţul convalescent al lui C-3PO.

— Aş fi vrut să-l cunosc, şopti el în cele din urmă.

— A fost cel mai bun pilot pe care l-am cunoscut vreodată, continuă Ben, şi un luptător iscusit. Forţa… avea un instinct puternic.

O fracţiune de secundă, Kenobi păru cu adevărat bătrân.

— A fost şi un prieten foarte bun.

Apoi, dintr-odată, în ochii aceia scormonitori reveni sclipirea tinerească şi, o dată cu ea, şi buna-dispoziţie naturală a bătrânului.

— Înţeleg că şi tu eşti un pilot destul de bun. Pilotajul şi navigaţia nu sunt ereditare. Dar cele câteva calităţi care se pot combina ca să dea naştere unui pilot bun sunt. Pe acelea s-ar putea să le fi moştenit. Totuşi, chiar şi o raţă trebuie învăţată să înoate.

— Ce-i o raţă? întrebă curios Luke.

— N-are importanţă. Ştii, de fapt îi semeni tatălui tău în multe privinţe.

Privirea scrutătoare cu care-l cântărea Obi-Wan îl irită pe tânăr.

— Ai crescut ceva de când te-am văzut ultima oară. Neavând ce răspunde, Luke aşteptă în tăcere, căci Kenobi se cufundă din nou, adânc, în gânduri. După o vreme, bătrânul se trezi la viaţă; era limpede că luase o hotărâre importantă.

— Toate acestea mi-au amintit de faptul că am ceva să-ţi dau, zise bătrânul cu o expresie de nepăsare înşelătoare.

Ridicându-se, se îndreptă spre un scrin masiv, de modă veche şi începu să scotocească prin el. Scoase la iveală tot soiul de lucruri ciudate, le împinse de colo-colo, apoi le puse iarăşi la loc. Pe câteva dintre ele, Luke le identifică. Cum Kenobi părea să caute ceva important, se abţinu să-i ceară informaţii despre oricare dintre celelalte vechituri ispititoare.

— Pe vremea când erai un băieţel, tatăl tău a dorit să-ţi dea… dacă reuşesc să găsesc obiectul acela afurisit… Odată am încercat să ţi-l dau, dar unchiul tău nu m-a lăsat. Îi era teamă că ţi-ar putea băga în cap nişte idei nebuneşti şi că până la urmă îl vei urma pe bătrânul Ben într-una din cruciadele sale idealiste… Vezi tu, Luke, în acest punct tatăl şi unchiul tău nu cădeau niciodată de acord. Owen nu e omul care să amestece afacerile cu idealismul; tatăl tău, în schimb, credea că această problemă nici nu merită să fie luată în discuţie. În astfel de privinţe, el hotăra ca atunci când pilota: instinctiv.

Luke dădu din cap. Culese în sfârşit ultimul fir de nisip şi privi în jur, în căutarea unei componente pe care o mai avea de montat în pieptul deschis al lui C-3PO. Odată ce găsi modul restrictiv, desfăcu locaşurile de prindere din robot şi începu să îl fixeze la loc. Robotul urmări procesul şi păru că

tresare violent.

Luke privi îndelung acei fotoreceptori din metal şi plastic. Apoi aşeză demonstrativ modulul pe masa de lucru şi închise robotul. C-3PO nu spuse nimic.

Din spatele lui se auzi un mormăit şi, întorcându-se, îl văzu pe Kenobi îndreptându-se spre el cu un aer mulţumit. Îi dădu lui Luke un aparat mic, aparent inofensiv, pe care tânărul începu să-l studieze plin de interes. În linii mari, era alcătuit dintr-un mâner scurt şi gros în care erau încorporate două butoane mici. Deasupra acestuia se afla un disc metalic circular puţin mai mare în diametru decât lăţimea palmei lui. Atât în mâner cât şi în disc erau montate câteva componente neobişnuite, aidoma unor pietre preţioase; printre acestea se număra şi ceea ce părea a fi cea mai mică baterie pe care o văzuse Luke vreodată. Partea opusă a discului era atât de şlefuită, încât avea strălucirea unei oglinzi. Dar dintre toate, cel mai mult îl uimea pe Luke acea baterie. Indiferent ce era, aparatul avea nevoie de multă energie, potrivit caracteristicilor marcate pe plăcuţa indicatoare a pastilei de energie. În ciuda afirmaţiei că aparţinuse tatălui său, obiectul arăta ca nou. Era limpede că bătrânul îl păstrase cu grijă. Doar câteva zgârieturi fine pe mâner sugerau că mai fusese folosit.

— Domnule? chemă o voce cunoscută pe care Luke nu o mai auzise de mult.

— Ce e? tresări Luke, smuls din studiu.

— Dacă nu aveţi nevoie de mine, zise C-3PO, cred că mă voi decupla pentru puţin timp. Îmi va fi de folos la sudarea nervilor braţului şi, oricum, a sosit momentul pentru auto-curăţenia internă.

— Sigur, dă-i drumul! spuse Luke cu mintea aiurea, revenind la studiul fascinant al acestui obiect necunoscut.

În spatele lui, C-3PO amuţi, iar lumina din ochi i se stinse. Luke observă că bătrânul îl urmărea plin de curiozitate.

— Ce este? întrebă într-un târziu, căci, în ciuda tuturor eforturilor, nu reuşise să identifice aparatul.

— Sabia de lumină a tatălui tău, îi răspunse Kenobi. Într-o vreme erau foarte folosite. Mai sunt şi acum, în anumite zone galactice.

Luke examină comenzile de pe mâner, apoi atinse, de probă, un buton intens colorat, de lângă garda şlefuită. În acea clipă, din disc ţâşni o rază alb-albăstruie de grosimea degetului său. Era densă, aproape opacă şi puţin mai lungă de un metru. Lumina ei nu pălea, ci continua să rămână intensă pe toată lungimea sa. În mod ciudat, Luke nu-i simţea căldura, dar fu foarte atent să n-o atingă. Ştia ce înseamnă o sabie laser, deşi nu mai văzuse niciuna până atunci. Putea găuri peretele de stâncă al peşterii lui Kenobi… Întocmai ca şi trupul unui om.

— Aceasta era arma oficială a unui Cavaler Jedi, explică Kenobi. Un aruncător laser este greoi şi lipsit de precizie; ea, nu. Îţi cere mai multă îndemânare decât ai crede la prima vedere. Este o armă elegantă. E totdeauna şi un simbol. Oricine poate folosi un aruncător sau o lamă cu fuziune, dar a şti să foloseşti bine o asemenea sabie e un semn de noblețe.

În timp ce vorbea, se plimba prin peşteră.

— Timp de mai bine de o mie de generaţii, Cavalerii Jedi au reprezentat forţa cea mai puternică şi cea mai respectată în galaxie. Au fost păzitorii şi garanţii păcii şi dreptăţii în Vechea Republică.

Când Luke omise să întrebe ce s-a întâmplat cu ei după aceea, Kenobi se uită la el şi-l surprinse privind în gol; multe

din cele ce-i spusese Obi-Wan îi trecuseră pe lângă urechi. Unii l-ar fi dojenit pentru că nu era atent. Dar nu bătrânul. Mai sensibil decât mulţi alţii, aşteptă răbdător până când liniştea deveni îndeajuns de apăsătoare, pentru ca Luke să spargă tăcerea.

— Cum a murit tatăl meu? întrebă el încetişor.

Kenobi ezită şi Luke simţi că bătrânul nu dorea să discute această problemă delicată. Totuşi, spre deosebire de Owen Lars, el nu era în stare să se ascundă în spatele unei minciuni confortabile.

— A fost trădat şi ucis, spuse grav, Kenobi, fără să-l privească pe Luke, de un Jedi foarte tânăr, pe nume Darth Vader. Un băiat pe care-l pregăteam eu. Unul dintre cei mai sclipitori discipoli ai mei… unul dintre cele mai mari eşecuri ale mele…

Ben îşi reluă plimbarea.

— Vader s-a folosit de Forţă şi pregătirea sa pentru a face rău, pentru a se pune în slujba împăraţilor corupţi de mai târziu. Puţini au fost cei care să i se împotrivească lui Vader, căci, pe atunci, Cavalerii Jedi deja se dezorganizaseră, se risipiseră sau muriseră. Astăzi ei au dispărut cu desăvârşire.

O expresie de nepătruns stărui o clipă pe chipul lui Kenobi.

— În multe privinţe, ei au fost prea buni, prea încrezători pentru a putea rezista. Au crezut prea mult în stabilitatea Republicii şi nu au înţeles că, deşi trupul era sănătos, capul se putea îmbolnăvi şi şubrezi, căzând victimă manipulărilor unora, ca de pildă Împăratul. Aş vrea să ştiu ce urmăreşte Vader. Uneori am sentimentul că stă în aşteptare, punând la cale cine ştie ce absurditate odioasă. Acesta este destinul unuia care stăpâneşte Forţa şi se lasă mistuit de

partea ei întunecată.

Luke făcu o strâmbătură de nedumerire.

— Forţa? Este a doua oară că rostiţi acest cuvânt. Kenobi dădu din cap.

— Uneori uit în prezenţa cui vorbesc. Hai să spunem că Forţa este acel ceva pe care trebuie să-l aibă un Jedi. Deşi nu s-a formulat până acum o explicaţie potrivită, oamenii de ştiinţă au emis teoria că ea este câmpul de energie generat de fiinţele vii. Omul primitiv i-a bănuit existenţa, dar a rămas ignorant în ceea ce priveşte potenţialul ei, milenii de-a rândul. Numai anumiţi indivizi au putut cunoaşte Forţa în adevăratul sens al cuvântului. Ei au fost etichetaţi fără milă: şarlatani, escroci, mistici… şi mai rău. Chiar mai puţini au reuşit s-o folosească. Şi, de cele mai multe ori, se dovedea prea puternică pentru ei, căci le depăşea capacitatea de control. Au fost greşit înţeleşi de contemporanii lor… şi mai rău.

Kenobi făcu un gest larg, atoatecuprinzător, cu ambele braţe.

— Forţa îl înconjoară pe fiecare dintre noi. Unii cred că ea ne dirijează acţiunile şi nu viceversa. Cunoştinţele despre Forţă şi despre modul în care poate fi folosită, îi confereau unui Jedi puterea sa neobişnuită.

Kenobi îşi lăsă braţele în jos şi îl privi pe Luke până acesta începu să se foiască stânjenit pe scaun. Reîncepu să vorbească pe un ton atât de tranşant şi de tineresc, încât Luke tresări fără să vrea.

— Şi tu trebuie să înveţi căile Forţei, Luke… dacă e să vii cu mine pe Alderaan.

— Alderaan! sări Luke buimăcit din scaunul de la masa de lucru. Nu merg pe Alderaan! Nici măcar nu ştiu unde e…

Vaporizatoare, roboţi, seceriş… deodată lumea din jur

păru să-l copleşească, încăperea mai devreme interesantă şi artefacturile stranii nu i se mai păreau acum decât puţin înspăimântătoare. Privirea lui rătăci de jur-împrejur, încercând să evite ochii sfredelitori ai lui Ben Kenobi… bătrânul Ben… nebunul Ben… Generalul Obi-Wan…

— Trebuie să mă-ntorc acasă, se trezi mormăind cu o voce răguşită. E târziu. Se pare c-am încurcat-o, amintindu-şi de ceva, arătă spre nemişcatul R2. Poţi să păstrezi robotul. Cred că asta aşteaptă. Mă gândesc ce să-i spun unchiului… Sper… adaugă el pierdut.

— Am nevoie de ajutorul tău, Luke, spuse Kenobi trist, dar categoric. Sunt prea bătrân pentru astfel de lucruri. Nu cred că mai pot s-o duc la bun sfârşit de unul singur. Misiunea aceasta este importantă.

I-l arătă cu o mişcare a capului pe R2.

— Ai auzit şi ai văzut mesajul.

— Dar… nu mă pot implica în aşa ceva, protestă Luke. Am treabă, avem de recoltat… deşi unchiul Owen a avut întotdeauna posibilitatea să angajeze mână de lucru suplimentară… adică una, sau cel puţin aşa cred. N-am cum să v-ajut. Nu acum. Şi, în plus, toate astea sunt atât de departe de-aici… şi pur şi simplu nu mă privesc.

— Vorbeşti ca unchiul tău, remarcă Kenobi fără ranchiună.

— Ah! Unchiul meu… Cum am să-i explic lui toate astea?

Bătrânul îşi reţinu un zâmbet, conştient de faptul că destinul lui Luke fusese deja hotărât. Fusese stabilit cu cinci minute înainte de a afla cum murise tatăl său. Fusese orânduit chiar mai înainte, când auzise întreg mesajul. Intrase în ordinea firească a lucrurilor încă de când văzuse prima oară hologramа cu chipul rugător al frumoasei Leia

Organa, aşa cum fusese proiectată, stângaci, de micul robot. Kenobi ridică din umeri în sinea lui. Probabil că fusese hotărât chiar înainte de naşterea băiatului. Aceasta nu însemna că Ben credea în predestinare; credea însă din tot sufletul în ereditate… şi în Forţă.

— Nu uita, Luke, suferinţa unui om este suferinţa tuturor. Distanţele sunt irelevante pentru dreptate. Dacă nu este oprit destul de repede, răul va sfârşi prin a-i devora pe toţi oamenii, indiferent că aceştia s-au împotrivit sau l-au ignorat.

— Cred că v-aş putea duce până la marginea Anchorhead-ului, consimţi nervos Luke. De acolo puteţi lua ceva spre Mos-Eisley, sau oriunde vreţi să ajungeţi…

— Foarte bine, încuviinţă Kenobi. Suficient pentru început. După-aceea trebuie să faci ceea ce simţi că e *bine.*

Luke se depărtă, de data aceasta complet năucit.

— O.K. Nu mă simt prea grozav acum…

Celula era îngrozitor de prost luminată. Cu acel minim insuficient, abia se puteau zări pereţii de metal negru şi plafonul înalt de deasupra. Încăperea, care fusese astfel proiectată încât să amplifice sentimentele de deznădejde ale deţinutului, îşi îndeplinea foarte bine menirea. Atât de bine încât unica ei ocupantă tresări încordată când auzi un bâzâit ce venea dintr-un colţ al celulei. Uşa metalică, ce începuse să culiseze, avea grosimea taliei ei, de parcă – gândi fata cu amărăciune – le-ar fi fost frică că ea ar fi reşuit, doar cu mâinile goale, să treacă prin ea dacă ar fi fost mai puţin masivă.

Chinuindu-se să vadă, zări câţiva gardieni imperiali postându-se în faţa uşii. Leia Organa se dădu înapoi spre

peretele opus, cercetându-i sfidătoare.

Expresia de hotărâre întipărită pe chipul ei se nărui de îndată ce o siluetă monstruoasă şi întunecată pătrunse în încăpere, alunecând parcă. Prezenţa lui Vader îi zdrobea complet curajul, cu uşurinţa cu care un elefant zdrobeşte o coajă de ou. Ticălosul era urmat de silueta uscată a unui om în vârstă care, în ciuda aparenţei lui minuscule pe lângă Lordul Întunecat, era aproape tot atât de înspăimântător.

Darth Vader făcu un semn spre cineva aflat în afara celulei. Ceva ce zumzăia ca o albină monstruoasă se apropie şi trecu pragul. Leia se înăbuşi cu propria-i respiraţie la vederea acelui glob imens din metal negru. Stătea suspendat pe repulsori antigravitaţionali; un păienjeniş de tije metalice îi înţesau suprafaţa, fiecare dintre ele purtând în vârf instrumente delicate.

Leia cerceta îngrozită acea ciudăţenie. Auzise vorbindu-se despre astfel de monstruozităţi, dar nu crezuse vreodată cu adevărat că tehnicienii imperiali vor fi în stare să construiască aşa ceva. În memoria neîndurătoare a maşinăriei erau înregistrate toate barbarismele, toate ultragiile cunoscute şi trăite de omenire… ca şi de alte câteva rase.

Vader şi Tarkin stăteau tăcuţi, lăsându-i timp să studieze coşmarul suspendat în aer. Guvernatorul în special nu se amăgise cu gândul că simpla prezenţă a dispozitivului o va îngrozi atât de mult, încât să le dea informaţiile de care aveau nevoie. Aceasta nu însemna că interogatoriul care urma avea să fie exagerat de dezagreabil. Din astfel de întâlniri, se câştigau întotdeauna înţelepciune şi cunoştinţe, iar senatorul promitea să fie un subiect foarte interesant.

Când consideră că a sosit momentul, Tarkin îi făcu robotului un semn.

— Ei; şi-acum, senatorul Organa, Prinţesă Organa, vom discuta despre amplasamentul bazei principale a rebelilor!

Maşinăria porni către ea, apropiindu-se cu un zumzăit din ce în ce mai puternic. Forma ei sferică şi rece acoperi imaginea guvernatorului, a lui Vader, restul celulei… lumina…

Prin ziduri şi prin uşa masivă penetrau zgomote înăbuşite. Acestea reuşeau cu greu să tulbure pacea şi liniştea ce domneau pe coridorul din faţa celulei ermetic închise, dar chiar şi aşa, gardienii aflaţi acolo găsiră fel de fel de scuze ca să-şi părăsească tiptil posturile, îndepărtându-se la o distanţă suficient de mare pentru a nu mai auzi nici măcar unul din acele sunete stranii.

VI

— Priveşte într-acolo, Luke, spuse Kenobi, arătând spre sud-vest.

Spiderul continua să gonească prin deşertul nisipos.

— Aş zice că e fum.

Luke îşi aruncă doar o clipă privirea în direcţia indicată.

— Nu văd nimic, domnule.

— Oricum, hai s-o cotim într-acolo. Poate că cineva e în pericol.

Luke viră. După câtva timp putu vedea şi el, înălţându-se, fuioarele de fum pe care Kenobi le depistase cumva, mai devreme.

Trecând peste o ridicătură uşoară, spiderul coborî

panta lină a unui canion larg, dar nu adânc, presărat cu forme pârjolite şi contorsionate, unele dintre ele anorganice, altele nu.

În mijlocul acestui masacru zăcea carcasa zdrobită a unui transportor jawa, asemeni unei balene metalice albite.

Luke opri vehiculul. Kenobi îl urmă prin nisip şi împreună începură să cerceteze rămăşiţele dezastrului.

Lui Luke îi atraseră atenţia câteva urme uşoare în nisip. Grăbind puţin pasul, ajunse chiar lângă ele şi le studie o vreme, după care îi strigă lui Kenobi:

— Se pare că e mâna oamenilor nisipurilor. Sunt urme de bantha. Luke remarcă licărirea unui obiect metalic pe jumătate îngropat în nisip. Şi uite şi-o bucată dintr-o sabie dublă, din cele pe care le folosesc ei, clătina din cap contrariat. Dar n-am auzit niciodată ca tâlharii să atace un transportor atât de mare.

Se aplecă pe spate, privind în sus la masivul transportor, ars din temelii.

Kenobi trecuse pe lângă el. Studia urmele imense din nisip.

— Nu au fost ei, spuse el, calm. Dar au dorit ca noi… sau oricine altcineva care s-ar nimeri să treacă pe-aici… să creadă astfel.

Luke păşea alături de el.

— Nu înţeleg, domnule.

— Priveşte aceste urme cu atenţie, îl instrui bătrânul, arătându-i-o pe cea mai apropiată, apoi pe celelalte. Nu observi nimic ciudat?

Luke clătină din cap.

— Cei ce-au trecut pe-aici călăreau doi câte doi. Oamenii nisipurilor nu călăresc decât unul după altul, într-un singur şir, pentru a induce în eroare, în privinţa

puterii lor, pe orice urmăritori.

Luke privea cu gura căscată rândurile paralele de urme. Kenobi aruncă o privire spre transportor. Îi arătă locurile unde rafalele armamentului individual aruncaseră în aer porţi, trepte şi bare de susţinere.

— Urmăreşte precizia cu care s-a tras. Oamenii nisipurilor nu sunt atât de calculaţi. De fapt, nimeni de pe Tatooine nu trage şi nu distruge cu atâta eficienţă.

Îşi întoarse privirea spre orizont. Una dintre acele coame muntoase apropiate ascundea un secret… şi o ameninţare.

— Numai trupele imperiale ar fi pregătit un atac asupra unui transportor cu o minuţiozitate atât de rece.

Luke se afla lângă unul dintre trupurile mici şi boţite şi îl întoarse, cu piciorul, cu faţa-n sus. Chipul i se schimonosi de scârbă când văzu ce rămăsese din acea jalnică creatură.

— Aceştia sunt acei jawa care ni i-au vândut pe R2-D2 şi pe C-3PO mie şi unchiului Owen. Recunosc croiala pelerinei acestuia. De ce-ar fi măcelărit trupele imperiale pe jawa şi pe oamenii nisipurilor? Probabil că au ucis şi nişte tâlhari ca să procure acei bantha.

Mintea îi lucra cu înverşunare şi îşi dădu seama că încordarea îi creştea într-un mod nefiresc, privind înapoi, spre spider, peste cadavrele de jawa, care se degradau cu iuţeală.

— Dar, dacă au luat urma roboţilor până au ajuns la jawa, înseamnă că de la ei au aflat mai întâi cui au fost vânduţi. Asta i-ar conduce la…

Înnebunit, Luke o rupse la fugă spre spider.

— Luke! Aşteaptă… Luke! strigă Kenobi. E prea periculos! N-ar trebui…!

Luke nu mai auzea nimic în afara vuietului din urechi

şi nu mai simţea nimic în afara clocotului din sufletul său. Sări în spider şi apăsă pe accelerator aproape în aceeaşi clipă. Cu o explozie de nisip şi pietriş îi lăsă în urmă pe Kenobi şi pe cei doi roboţi, singuri printre acele trupuri carbonizate, pe fundalul epavei încă fumegânde a transportorului.

Fumul pe care Luke îl vedea pe când se apropia de casă avea o altă consistenţă decât cel ce se înălţa din scheletul transportorului. De-abia îşi mai aminti să oprească motorul spiderului în timp ce dădea capota la o parte şi sărea afară. Din găurile din pământ se înălţau fuioare negre de fum.

Acele găuri fuseseră casa lui, singura pe care o cunoscuse vreodată. Acum puteau fi tot atât de bine gurile unor mici vulcani. Încercă de mai multe ori să pătrundă prin intrările de la suprafaţă în complexul de sub pământ. De fiecare dată căldura puternică îl întorcea din drum, tuşind şi înecându-se.

Se poticnea neputincios, cu ochii înotându-i în lacrimi, nu numai din pricina fumului. Pe jumătate orbit, se împletici până la intrarea în garaj.

Ardea şi el. Dar poate că reuşiseră să scape cu celălalt spider.

— Mătuşă Béru… Unchiule Owen!

Nu se putea zări mare lucru prin ceaţa usturătoare. Pe culoar, i se arătară, printre lacrimi şi ceaţă, două mogâldeţe fumegânde. Mai că semănau cu…

Nu!

Se răsuci şi căzu la pământ. Îngropându-şi faţa în nisip ca să nu mai fie silit să privească nicăieri.

Ecranul tridimensional acoperea un perete al vastei

încăperi, de la podea până-n tavan. Pe el se puteau vedea un milion de stele. O parte foarte mică din galaxie, într-adevăr, dar așa cum o afișa ecranul, părea o imagine impresionantă.

Jos, mult mai jos, silueta masivă a lui Darth Vader era flancată de-o parte de guvernatorul Tarkin şi de cealaltă, de amiralul Motti şi generalul Tagge; conflictele personale dintre ei fuseseră date uitării într-un moment atât de solemn.

— Am făcut ultima verificare, îi informă Motti. Toate sistemele sunt în stare de funcţionare.

Se întoarse spre ceilalţi.

— Care va fi prima misiune de luptă?

Vader părea să nu fi auzit, căci mormăia încet, ca pentru sine:

— Are o stăpânire de sine nemaiîntâlnită. Rezistenţa ei la interogatoriu este considerabilă, privi în jos, la Tarkin: Va mai trece ceva timp până să reuşim să scoatem vreo informaţie utilă de la ea.

— Am considerat întotdeauna cam bizare metodele pe care le recomanzi, Vader.

— Sunt eficiente, protestă blând Lordul Întunecat. Totuşi, în interesul accelerării procedurii, sunt receptiv la sugestiile tale.

Tarkin căzu pe gânduri.

— O astfel de încăpăţânare poate fi îndulcită de multe ori, recurgând la ameninţări indirecte, adresate altcuiva decât persoanei în cauză.

— Ce vrei să spui?

— Cred că a venit timpul să demonstrăm puterea deplină a acestei staţii. Am putea lovi două ţinte dintr-odată.

Îl instrui pe atentul Motti:

— Ordonă programatorilor să stabilească cursul spre

sistemul Alderaan.

Mândria nu-l împiedică pe Kenobi să-şi acopere nasul şi gura cu o eşarfă veche pentru a nu mai inhala toată duhoarea putridă ce se degaja din rug. Deşi posedau senzori olfactivi, R2—D2 şi C—3PO nu aveau nevoie de o astfel de ecranare. Chiar C—3PO, deşi dotat pentru a percepe fineţea aromelor, putea fi selectiv, la propria lui dorinţă.

Cei doi roboţi îl ajutară pe Kenobi să arunce, până la ultimul, cadavrele în flăcările rugului funerar, apoi se dădură deoparte şi urmăriră combustia resturilor organice. Şi aceasta nu pentru că gunoierii deşertului n-ar fi reuşit cu tot atâta eficienţă să recupereze transportorul pârjolit dintre rămăşiţele de carne, ci pentru că bătrânul era credincios unor valori pe care majoritatea oamenilor moderni le-ar fi considerat arhaice. Nu ar fi încredinţat pe nimeni rozătoarelor şi viermilor de nisip, nici chiar pe un jawa împuţit.

La auzul unui zgomot ce creştea în intensitate, Kenobi renunţă la ultimele gesturi ale acestei activităţi neplăcute şi, întorcându-se, văzu că spiderul se apropia cu o viteză mult mai mică decât cea cu care plecase. Vehiculul încetini şi se opri în apropiere. Nicio mişcare.

Făcând un semn spre cei doi roboţi pentru a-l urma, Ben o porni spre locul unde vehiculul stătea în aşteptare. Capota fu ridicată cu un gest brusc. Luke stătea neclintit pe locul pilotului. Nu privi în ochii cercetători ai lui Kenobi. Atât fu suficient pentru a-l înştiinţa pe bătrân de ce se întâmplase.

— Îţi împărtăşesc durerea, Luke, zise cu blândeţe, în cele din urmă. N-ai fi putut face nimic. Dac-ai fi fost acolo,

acum ai fi mort şi tu, şi roboţii s-ar afla în mâinile imperialilor. Nici chiar Forţa…

— La naiba cu Forţa ta! mârâi Luke cu o violenţă neaşteptată.

Pentru o clipă, maxilarul său rămase într-o poziţie care aparţinea unui chip cu mult mai bătrân.

— Te conduc până la cosmodromul din Mos Eisley, Ben. Vreau să merg cu tine… spre Alderaan. Acum nu mă mai ţine nimic aici, privirile i se întoarseră scrutătoare asupra deşertului, ca pentru a zări ceva dincolo de nisipuri, stânci şi pereţi de canioane: Vreau să învăţ să fiu aidoma unui Jedi, la fel ca şi tata. Vreau…

Tăcu; cuvintele i se împotmoleau în gâtlej ca un baraj de buşteni pe firul unei ape în vâltori.

Kenobi se strecură în vehicul, îi puse o mână, blând, pe umăr, apoi făcu loc celor doi roboţi.

— Voi face tot ce pot ca să te văd obţinând ceea ce-ţi doreşti, Luke.

Tânărul dădu din cap şi coborî capota. Spiderul o porni spre sud-est, lăsând în urmă încă fumegându-l transportor, rugul funerar al acelor jawa şi tot ceea ce însemnase viaţa, până acum, pentru el.

Îşi parcară vehiculul lângă marginea râpei de gresie. Luke şi Ben se apropiară de buza prăpastiei şi priviră cu atenţie spre protuberanţele minuscule, forme regulate care erupeau din câmpia scăldată în soare, de jos. Colajul electric de betoane uşoare, piatră şi structuri plastoide era răspândit ca spiţele unei roţi, în jurul miezului format de centrala de distribuire a apei şi energiei.

De fapt, oraşul era mult mai mare decât părea, căci o bună parte din el se afla sub pământ. De la această distanţă, depresiunile circulare ale staţiilor de lansare semănau cu

nişte cratere făcute de bombe, adevărate ciupituri de vărsat pe obrazul oraşului.

Un vânt răcoros răscoli nisipul la picioarele lui Luke, pe când acesta îşi reglă ochelarii de protecţie.

— Iată-l, şopti Kenobi arătând spre un grup de clădiri modeste, cosmodromul Mos Eisley – locul ideal în care să ne pierdem urma cât timp vom căuta o cale de a părăsi planeta. Nu există nicăieri pe Tatooine o mai nefericită adunătură de ticăloşi şi decăzuţi. Imperiul se află în alertă, în căutarea noastră, aşa că trebuie să fim foarte prudenţi. Dar printre populaţia pestriţă din Mos Eisley, am putea trece neobservaţi.

Luke părea hotărât.

— Sunt gata de orice, Obi-Wan.

„Mă întreb dacă înţelegi cu adevărat ce-ar putea însemna vorbele tale, Luke", gândi Kenobi. Nu făcu decât să dea din cap pe când se întorceau la vehicul.

Spre deosebire de Anchorhead, Mos Eisley avea o populaţie destul de numeroasă; circulaţia devenea necesară chiar şi în timpul caniculei de peste zi. Destinate de la bun început ideii de comerţ, chiar şi cele mai vechi clădiri din oraş fuseseră concepute în aşa fel încât să ofere protecţie împotriva celor doi sori. Din exterior, păreau primitive şi multe dintre ele chiar aşa erau. Dar de multe ori, zidurile şi arcele din piatră veche mascau alte ziduri; duble, din oţel inoxidabil, între care circula liber un lichid de răcire.

Luke conducea spiderul prin cartierele periferice ale oraşului când apărură, ca din pământ, câteva siluete înalte, sclipitoare care începură să închidă un cerc în jurul lor.În primul moment de panică, lui Luke îi trecu, prin minte să ambaleze motorul şi să ţâşnească printre pietoni şi celelalte vehicule. Simţi că cineva îi strânge braţul cu o neaşteptată

putere, reţinându-l şi relaxându-l totodată. Îi aruncă o privire lui Kenobi. Acesta îi zâmbea prevenitor.

Dădu să-şi continue deci drumul cu o viteză potrivită circulaţiei în oraş, sperând că trupele imperiale aveau de îndeplinit o misiune în altă parte. Nu avură un asemenea noroc. Unul dintre soldaţi ridică o mână înmănuşată. Luke fu nevoit să se execute; încetinind vehiculul, deveni conştient de atenţia pe care le-o acordau trecătorii curioşi. Şi ceea ce era încă şi mai rău, privirea soldatului nu se îndreptă spre Kenobi sau el, ci spre cei doi roboţi care stăteau nemişcaţi pe locurile din spate.

— De când aveţi aceşti roboţi? lătră soldatul.

După toate aparenţele, nu era cazul să facă uz de politeţe.

Preţ de o clipă, Luke stătu ca prostit, apoi reuşi să îngaime:

— Cred că de trei sau patru ani.

— Sunt de vânzare, dacă-i doriţi… Şi preţul e bun, interveni Kenobi, reuşind de minune să lase impresia unui traficant de deşert ce încerca să-i ducă cu vorba pe imperialii ignoranţi pentru a le lua repede ochii şi banii.

Ofiţerul de serviciu nu catadicsi să răspundă. Era prea preocupat să examineze spiderul pe dedesubt.

— Veniţi din sud? întrebă el.

— Nu, nu, răspunse Luke repede, locuim în vest, lângă oraşul Bestine.

— Bestine? mormăi ofiţerul, în timp ce ocolea vehicolul pentru a-i cerceta şi partea din faţă.

Luke se străduia să privească drept înainte. În cele din urmă, bipedul cuirasat îşi încheie inspecţia. Apropiindu-se se opri ameninţător lângă Luke şi urlă:

— Să-ţi văd carnetul de identitate!

Fără îndoială, imperialul îi simţise groaza şi nervozitatea, îşi zise Luke înnebunit.

Hotărârea luată nu demult de a fi gata să înfrunte orice se topise deja, sub privirea vigilentă a soldatului ce se comporta ca un profesionist. Ştia ce-l aşteaptă dacă acesta ar fi apucat să arunce o privire pe carnetul de identitate, în care se aflau trecute adresa lui şi numele rudelor apropiate. Simţi cum capul începe să-i vâjâie şi se lăsă moale în scaun.

Kenobi se aplecase spre ofiţer şi-i vorbea degajat:

— Nu trebuie să-ţi arate carnetul de identitate, îi şopti bătrânul cu un glas cât se poate de straniu.

Imperialul se uita la Kenobi cu o faţă inexpresivă şi spuse de parcă ar fi fost de la sine înţeles:

— Nu trebuie să-mi arăţi carnetul de identitate.

Comportarea lui era contrară celei pe care o avea bătrânul: vocea îi era firească, dar expresia feţei, ciudată.

— Aceştia nu sunt roboţii pe care-i căutaţi, îi spuse Kenobi, amabil.

— Aceştia nu sunt roboţii pe care-i căutăm.

— Este liber să-şi vadă de treburile lui.

— Eşti liber să-ţi vezi de treburile tale, spuse ofiţerul în armură.

Expresia de uşurare ce apăru pe chipul lui Luke ar fi trebuit să fie la fel de revelatoare ca şi nervozitatea lui de mai-nainte, dar ofiţerul o ignora.

— Dă-i drumul, şopti Kenobi.

— Dă-i drumul, îi ordonă ofiţerul lui Luke.

Incapabil să hotărască dacă trebuia să salute, să dea din cap ori să mulţumească, Luke apăsă pe accelerator. Vehiculul porni, ieşind din cercul soldaţilor. Înainte de a vira la o cotitură, Luke îndrăzni să arunce o privire în urmă. Ofiţerul care-i inspectase părea că se ciondăneşte cu câţiva

camarazi, deşi, de la distanţa aceea, Luke nu putea fi sigur.

Îl iscodi cu privirea pe bătrânul înalt şi deschise gura să spună ceva. Kenobi nu făcu decât să clatine uşor din cap şi să zâmbească. Luke îşi înfrânse curiozitatea şi se concentră mai departe asupra drumului, pe străzile din ce în ce mai înguste.

Kenobi părea să ştie încotro se îndreptau. Luke studia clădirile dărăpănate şi indivizii dubioşi pe lângă care treceau. Pătrunseră în sectorul cel mai vechi al oraşului şi, implicit, locul în care vechile vicii puteau înflori în deplină libertate.

Kenobi făcu un semn şi Luke opri spiderul în faţa a ceea ce părea să fie una dintre primele clădiri ale cosmodromului iniţial. Fusese transformată într-o cârciumă; calitatea clientelei ce o frecventa era sugerată de diversitatea mijloacelor de transport parcate afară. Pe unele dintre ele Luke le ştia, despre altele auzise numai vorbindu-se. După configuraţia clădirii, cârciuma se afla parţial îngropată în pământ.

Pe când vehiculul prăfuit, dar încă lucios, se strecura spre un loc de parcare, le apăru în faţă, de nicăieri parcă, un jawa ce începu să-şi treacă pofticios mâinile pe metalul acestuia. Luke se aplecă în afară şi îi trânti câteva vorbe atât de dure, încât piticul se şi făcu nevăzut.

— Nu pot să-i sufăr pe aceşti jawa, murmură 3P0 cu un dispreţ mândru. Sunt dezgustători.

Gândurile lui Luke erau prea absorbite de modul în care scăpaseră ca prin urechile acului, ca să mai comenteze sentimentele robotului.

— Nu înţeleg totuşi, cum am scăpat de imperiali. Credeam că s-a zis cu noi.

— Forţa stă în minte, Luke, şi uneori poate fi folosită

pentru a-i influenţa pe alţii. Este un aliat puternic. Dar când o vei cunoaşte mai bine, vei descoperi că poate fi şi un pericol.

Dând din cap fără să înţeleagă prea bine, Luke arătă spre cârciuma dărăpănată dar, indiscutabil, populară.

— Chiar crezi că putem găsi aici un pilot capabil să ne transporte pe Alderaan?

Kenobi ieşi din vehicul.

— Majoritatea piloţilor de cargou, pricepuţi şi independenţi, frecventează acest local, deşi mulţi şi-ar putea permite unul mai *bun.* Aici pot vorbi liber. Ar fi trebuit să înveţi până acum să faci distincţia între aparenţă şi esenţă.

Luke privi din nou hainele ponosite ale bătrânului şi se simţi ruşinat.

— Să fii totuşi cu ochii în patru. Locul poate fi periculos.

Intrând în circiumă, Luke îşi forţă privirea: era mai întuneric decât i-ar fi convenit. Poate datorită clienţilor fideli ai acestui local, care nu erau obişnuiţi cu lumina, sau nu doreau să fie văzuţi. Luke nu se gândi că îmbinarea dintre interiorul slab luminat şi intrarea orbitor de strălucitoare permitea tuturor celor dinăuntru să-l observe pe fiecare nou venit înainte ca acesta să-i poată vedea pe ei.

Luke rămase impresionat de adunătura pestriţă de la bar: creaturi cu un singur ochi sau cu o mie, fiinţe cu solzi, cu blană şi altele cu o piele ce părea că se încreţeşte şi-şi transformă consistenţa conform sentimentelor de moment.

Chiar pe lângă bar se fâţâia un insectoid uriaş; Luke îl percepu doar ca pe o umbră înspăimântătoare.

Nu se potrivea deloc cu cele două femei de lângă el, poate cele mai înalte pe care le văzuse Luke vreodată. Şi totuşi, erau poate fiinţele cele mai normale în acea

aglomerare şocantă de oameni la grămadă cu alte creaturi.

Tentacule, cleşti şi mâini ţineau nenumărate recipiente de băut de diferite forme şi mărimi. Conversaţia era o flecăreală continuă în limbi omeneşti şi străine.

Apropiindu-se de el, Kenobi gesticulă spre capătul îndepărtat al barului. Acolo se afla un grup compact de oameni cu o înfăţişare aspră, care trândăveau, bând, râzând şi istorisind povestioare de origini dubioase.

— Corellienii – piraţi, după toate aparenţele.

— Credeam că am venit să căutăm un căpitan independent cu navă proprie de închiriat, îi replică în şoaptă Luke.

— Chiar asta facem, tinere Luke, chiar asta, îi confirmă Kenobi. Trebuie să fie în grupul lor unul sau doi dintre aceia de care avem nevoie. Numai că în mentalitatea corelliană distincţia între cine posedă şi ce posedă tinde să se piardă câteodată. Aşteaptă-mă aici.

Luke dădu din cap şi-l urmări pe Kenobi, croindu-şi drum prin mulţime. De îndată ce bătrânul începu să vorbească cu ei, aerul de suspiciune ce-l afişaseră la apropierea lui dispăru de pe feţele corellienilor.

Ceva îl înşfăcă pe Luke de umăr şi-l răsuci.

— Hei!

Privind de jur-împrejur şi luptându-se să-şi recapete stăpânirea de sine, descoperi în faţa ochilor o namilă de om jegos. După felul în care era îmbrăcat, Luke bănui că acesta trebuie să fie barmanul, dacă nu chiar patronul cârciumii.

— Ăştia n-au ce căuta aici, mârâi el.

— Ce? întrebă tâmp Luke.

Nu-şi revenise încă de pe urma contactului brutal cu acel amestec de culturi ale câtorva zeci de rase diferite. Era cu totul altceva decât tripoul din spatele centralei electrice

din Anchorhead.

— Roboţii voştri, explică nerăbdător barmanul, arătându-i cu un deget gros.

Luke privi atent în direcţia indicată: R2 şi 3PO stăteau şi ei tăcuţi acolo.

— Trebuie să aştepte afară. Nu-i servim. Nu ţinem băutură decât pentru fiinţe organice, nu artificiale, sfârşi el cu o expresie scârbită.

Lui Luke nu-i plăcu ideea de a-i trimite afară pe 3PO şi pe R2, dar nu vedea altă soluţie.

Barmanul nu părea genul de om sensibil la argumente raţionale şi, când îl căută din priviri pe bătrânul Ben, Luke îl descoperi cufundat într-o discuţie gravă cu unul dintre corellieni.

Între timp, dialogul cu barmanul atrăsese atenţia câtorva tipi cu o înfăţişare înfiorătoare care stăteau claie peste grămadă la câţiva paşi de bar.

— Da, bineînţeles, spuse Luke, dându-şi seama că nu era nici locul, nici timpul potrivit pentru a pleda în favoarea drepturilor roboţilor. Îmi pare rău.

Îl privi pe C-3PO.

— Cred că e mai bine să staţi afară în spider. Nu vrem s-avem necazuri aici.

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, replică C-3PO, şi privind dincolo de Luke şi barman, întâlni privirile neprietenoase ale celor de la bar.

— Oricum nu am nevoie de ungere în clipa asta. Robotul cel înalt se îndreptă grăbit spre ieşire, împreună cu R2, ce venea legănat în urma lui.

Astfel luă sfârşit disputa cu barmanul, dar Luke descoperi că era acum centrul unei nedorite atenţii. Deveni dintr-odată conştient de faptul că era singur şi se simţea de

parcă fiecare pereche de ochi se oprea când şi când asupra lui, de parcă oamenii sau celelalte creaturi râdeau dispreţuitor şi făceau comentarii la adresa lui.

Încercând să-şi păstreze aerul de siguranţă liniştită, îşi întoarse privirea spre Ben şi tresări speriat când văzu cu cine stătea acum de vorbă. Corellianul dispăruse. În locul lui, Kenobi pălăvrăgea cu un antropoid foarte înalt care, atunci când zâmbea, îşi dezvelea toţi dinţii.

Luke auzise despre rasa wookie, dar nu se aşteptase niciodată să vadă un reprezentant al ei cu atât mai puţin să-l cunoască. În ciuda unei figuri comice, foarte asemănătoare cu cea a unei maimuţe, wookieul nu părea deloc blajin. Numai ochii galbeni imenşi şi lucioşi îi îndulceau înfăţişarea, dealtfel înfricoşătoare. Torsul său masiv era acoperit pe de-antregul cu o blană moale, deasă, roşcat-cafenie. Îmbrăcămintea deloc atractivă consta într-o pereche de banduliere cromate care conţineau muniţie letală de un tip necunoscut lui Luke. În afară de acestea, rasa wookie nu mai purta, mare lucru.

Luke ştia că nimeni n-ar fi luat în râs felul de a se îmbrăca al acestor creaturi. Văzu că alţi clienţi ai barului se învârteau prin preajma uriaşului, fără să se apropie însă prea mult de el.

Doar Ben stătea de vorbă cu wookie în limba acestuia, ciondănindu-se şi şuierând în surdină ca un wookie sadea.

Pe parcursul conversaţiei, bătrânului i se oferi prilejul să arate în direcţia lui Luke. La un moment dat, imensul antropoid se uită direct la el şi lăsă să-i scape un hohot de râs înfiorător.

Nemulţumit de rolul pe care părea să-l joace în discuţie, Luke se întoarse şi pretinse că-i ignoră. Poate că se purta nedrept faţă de acea fiinţă, dar se îndoia că acele

hohote zguduitoare erau prietenoase.

În ruptul capului nu putea să priceapă ce voia Ben de la monstrul acela şi de ce îşi pierdea timpul într-o discuţie guturală cu el, şi nu cu corellienii care se făcuseră între timp nevăzuţi. Aşa că luă loc şi începu să soarbă din băutura lui în perfectă tăcere.

Ochii îi rătăceau peste mulţime, sperând să întâlnească o privire care să-i răspundă fără nicio urmă de răutate.

Deodată, ceva îi dădu un brânci atât de puternic încât aproape căzu. Se întoarse furios; dar furia i se preschimbă în uimire. Se trezi faţă-n faţă cu o monstruozitate imensă, pătrăţoasă, cu nenumăraţi ochi, dintr-o rasă necunoscută.

— *Negola deuaghi wuldagger?* bălmăji provocator apariţia.

Luke nu mai văzuse ceva similar până atunci nu cunoştea nici specia, nici limba. Gâgâiala aceea ar fi putut avea semnificaţia unei provocări la luptă, a unei invitaţii de-a bea împreună un pahar, sau a unei cereri în căsătorie.

În ciuda ignoranţei lui, Luke îşi putea da totuşi seama lupă modul cum creatura se legăna şi se împleticea pe suporţii podali că se îmbibase prea mult cu ceea ce considera ea un intoxicant plăcut.

Neştiind ce să mai facă, Luke încercă să se întoarcă, să-şi vadă de băutură, prefăcându-se că o ignoră. Dar în timp ce se răsucea, un mic animal, o încrucişare între un capybara şi un pavian mic, sări să se ghemuiască lângă tremurătorul multiochi. Se apropie şi o creatură umană, mică şi murdară şi îşi puse o mână prietenoasă în jurul grămezii de carne fornăitoare.

— Nu-i placi, îl informă pe Luke creatura bondoacă cu o voce surprinzător de gravă.

— Îmi pare rău, zise Luke, dorindu-şi din tot sufletul să

se afle în altă parte.

— Nici mie nu-mi placi, continuă zâmbitor micuţul, frăţeşte solidar cu multiochiul, în dezaprobarea sa.

— Am spus că-mi pare rău.

Fie din pricina conversaţiei pe care o avea cu creatura asemănătoare unui rozător, fie din cauza prea multor şprituri, proprietarul ochilor răutăcioşi devenea din ce în ce mai agitat. Se aplecă, aproape răsturnându-se peste Luke şi-i scuipă în faţă un şuvoi de bolboroseli nedesluşite. Luke simţi ochii mulţimii aţintiţi asupra lui, pe măsură ce devenea din ce în ce mai nervos.

— „Îmi pare rău", îl îngână batjocoritor omuleţul, beat criţă. Ne insulţi? Ai grijă cum vorbeşti cu noi. Toţi suntem căutaţi pentru crime, spuse el şi arătă spre prietenii lui beţi. Sunt condamnat la moarte în douăsprezece sisteme diferite.

— Atunci o să fiu atent, mormăi Luke.

Omuleţul trase un rânjet larg.

— Eşti un om mort.

După această replică, rozătorul scoase un râgâit puternic. Era fie un semnal, fie un avertisment, pentru că toate speciile care se rezemaseră de bar se dădură de urgenţă înapoi, delimitând un spaţiu împrejurul lui Luke şi a potrivnicilor lui.

Încercând să salveze situaţia, Luke schiţă un zâmbet palid. Acesta i se stinse repede pe buze când văzu că cei trei îşi pregăteau armele portabile. Nu numai că nu le-ar fi putut rezista la toţi, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cum funcţionau dispozitivele acelea ucigaşe.

— Nu merită să vă bateţi capul cu ăsta micu'! spuse calm o voce.

Luke privi în sus, tresărind. Nu-l auzise pe Kenobi apropiindu-se.

— Hai, daţi-mi voie să vă fac la toţi cinste!

În loc de răspuns, monstrul masiv rânji hidos şi întinse un mădular enorm. Luându-l prin surprindere pe Luke, îl prinse pe după tâmple şi îl expedie ca pe un titirez prin încăpere; în drumul lui se lovi de mese şi răsturnă o cană imensă, plină cu un lichid urât mirositor.

Mulţimea se retrase şi mai în spate; din rândurile acestora se ridicară câteva mormăieli şi fornăieli de avertizare, căci monstruozitatea beată îşi scosese din toc un pistol ameninţător. Începu să-l agite în direcţia lui Kenobi.

Asta îl trezi la viaţă pe barmanul până acum neutru. În timp ce se apropia ocolind capătul barului, dar având grijă să nu intre în raza de acţiune a pistolului, le cerea stângaci, gesticulând ca un apucat:

— Nu trageţi! Nu trageţi! Nu aici!

Rozătorul clămpăni ameninţător către el, iar cel cu mulţi ochi şi arma ridicată îl învrednici cu un mormăit ameninţător.

În acea fracţiune de secundă în care arma şi atenţia posesorului ei nu mai fură îndreptate asupra lui, mâna bătrânului se strecură spre discul atârnat la brâu. Bondocul începu să strige când o lumină alb-albăstruie mistuitoare străluminăsemiîntunericul cârciumii.

Nu apucă să-şi termine ţipătul. Totul se petrecu într-o clipită; omul se trezi zăcând peste bar, gemând şi scheunând în timp ce-şi privea ciotul unui braţ. Între începutul şi sfârşitul acelui strigăt retezat, rozătorul fusese despicat perfect în două, mai jos de mijloc, jumătăţile căzând în direcţii opuse. Gigantul multiocular îl privea încă, prostit, pe bătrânul ce sătea nemişcat în faţa lui ţinându-şi, cu un calm imperturbabil, sabia ridicată într-o anumită poziţie, deasupra capului. Pistolul cromat al creaturii trase un singur

foc, făcând o gaură în uşa barului. Apoi torsul său fu despicat, cele două bucăţi cauterizate căzând fără viaţă pe podeaua rece.

Numai în clipa aceea lui Kenobi îi scăpă umbra unui oftat: numai atunci trupul său păru că se relaxează. Îşi lăsă sabia laser în jos apoi o ridică din nou încetişor într-o mişcare reflexă de salut care se încheie după ce-şi dezactivă arma şi şi o agăţă, devenită acum inofensivă la şold.

Acea mişcare de final sparse liniştea apăsătoare care se lăsase în încăpere. Se reluară conversaţiile, mişcarea pe scaune, cloncănitul cănilor, ulcioarelor şi al altor recipiente cu băutură de pe mese. Barmanul, însoţit de câteva ajutoare, veni să evacueze dezgustătoarele cadavre. Beţivul mutilat se pierdu fără o vorbă în mulţime, bălăngănindu-şi ciotul braţului şi considerându-se norocos.

După toate aparenţele, cârciuma revenise la starea iniţială, cu o singură excepţie: lui Ben Kenobi i se rezervase un loc respectabil la bar.

Luke de-abia auzea proaspăt reluata conversaţie. Era încă şocat de rapiditatea cu care se dăduse lupta şi de îndemânarea surprinzătoare a bătrânului. În timp ce gândurile i se limpezeau şi se îndrepta spre Kenobi, putu auzi frânturi de discuţii în jurul lui. Majoritatea dezbăteau cât de perfectă şi curată chiar fusese lupta.

— Eşti rănit, Luke, observă Kenobi plin de solicitudine.

Luke îşi pipăi umflătura pe care i-o făcuse creatura aceea imensă atunci când îl lovise.

— Eu… începu el să spună, dar Kenobi îl întrerupse.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, îi arătă spre matahala păroasă care-şi făcea loc prin mulţime, îndreptându-se spre ei.

— Acesta este Chewbacca, îi explică el când

antropoidul li se alătură la bar. Este ofiţer secund pe o navă care ar putea fi potrivită scopurilor noastre. Ne va conduce chiar acum la căpitanul şi proprietarul ei.

— Pe-aici, mormăi wookieul – sau cel puţin aşa i se păru lui Luke.

În orice caz, gestul de „urmaţi-mă” cu care namila îşi însoţise vorbele era lipsit de echivoc. Se înfundară în adâncul barului, cu wookieul în faţă, deschizându-le drum asemeni unei sape de foraj.

Afară, în faţa cârciumii, 3PO se fâţâia nervos pe lângă spider. Aparent degajat, R2-D2 intrase într-o conversaţie electronică cu un alt R2 de un roşu strălucitor, proprietatea unui client al cârciumii.

— De ce-o fi durând atât de mult? S-au dus să închirieze o navă… nu o flotă.

3PO se opri brusc, făcându-i lui R2 un semn discret să tacă. Apăruseră două uniforme imperiale. Aproape în aceeaşi clipă, din adâncurile barului, le ieşi în întâmpinare un bărbat neîngrijit.

— Nu-mi prea place chestia asta, murmură robotul înalt.

Luke îşi însuşise băutura altcuiva de pe tava unui chelner, în timp ce se îndreptau spre fundul cârciumii. Sorbea din ea cu înghiţituri mici, cu aerul ameţit al cuiva care se ştie sub protecţia divină. Chiar atât de în siguranţă nu era el, dar în compania lui Kenobi şi a uriaşului wookie începea să creadă că nimeni din bar nu-i va arunca nici măcar o privire urâtă.

Într-un separeu se întâlniră cu un tânăr cu trăsături ascuţite, poate cu cinci ani mai mare decât Luke, poate cu doisprezece – era greu de spus. Afişa acea francheţe specifică unei persoane foarte încrezătoare – sau uneia nesănătos de nepăsătoare. Când îi văzu apropiindu-se, bărbatul trimise prostituata pe care o ţinea pe genunchi in drumul ei, şoptindu-i ceva care-i stârni acesteia un rânjet larg şi aproape neuman.

Chewbacca îi mormăi ceva; acesta dădu din cap încuviinţând şi privi în sus cu amabilitate la noii veniţi.

— Eşti destul de îndemânatic cu sabia aceea, bătrâne. Nu mai vezi în această parte a Imperiului pe cineva care s-o mânuiască atât de bine.

Dădu pe gât o duşcă mare din lichidul din cană.

— Sunt Han Solo, căpitanul *Şoimului Mileniului,* şi dintr-odată deveni foarte afacerist, intrând în miezul problemei: Chewie îmi spune că eşti în căutarea unui mijloc de deplasare spre Alderaan.

— Aşa e, fiule. Dacă este o navă rapidă, îi spuse Kenobi.

Solo nu se mânie din cauza acelui „fiule".

— Navă rapidă? Vrei să spui că n-aţi auzit până acum de *Şoimul Mileniului?*

Kenobi părea amuzat.

— Ar fi trebuit?

— Este nava care a făcut cursa Kessel în mai puţin de douăsprezece subunităţi de timp standard, îi răspunse Solo indignat. Am depăşit nave galactice imperiale şi crucişătoare corelliene. Cred că e destul de rapidă pentru tine, bătrâne.

Furia lui se potoli repede.

— Ce transportăm?

— Numai pasageri. Eu, băiatul şi doi roboţi. Nu răspund la alte întrebări.

Solo îşi privi cana, apoi se uită în sus:

— Aveţi probleme pe-aici?

— Hai să spunem că am vrea să evităm încurcături cu Imperiul, răspunse Kenobi degajat.

— În ziua de azi ăsta poate fi un şiretlic. O să te coste-n plus.

Făcu nişte calcule în gând.

— Cu totul, cam zece mii. În avans, şi adăugă cu un zâmbet: Nu răspund la alte întrebări.

Luke rămase cu gura căscată la pilot.

— Zece mii! Aproape că ne-am putea cumpăra nava noastră cu banii ăştia.

Solo ridică din umeri.

— Poate că da, poate că nu. În orice caz, aţi putea s-o pilotaţi?

— Te cred că da, i-o întoarse Luke ridicându-se. Nu sunt un pilot chiar aşa de neîndemânatic. Nu…

Simţi din nou strânsoarea sigură pe braţ.

— Nu avem aşa de mult la noi, explică Kenobi. Dar îţi putem da două mii acum, plus alte cincisprezece când ajungem pe Alderaan.

Solo se aplecă în faţă, neîncrezător.

— Chiar vă puteţi permite suma asta?

— Ţi-i promit… din partea guvernului de pe Alderaan. În cel mai rău caz, veţi câştiga doar o plată cinstită: două mii.

Dar Solo nu păru că auzise ultimele cuvinte.

— Şaptesprezece mii… Bine. Risc. V-aţi găsit nava. Dar ca să evitaţi neplăceri cu imperialii, ar fi bine s-o ştergeţi de-aici; altfel nici *Şoimul Mileniului* nu vă va mai fi de vreun folos.

Făcu un semn spre intrarea cârciumii şi adăugă repede:

— Docul 94, la prima oră o dimineţii.

Patru soldaţi imperiali, rătăcind cu privirea de la mese la bar şi înapoi, la separeul din spate, intraseră în cârciumă. Se auzeau mormăieli prin mulţime, dar de câte ori ochii unuia dintre cei patru, bine înarmaţi, îi căutau pe protestatari, cuvintele îngheţau cu o repeziciune mohorâtă.

Îndreptându-se spre bar, ofiţerul de serviciu îi puse barmanului câteva întrebări scurte.

Namila şovăi o clipă, apoi arătă spre fundul încăperii. În timp ce făcea asta, ochii i se bulbucau încetul cu încetul. Cei ai ofiţerului erau de nepătruns. Separeul spre care arătă era gol.

VII

În timp ce 3PO pândea eventuala apariţie a altor trupe imperiale, Luke şi Ben îl aşezau pe R2-D2 în spatele spiderului.

— Dacă nava lui Solo este atât de rapidă pe cât se laudă el, totul o să meargă strună, zise bătrânul cu satisfacţie.

— Totuşi, două mii şi alte cincisprezece după ce aterizăm pe Alderaan!

— Nu cele cincisprezece mă îngrijorează, ci primele două, replică Kenobi. Mi-e teamă că va trebui să-ţi vinzi spiderul.

Luke îşi plimbă privirea pe spider, dar nici urmă din emoţia pe care o simţise cândva la vederea lui – dispăruse împreună cu alte lucruri asupra cărora cel mai bine era să nu zăbovească cu gândul.

— Foarte bine, consimţi Luke cu indiferenţă. Nu cred că o să mai am nevoie de el.

Dintr-un alt separeu, ales pentru poziţia sa avantajoasă, Solo şi Chewbacca îi urmăreau pe imperiali cum măsoară barul în lung şi-n lat. Privirile a doi dintre ei coborâră asupra corellianului. Wookieul scoase un mârâit şi cei doi soldaţi grăbiră întrucâtva pasul.

Solo întoarse un zâmbet sardonic spre partenerul său.

— Chewie, afacerea asta ne-ar putea salva vieţile. Şaptesprezece mii! clătină din cap uluit. Se pare, că cei doi sunt într-adevăr disperaţi. Mă întreb pentru ce-or fi urmăriţi. Dar am rămas înţeleşi, nicio întrebare. Plătesc destul pentru asta. Hai s-o luăm din loc. *Şoimul* nu-şi face revizia singur.

— Pleci undeva, Solo?

Corellianul nu reuşi să identifice vocea care se auzea dintr-un translator electronic. Dar nu-i fu greu să-l recunoască pe vorbitor sau arma pe care acesta i-o vârâse în coaste.

Creatura era bipedă, aproximativ de mărimea unui om, dar capul ei era ceva de neimaginat dacă nu acceptai comparaţia cu un stomac întors pe dos. Avea nişte ochi imenşi, faţetaţi şi bulbucaţi pe un chip de un verde ca mazărea, o creastă cu ţepi scurţi pe craniul ţuguiat, iar gura şi nările alcătuiau un rât ca de tapir.

— La drept vorbind, replică încet Solo, chiar mă pregăteam să-l văd pe şeful tău. Poţi să-i spui lui Jabba că am banii pe care i-i datorez.

— Asta ai spus şi ieri şi săptămâna trecută – şi acum două săptămâni. Prea târziu, Solo. Nu mă mai întorc la Jabba cu încă una din minciunile tale.

Dar de data asta chiar am banii! protestă Solo.

— Foarte bine. Dă-mi-i acum, te rog.

Solo se aşează încet pe scaun. Trimişii lui Jabba erau gata oricând să apese pe trăgaci. Creatura luă loc pe scaunul din faţa lui, cu botul armei urâte îndreptat spre pieptul lui Solo.

— Nu-i am la mine. Spune-i lui Jabba…

— Cred că-i prea târziu. Jabba ar prefera nava ta.

— Peste cadavrul meu, replică acru corellianul.

Creatura nu păru impresionată.

— Dacă insişti. Vii afară cu mine, sau s-o fac aici?

— Nu cred că le-ar place încă un omor aici, remarcă Solo.

Din translatorul creaturii se auzi ceva ca un râs.

— Mai că nu vor observa. Ridică-te, Solo. Aştept clipa asta de-atâta timp. M-ai umilit ultima oară în faţa lui Jabba cu scuzele tale pioase.

— Cred că ai dreptate.

Acel colţ al cârciumii se lumină şi se umplu de zgomot şi când acestea păliră, din străinul onctuos nu mai rămăsese decât o pată subţire, fumegândă pe podeaua de piatră.

Solo îşi retrase mâna de sub masă şi împreună cu ea şi arma încă fierbinte. Câţiva dintre clienţii cârciumii îl priveau buimăciţi, alţii cloncăneau mai pricepuţi. Ştiuseră că acea creatură comisese o greşeală fatală oferindu-i lui Solo prilejul să-şi ascundă mâinile sub masă.

— E nevoie de unul mult mai priceput, ca sa-l termine pe unul ca mine. Jabba s-a calicit întotdeauna când a fost vorba să-şi plătească oamenii.

Părăsind separeul împreună cu Chewbacca, îi aruncă din mers barmanului un pumn de monezi.

— Scuzaţi deranjul. Întotdeauna am fost un client dificil.

Soldaţi înarmaţi pânâ-n dinţi se deplasau grăbiţi pe o străduţă, aruncând din când în când priviri chiorâşe fiinţelor îmbrăcate posac, vânzători amulanţi de mărfuri exotice în chioşcuri mici şi dărăpănate. Aici, în sectoarele centrale din Mos Eisley, zidurile erau înalte şi înguste, conferind străduţelor un aspect de tunel.

Nimeni nu privea în urma lor furios; nimeni nu blestema şi nu striga obscenităţi. Aceşti soldaţi blindaţi circulau sub împuternicire imperială, cu armele expuse obraznic la vedere şi activate. Pretutindeni, oameni, neoameni şi roboţi stăteau ghemuiţi în pragul uşilor murdare. Printre maldărele de gunoaie şi mizerie, discutau şi încheiau tranzacţii de o legalitate dubioasă.

Un vânt fierbinte străbătu şuierând străduţa şi soldaţii strânseră rândurile. Precizia şi organizarea lor trădau teama faţă de astfel de cartiere sufocante.

Unul dintre ei se opri să încerce o uşă; era bine încuiată şi zăvorâtă. Un om murdar de nisip ce se târa prin preajmă îi adresă nişte cuvinte pe jumătate incoerente. Ridicând în sinea lui din umeri, soldatul îi aruncă o privire acră nebunului, pornind-o în josul străzii ca să-şi ajungă din urmă camarazii.

Aceştia erau deja departe când uşa se deschise, trosnind din balamale şi dinăuntru se iţi o faţă metalică. În dreptul piciorului lui 3PO, o formă bondoacă se chinuia şi ea să vadă ceva.

— Aş fi preferat să merg cu stăpânul Luke decât să stau aici cu tine. Totuşi, ordinele sunt ordine. Nu ştiu prea exact care-i necazul, dar mai mult ca sigur că e din vina ta.

R2 răspunse cu un piuit aproape indescriptibil: un fel

de chicotit.

— Controlează-ţi vocabularul! îl preveni robotul mai înalt.

În parcarea prăfuită, spiderele vechi şi alte mijloace de transport mai puternice încă folosibile, puteau fi numărate pe degetele de la o mână. Dar nu aceasta era grija lui Luke şi a lui Ben, aşa cum stăteau târguindu-se cu proprietarul înalt, al cărui aspect aducea cu cel al unei insecte. Nu se aflau aici ca să cumpere, ci ca să vândă.

Trecătorii nu-i învredniceau pe cei ce se târguiau nici măcar cu o privire curioasă. Zilnic, în Mos Eisley, aveau loc sute de astfel de tranzacţii şi cu ele se îndeletniceau numai negociatorii şi nimeni altcineva.

În cele din urmă, încetă orice schimb de scuze şi ameninţări. Proprietarul finaliză vânzarea, înmânându-i lui Luke câteva piese mici metalice, cu zgârcenia cu care-ar fi donat fiole cu propriul lui sânge. Luke şi insectoidul îşi luară un formal rămas bun şi se despărţiră, fiecare dintre ei convins că el era cel care ieşise mai câştigat din afacere.

— Spunea că e tot ce poate face. De când a apărut modelul XP-38, spiderele nu mai au căutare, oftă Luke.

— Nu fi aşa descurajat, îl dojeni Kenobi. Atât cât ţi-a dat, ne va ajunge. Mai am cât să completez suma.

Părăsiră strada prinpipală şi o cotiră pe o alee, trecând pe lângă un roboţel care mâna un ciopor de creaturi asemănătoare unor pui de furnicar. Pe când dădeau colţul, Luke căută din ochi licărirea acum stingheră a bătrânului său spider,ultima lui legătură cu viaţa de până atunci. Apoi, nu mai avu timp să privească în urmă.

Ceva scund şi negricios, ce putea fi o făptură umană

sub toate acele straturi de veşminte care o acopereau, ieşi din umbră după ce Luke şi Ben se îndepărtară. Continuă să privească în urma lor până ce aceştia se făcură nevăzuţi la o altă cotitură.

Intrarea în docul în care se afla mica navă galactică în formă de farfurie era blocată complet de şase siluete umane şi neumane. Dintre acestea, primele erau cu mult mai groteşti decât celelalte. Un imens cazan mobil de muşchi şi grăsime, din care se înălţa un cap păros şi plin de cicatrice, examina cu satisfacţie semicercul asasinilor înarmaţi.

Făcu un pas înainte din centrul acelei semiluni şi strigă spre navă:

— Ieşi afară, Solo. Eşti încercuit.

— Dacă-i aşa, să ştii că stai cu faţa în direcţie greşită, se auzi o voce calmă.

Jabba Huttezul sări în sus – o privelişte ieşită din comun. Lacheii săi se răsuciră şi ei – Han Solo şi Chewbacca se aflau în spatele lor.

— Vezi, Jabba, te aşteptam.

Nici nu m-am îndoit că aşa vei face, zise Jabba, mulţumit şi alarmat deopotrivă de faptul că nici Solo, nici marele vookie nu păreau să fie înarmaţi.

— Nu sunt eu genul care să fugă, spuse Solo.

— Să fugi? De ce să fugi? i-o întoarse Jabba.

Aparenta absenţă a armelor îl îngrijora pe Jabba mai mult decât i-ar fi convenit să admită în sinea sa. Ceva nu era în regulă şi ar fi fost preferabil să nu ia decizii pripite înainte de a descoperi ce anume.

— Han, băiatule, uneori mă decepţionezi. Aş vrea doar să ştiu de ce nu mi-ai plătit… aşa cum trebuia s-o faci de

foarte multă vreme. Şi de ce a trebuit să-l cureţi pe sărmanul Greedo? După toate prin care am trecut împreună, tu şi eu…

Solo zâmbi în colţul gurii.

— Las-o baltă, Jabba. N-a mai rămas sentiment în tine nici cât să aline durerile unei bacterii orfane. Cât despre Greedo, l-ai trimis să mă omoare.

— De ce-aş fi făcut asta, Han? protestă surprins Jabba. Eşti cei mai bun contrabandist din gaşcă. Eşti prea valoros ca să te curăţ. Greedo nu făcea decât să transmită îngrijorarea mea firească faţă de amânările tale. N-avea de gând să te omoare.

— Ba eu aş zice că da. Data viitoare să nu-mi mai trimiţi pe vreun dobitoc dintr-ăsta. Dacă ai ceva de spus, vino chiar tu în persoană să stai de vorbă cu mine.

Jabba clătină din cap şi fălcile îi tremurară – ecou leneş al durerii sale prefăcute.

— Han, Han… Dacă n-ar fi trebuit să te debarasezi de încărcătura aia de mirodenii! Înţelegi? Pur şi simplu nu pot să fac o excepţie… Unde aş ajunge dacă fiecare pilot care face cntrabandă pentru mine s-ar debarasa de încărcătură la primul semn al apariţiei unei nave de război imperiale? Şi pe urmă, când îi cer despăgubiri, pilotul să-mi arate buzunarele goale. Nu e o afacere rentabilă. Pot fi generos şi iertător, dar nu până la a da faliment.

— Ştii, Jabba, uneori mi se poate întâmpla şi mie. Credeai că am făcut vânt mirodeniilor doar pentru că mă săturasem de mirosul lor? Am vrut să ţi le transport tot atât de mult pe cât ai vrut tu să le primeşti. Nu am avut de ales.

Din nou, zâmbetul acela sardonic.

— Aşa cum spui tu, sunt prea valoros ca să fiu curăţat. Dar am o cursă charter acum şi pot să-ţi plătesc tot, plus încă ceva. Mai am însă nevoie de puţin timp. Îţi pot da un aconto

de o mie, restul peste trei săptămâni.

Namila păru că gândeşte, apoi se adresă nu lui Solo, ci oamenilor lui:

— Lăsaţi armele în jos.

Îşi întoarse privirea şi zâmbetul răpitor către corellian, care aştepta prudent.

— Han, băiatule, fac asta numai pentru că eşti cel mai bun şi voi mai avea nevoie de tine cândva. Aşa că, prin mărinimia sufletului meu şi graţie inimii mele iertătoare – şi pentru, hai să spunem, douăzeci la sută în plus – îţi mai acord încă puţin timp.

Glasul îi deveni brusc reţinut.

— Dar asta e ultima oară. Dacă mă decepţionezi încă o dată, dacă tratezi generozitatea mea cu râsul tău batjocoritor, voi pune un preţ atât de mare pe capul tău, încât nu vei reuşi să te apropii de un sistem civilizat tot restul vieţii tale pentru că pretutindeni numele şi chipul tău vor fi cunoscute multor oameni care-ţi vor lua cu plăcere gâtul pentru a zecea parte din cât am să le promit.

— Mă bucur că-mi doreşti binele, tot atât de mult ca şi mine, replică amabil Solo, trecând împreună cu Chewbacca pe sub privirile fixe ale asasinilor plătiţi. Nu te nelinişti, Jabba, îţi voi plăti. Dar nu pentru că mă ameninţi. Îţi voi plăti… pentru că aşa vreau eu.

— Începe acum cercetarea cosmodromului principal, declară comandantul, ce trebuia să alterneze mersul cu fuga pentru a ţine pasul cu Darth Vader.

Adâncit în gânduri, Lordul Întunecat străbătea unul dintre culoarele principale ale staţiei de luptă, urmat de câţiva aghiotanţi.

— Au şi început să sosească rapoartele, continuă comandantul. E numai o chestiune de timp până să găsim roboţii.

— Trimite întăriri dacă e necesar. Nu lua în seamă protestele guvernatorului planetar… Trebuie să intru în posesia roboţilor. Numai speranţa că acele informaţii vor fi folosite împotriva noastră este cheia rezistenţei ei la interogatorii.

— Înţeleg, Lord Vader. Până atunci însă trebuie să ne pierdem timpul cu planul prostesc al guvernatorului Tarkin de a o face să mărturisească.

— Am ajuns la docul 94, le spuse Luke lui Kenobi şi roboţilor, cu care se reîntâlniseră. Şi uite-l pe Chewbacca. Pare agitat.

Într-adevăr, marele wookie îşi flutura braţele pe deasupra capetelor mulţimii şi bălmăjea ceva cu voce tare în direcţia lor. Grăbiră pasul, fără ca vreunul dintre ei să observe silueta pitică, înveşmântată în negru, care îi urmărise încă de la parcajul de vehicule.

Creatura se retrase în pragul uşii şi scoase dintr-un toc, pierdut printre nenumăratele falduri ale pelerinei sale, un transmiţător minuscul. Acesta arăta mult prea nou şi prea modern pentru a fi achiziţia unui specimen atât de decrepit şi totuşi, cel care-l mânuia vorbea în el cu o siguranţă fermă.

Docul 94, observă Luke, nu era diferit ca înfăţişare de o mulţime de alte docuri cu nume grandioase, răspândite pe cuprinsul localităţii Mos Eisley. În mare, era alcătuit dintr-o rampă de intrare şi un bazin artificial săpat în solul stâncos. Acesta servea ca zonă de filtrare a efectelor motoarelor antigravitaţionale de gradul I, cu ajutorul cărora toate navele

cosmice părăseau câmpul gravitaţional al planetei.

Matematica astronautică era destul de simplă chiar şi pentru Luke. Antigravitaţia putea opera numai dacă exista un câmp gravitaţional suficient de puternic pentru a impune o reacţie negativă – ca aceea a unei planete –, în timp ce călătoria în hiperspaţiu nu putea avea loc decât dacă nava se afla în afara oricărui câmp gravitaţional. De aici, necesitatea unui sistem dublu de propulsie pentru orice navă intergalactică.

Ca majoritatea docurilor din Mos Eisley, şi acesta era excavat şi executat cu zgârcenie şi la repezeală. Marginile sale în pantă se fisurau pe alocuri, căci nu erau finisate ca cele de pe planetele mai populate. Luke simţi că acesta alcătuieşte decorul ideal pentru nava spre care îi conducea Chewbacca.

Elipsoidul acela uzat, care numai cu greu putea purta denumirea de navă, părea construit din fragmente şi componente de carenă veche, considerate ca irecuperabile de altă navă. Era o minune că nu se desfăcea în bucăţi, gândi Luke. Încercarea de a-şi închipui acest vehicul plutind prin spaţiu i-ar fi provocat un acces de isterie… dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă. Dar să-ţi treacă prin minte că ai putea călători spre Alderaan în aşa ceva…

— Ce gunoi! murmură el în cele din urmă, nemaiputând să-şi înfrâneze sentimentele.

Se aflau deja pe rampă, în drum spre portul descoperit.

— Cu siguranţă n-ar face faţă în hiperspaţiu!

Kenobi nu comenta, nu făcu decât un semn arătând spre port, de unde le venea cineva în întâmpinare.

Fie că avea un auz extraordinar de fin, fie că era obişnuit cu reacţia pe care *Şoimul Mileniului* o provoca în eventualii pasageri, Solo le mărturisi, apropiindu-se de ei:

— Poate că nu arată cine ştie ce, dar funcţionează excelent. Chiar eu i-am făcut câteva modificări nemaiîntâlnite. În afară de pilotaj, îmi place să fac şi mici reparaţii. Atinge cinci factori peste viteza luminii.

Luke se scărpină în cap, încercând să reevalueze nava prin perspectiva afirmaţiilor proprietarului ei. Ori corellianul era cel mai mare mincinos din această regiune a galaxiei, ori nava nu arăta chiar cât valora. Luke se gândi încă o dată, retrospectiv la povaţa bătrânului Ben, de a nu se încrede în impresiile de moment, şi hotărî să-şi amâne evaluarea navei şi a pilotului ei până după ce îi va fi văzut în acţiune.

Chewbacca rămăsese în urmă, la intrarea în doc. Acum venea în goană pe rampă ca un vârtej păros, turuind agitat spre Solo. Pilotul îl ascultă cu stăpânire de sine, dând din cap la răstimpuri, apoi îi dădu o comandă scurtă. Wookieul se năpusti în navă, oprindu-se numai ca să-i îndemne pe ceilalţi să-l urmeze.

— Se pare că trebuie să ne grăbim puţin, zise Solo misterios, aşa că dacă intraţi mai repede în navă, pornim imediat.

Luke era cât pe ce să întrebe ceva, dar Kenobi îl îndemnă să urce. Roboţii îi urmau.

Odată ajuns înăuntru, Luke privi puţin surprins cum corpolentul Chewbacca, răsucindu-se şi contorsionându-se, încerca să-şi facă loc pe scaunul pilotului, care, în ciuda transformărilor suferite, era departe de a suporta firesc acea formă greoaie. Wookieul apăsă câteva butoane cu nişte degete aparent prea mari pentru această îndeletnicire. Labele lui imense se mişcau cu o graţie uimitoare deasupra panoului de comandă.

De undeva, din interiorul navei, se ridică un zumzet

grav: motoarele fuseseră pornite. Aşezaţi pe locurile libere din culoarul principal, Luke şi Ben îşi puneau centurile de siguranţă.

La intrarea în doc, din falduri întunecate de veşminte se ivi un bot prelung şi, de o parte şi alta a acelui imens proboscis, ochii priviră încordaţi. Se întoarseră împreună cu capul, căci opt soldaţi imperiali se apropiau grăbiţi şi, cum poate era de aşteptat, se îndreptară ţintă spre acea siluetă enigmatică care-i şopti ceva şefului, gesticulând spre doc. Probabil că informaţia era supărătoare. Activându-şi armele şi ridicându-şi-le în poziţie de tragere, soldaţii se năpustiră în grup compact, spre intrarea în doc.

Lui Solo îi atrase atenţia un licăr de lumină reflectat de o suprafaţă metalică în mişcare: se arătau deja siluetele nedorite ale primilor soldaţi. Era puţin probabil, gândi Solo, că veniseră până acolo doar ca să-i întrebe de sănătate. Bănuiala lui se confirmă înainte de a apuca să protesteze împotriva pătrunderii lor abuzive în doc, căci o parte din ei se lăsară în genunchi şi deschiseră focul asupra lui. Solo se chirci, retrăgându-se înăuntru şi strigă spre prova:

— Chewie, scuturile deflectoare… repede! Scoate-ne de-aici!

Răspunsul veni sub forma unui muget gutural.

Relativ protejat de intrarea în navă, Solo îşi scoase pistolul şi reuşi să răspundă agresorilor cu câteva focuri. Înţelegând că prada lor nu era nici neajutorată, nici în agonie, soldaţii descoperiţi se aruncară în lături, adăpostindu-se.

Zumzăitul grav se preschimbă într-un fel de scâncet, apoi într-un urlet asurzitor, exact în momentul în care Solo

atinse un buton de acţionare rapidă. Brusc, chepengul de deasupra se trânti cu zgomot.

În timp ce soldaţii se retrăgeau bulucindu-se spre ieşirea din doc, pământul începu să se cutremure. În goana lor, se ciocniră de un al doilea pluton care tocmai se îndrepta într-acolo, ca răspuns prompt la apelul de alertă. Unul dintre soldaţi, gesticulând ca un apucat, încerca să explice ofiţerului inferior nou-venit ce se petrecuse.

Odată ce acesta, gâfâind, termină ce avea de spus, ofiţerul scoase un radio-telefon compact şi răcni în el:

— Puntea de control… Încearcă să ne scape! Trimiteţi tot ce vă stă la dispoziţie după această navă.

Pe tot cuprinsul aeroportului din Mos Eisley începu să răsune alarma, răspândindu-se dinspre docul 94 în cercuri concentrice de îngrijorare.

Câţiva soldaţi ce patrulau pe o străduţă reacţionară la alarma generală în acelaşi timp în care văzură micul cargou ridicându-se graţios pe cerul senin de deasupra oraşului. Se făcu mic cât o gămălie înainte ca ei să apuce să ridice armele.

Luke şi Ben îşi desfăcuseră deja centurile când Solo trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre carlingă cu pasul uşor şi degajat al celui obişnuit cu zborurile intergalactice. Ajuns acolo, mai mult se prăbuşi decât se aşeză în scaunul pilotului şi începu îndată să verifice semnalele şi cotele afişate. În scaunul de lângă el, Chewie mormăia şi mârâia ca un motor de spider prost reglat. Întoarse spatele comenzilor din faţa sa şi înfipse un deget în ecranul de urmărire.

Solo îi aruncă o privire din colţul ochilor, apoi se răsuci enervat spre propriul său panou.

— Ştiu… ştiu… se pare că sunt vreo trei distrugătoare.

Cineva are ceva cu pasagerii noştri, mai mult ca sigur. De data asta ne-am băgat în bucluc. Încearcă să-i ţii cumva la distanţă, până când am să izbutesc să termin programarea pentru saltul supraluminic. Reglează unghiul deflectoarelor, ca să ne apere cât mai bine.

Cu aceste cuvinte încheie conversaţia cu uriaşul wookie, în timp ce mâinile sale începuseră deja să meşterească la terminalele computerului. Solo nici măcar nu se întoarse când o mică formă cilindrică apăru în cadrul uşii din spatele lui. R2 piui câteva observaţii, apoi o luă din loc.

Scannerele amplasate în spate afişau imaginea galbenă şi neprietenoasă a lui Tatooine, care se făcea tot mai mic pe măsură ce ei se îndepărtau rapid de el. Dar nu suficient de rapid pentru cele trei puncte luminoase ce indicau prezenţa navelor de război imperiale aflate pe urmele lor.

Dacă Solo ignorase apariţia lui R2, în momentul în care în carlingă intrară cei doi oameni, se întoarse cu totul spre ei.

— Mai vin două din direcţii diferite, le spuse el, cercetând aparatele. Încearcă să ne facă ţăndări înainte să accelerăm. Cinci interceptoare… Ce naiba aţi făcut de ne-aţi pricopsit cu ei?

— Nu poţi să măreşti distanţa? întrebă sarcastic Luke, ignorând întrebarea pilotului. Mi se pare că ai spus că acest obiect este rapid.

— Ai grijă cum vorbeşti, puştiule… Altfel ai să te trezeşti că-ţi iei zborul spre casă. În primul rând, sunt prea mulţi… Dar o dată ce-am făcut saltul în hiperspaţiu, vom fi în siguranţă.

Zâmbi cu subînţeles.

— Nimeni nu poate urmări cu precizie o navă care zboară cu viteza luminii. În plus, ştiu câteva şmecherii

care-ar trebui să ne piardă urma, aiurind orice codiţă, oricât de perseverentă ar fi ea. Aş fi preferat să ştiu dinainte că sunteţi atât de cunoscuţi.

— De ce? întrebă Luke provocator. Ne-ai fi refuzat?

— Nu neapărat, replică corellianul, refuzând să-şi iasă din sărite. Dar pe cuvântul meu că v-aş fi pus să plătiţi mai mult.

Lui Luke îi stătu pe limbă să-i răspundă ceva. Nu mai avu când s-o facă. Îşi aruncă braţele în sus, ferindu-şi chipul de strălucitoarea flamă roşie ce conferi temporar spaţiului întunecat de dincolo de hublouri, aspectul suprafeţei unui soare.

Kenobi, Solo şi chiar Chewbacca făcură la fel, căci datorită proximităţii exploziei, scutul fototropic aproape că fusese perforat.

— De-abia de acum încolo situaţia devine interesantă, mormăi Solo.

— Cât mai avem până la salt? întrebă calm Kenobi, fără să lase impresia că-l îngrijora faptul că, din clipă în clipă, puteau înceta cu toţii să mai existe.

— Ne aflăm încă sub influenţa gravitaţională a lui Tatooine, răspunse sec Solo. Mai sunt câteva minute până când computerul de navigaţie va putea compensa şi efectua un salt precis. Aş putea trece peste decizia lui, dar atunci, probabil că motorul s-ar face ţăndări. Şi asta mi-ar căptuşi frumos nava şi cu nişte rămăşiţe metalice, pe lângă voi.

— Câteva minute… murmură Luke, privind ecranul. La viteza cu care vin…

— Călătoria prin hiperspaţiu nu e o treabă la fel de uşoară ca împrăştiatul insecticidului peste recoltă, puştiule. Ai încercat vreodată să calculezi un salt supraluminic?

Luke se văzu silit să clatine din cap.

— Nu e de glumit. Ce-ai zice dacă ne-am grăbi şi-am trece drept printr-o stea sau printr-un alt fenomen spaţial prietenos, ca de pildă o gaură neagră? Asta ar pune capăt imediat călătoriei noastre.

Noi explozii străluminară nava, în ciuda eforturilor lui Chewbacca de a ieşi din raza de acţiune a distrugătoarelor.

Pe panoul de bord al lui Solo începu să pâlpâie o lumină roşie de avertizare.

— Ce-i asta? întrebă nervos Luke.

— Pierdem un scut deflector, îl informă Solo cu aerul unui om aflat pe punctul de a i se scoate un dinte. Mai bine v-aţi pune centurile de siguranţă. Mai avem puţin şi vom face saltul. Ar fi rău de noi dacă ne-ar lovi chiar în momentul acela.

În compartimentul central, 3PO se fixa deja în scaunul său cu braţele-i metalice mai puternice şi mai sigure decât o centură de siguranţă. Şocurile din ce în ce mai puternice, produse de descărcările de energie asupra deflectorilor navei, îl zgâlţâiau pe R2 înainte şi înapoi:

— Chiar era necesar drumul ăsta? se întrebă disperat 3PO. Uitasem cât de mult urăsc călătoriile galactice.

Amuţi când apărură Luke şi Ben pentru a se instala pe locurile lor şi a-şi pune centurile de siguranţă.

În mod ciudat, Luke se gândea la un câine de-al lui, de demult, atunci când ceva extraordinar de puternic smulse nava cu o forţă titanică.

Amiralul Motti intră în tăcuta sală de conferinţe. Pe chipul lui se reflecta, în dungi subţiri, lumina provenind de la sursele liniare din pereţi.

Îşi îndreptă privirea spre locul unde guvernatorul

Tarkin stătea în faţa vizorului curbat şi se înclină uşor. Deşi prin acesta se vedea un mic smarald, dovada faptului că se apropiau de o nouă planetă, Motti anunţă oficial:

— Am pătruns în sistemul Alderaan. Aşteptăm ordinele dumneavoastră.

Dinspre uşă se auzi un semnal de avertizare şi Tarkin făcu un gest de falsă curtenie spre amiral.

— Mai aşteaptă o clipă, Motti.

Uşa culisă lateral şi înăuntru păşi Leia Organa, între doi gardieni înarmaţi, urmată de Darth Vader.

— Eu sunt… începu Tarkin.

— Ştiu cine eşti, îi trânti ea, Guvernatorul Tarkin. Mă aşteptam să te găsesc în lesa lui Vader. Mi s-a părut că-ţi recunosc duhoarea unică când am păşit întâia oară la bordul acestei staţii.

— Încântătoare până la sfârşit, declară Tarkin într-o manieră care sugera că numai încântat nu era. Nici nu ştiţi cât de greu mi-a fost să vă semnez ordinul de execuţie.

Pe chip i se instală o expresie de durere prefăcută.

— Bineînţeles, dacă aţi fi cooperat cu noi în această investigaţie, lucrurile ar fi stat altfel. Lord Vader m-a informat că rezistenţa dumneavoastră la metodele noastre tradiţionale de anchetă…

— Tortura, adică, replică ea cu o voce puţin tremurată.

— Hai să nu ne jucăm de-a semantica, zâmbi Tarkin.

— Sunt surprinsă că ai avut curajul să-ţi asumi răspunderea de a da un ordin.

Tarkin oftă în silă.

— Sunt un om devotat cauzei şi puţine sunt plăcerile pe care mi le rezerv. Una dintre ele este aceea de a vă invita, înainte de execuţie, la o mică ceremonie. Aceasta va conferi staţiei de luptă statutul de operaţionalitate şi va certifica, în

acelaşi timp, intrarea într-o nouă eră, aceea a supremaţiei tehnice imperiale. Această staţie va închide, o dată pentru totdeauna, lanţul imperial în jurul milioanelor de sisteme galactice, aflate sub stăpânirea noastră. Alianţa dumneavoastră meschină nu ne va mai stârni îngrijorarea. După demonstraţia de azi, nimeni nu va mai îndrăzni să se împotrivească decretului imperial, nici chiar Senatul.

Organa îl privi cu dispreţ:

— Nu cu de-a sila veţi ţine Imperiul unit. Unirea n-a putut fi niciodată menţinută cu de-a sila cine ştie cât. Cu cât strânsoarea va fi mai puternică, cu atât mai multe sisteme ţi se vor scurge printre degete. Eşti prost, guvernatorule. Proştii se îneacă bând din paharul propriilor iluzii.

Cu o faţă de un galben mortuar, Tarkin vânji asemeni unui craniu.

— Ar fi interesant de ştiut ce modalitate de execuţie îţi pregăteşte Lord Vader. Sunt sigur că va face cea mai potrivită alegere pentru tine… şi pentru el. Dar înainte de a ne despărţi trebuie să-ţi demonstrăm puterea acestei staţii o dată pentru totdeauna, într-o manieră definitivă. Într-un fel, ai determinat alegerea subiectului. Din moment ce te-ai dovedit recalcitrantă în a ne da informaţii despre cuibul rebelilor, am hotărât să alegem, ca o alternativă, planeta ta de baştină.

— Nu, nu se poate! Alderaan este o lume paşnică, lipsită de apărare. N-aveţi dreptul…

— Ai prefera altă ţintă? Poate una militară? Ochii lui Tarkin străluciră; ridică din umeri şi continuă: M-am săturat de jocurile astea. Pentru ultima oară, unde este baza rebelilor?

O voce anunţa printr-un difuzor ascuns vederii că se apropiaseră de sistemul gravitaţional al lui Alderaan, la

aproximativ şase diametre planetare.

— Dantooine, şopti ea, privind în jos spre punte, fără urmă de sfidare în glas. Sunt pe Dantooine.

Tarkin scoase un oftat de satisfacţie, apoi se întoarse spre silueta întunecată din apropiere.

— Vezi, Lord Vader? Poate fi rezonabilă.

Îşi îndreptă atenţia spre ceilalţi ofiţeri.

— După ce terminăm cu acest mic test ne vom grăbi spre Dantooine. Puteţi începe operaţiunea, domnilor.

Trebuiră să treacă câteva clipe pentru ca vorbele lui Tarkin, atât de simplu rostite, să fie înţelese.

— Ce? strigă Organa în cele din urmă.

— Dantooine, explică Tarkin, cercetându-şi degetele, este prea departe de centrele populate ale Imperiului, ca să servească ca subiect demonstraţiei noastre. Ne trebuie o planetă localizată mai central. Nu-ţi fie teamă, ne vom ocupa şi de prietenii de pe Dantooine cât de curând.

— Dar ai spus… protestă Organa.

— Singurele cuvinte cu înţeles sunt ultimele pe care le-am rostit, o întrerupse Tarkin şfichiuitor. Vom proceda la distrugerea lui Alderaan, aşa cum am planificat. Apoi vei participa, împreună cu noi, la spectacolul distrugerii planetei Dantooine, centrul acestei rebeliuni studipe şi inutile, făcu un semn către cei doi gardieni. Escortaţi-o până la nivelul principal de observaţie şi asiguraţi-vă că i se oferă vizibilitate maximă, zise el, zâmbind.

VIII

Solo era adâncit în verificarea parametrilor indicaţi de aparatele de măsură şi de contoarele din cală. Când şi când,

trecea o cutie mică peste numeroşii senzori, citea rezultatul şi plescăia de plăcere.

— Puteţi să vă liniştiţi în privinţa „amicilor" voştri imperiali, se adresă el lui Ben şi Luke. Acum nu ne vor mai putea urmări. V-am spus că o să scap de ei!

Nu este exclus ca bătrânul să fi încuviinţat cu o mişcare scurtă din cap, dar în acel moment îi explica preocupat ceva lui Luke.

— Nu mă felicitaţi toţi dintr-odată, mormăi Solo, uşor vexat. Oricum, computerul de navigaţie calculează sosirea noastră pe orbita planetei Alderaan cu o precizie de zero-zero-doi. Mi-e teamă că după această mică aventură, va trebui să formatez o înregistrare nouă.

Se întoarse să-şi continue verificarea, trecând pe lângă o măsuţă circulară. Suprafaţa acesteia era acoperită cu pătrăţele, luminate de dedesubt; pe fiecare latură a ei era fixat un monitor al computerului. Câteva dintre acele pătrate minuscule proiectau deasupra mesei siluete tridimensionale.

Chewbacca stătea aplecat peste una din laturi, cu bărbia sprijinită în mâinile sale enorme. Ochii săi mari străluceau şi părul de pe faţă i se răsculase, în semn de mare mulţumire de sine.

Sau cel puţin aşa a fost până în momentul în care R2-D2, aflat vizavi de wookie, îşi ridică unul din braţele sale groase, dotate cu cleşti, şi atinse câteva taste ale monitorului din faţa şa. O figurină traversă hotărâtă tabla şi se opri deasupra unui alt pătrat.

Pe chipul lui Chewbacca apăru o expresie de uimire care se preschimbă în furie pe când studia noua configuraţie. Aruncă o privire scăpărând de ură, peste masă, apoi începu să reverse asupra roboţelului inofensiv un şuvoi de bolboroseli injurioase. R2 nu-i putu răspunde decât cu un

piuit, dar 3PO interveni imediat în numele mai puţin elocventului său prieten, pornind o polemică cu antropoidul mătăhălos.

— A făcut o mutare corectă. Nu te-ajută cu nimic dacă ţipi.

Atras de dispută, Solo privi în spate, peste umăr, încruntându-se puţin.

— Cedaţi-i partida. Oricum, prietenul tău este mult mai bun. Nu-i bine să supăraţi un wookie.

— Aş putea fi de acord cu această opinie, domnule, replică 3PO, dar aici este vorba de principiu. Sunt anumite reguli pe care orice fiinţă raţională trebuie să le respecte. Dacă cineva le încalcă dintr-un anumit motiv, fie şi numai ca să intimideze, atunci acea persoană îşi anulează dreptul de a fi numită inteligentă.

— Sper să nu uite niciunul dintre voi lucrul ăsta, îi zise Solo, când Chewbacca o să vă smulgă braţele, şi ţie, şi micului tău prieten.

— În afară de asta, continuă 3PO, nedorind să piardă ocazia, să profiţi sau să încerci să te impui în faţa unuia mai slab decât tine este o dovadă clară de lipsă de sportivitate.

Aceste cuvinte îi smulseră lui R2 un piuit ofensat şi curând, între cei doi roboţi, izbucni o violentă ceartă electronică. Chewbacca continua să bolborosească spre fiecare în parte, pe rând agitându-şi când şi când braţele şi toate acestea în ciuda faptului că piesele translucide aşteptau cuminţi pe tablă.

Ignorând altercaţia Luke împietrise în mijlocul calei, cu sabia laser activată şi ridicată deasupra capului. Demodata armă zumzăia grav, în timp ce Luke para şi fanda sub îndrumarea lui Ben Kenobi. Din când în când, Solo îi arunca lui Luke câte-o privire şi, urmărind mişcările stângace ale

acestuia, o undă de îngâmfare îi traversă chipul fin.

— Nu aşa, Luke, loviturile tale sunt prea smucite, ele trebuie să curgă, îl corectă blând Kenobi. Nu uita, Forţa este omniprezentă. Te învăluie, dar şi iradiază din tine. De fapt, un luptător Jedi poate simţi Forţa ca pe un obiect fizic.

— Atunci, ea este un câmp de energie? întrebă Luke.

— Este un câmp de energie şi ceva mai mult de-atât, continuă Kenobi, aproape mistic. Este o aură care stăpâneşte şi se supune, în acelaşi timp, un nimic care poate înfăptui minuni – rămase o clipă pe gânduri. Nimeni, nici chiar învăţaţii Jedi nu au reuşit să definească cu adevărat Forţa. Poate că nimeni n-o va face vreodată. Uneori, în definiţiile Forţei, găseşti pe cât de multă ştiinţă, pe atât de multă magie. Totuşi, ce este un magician, dacă nu un teoretician care practică? Acum, hai să mai încercăm o dată.

Bătrânul ridică într-o mână o sferă argintie cam de mărimea pumnului unui om. Înţesată cu nişte antene subţiri, unele la fel de delicate ca cele ale unui fluture. O azvârli spre Luke şi privi cum se opreşte în aer, la câţiva metri de chipul tânărului,

Luke se pregăti, în timp ce globul se învârtea încet în jurul lui, întorcându-se să dea faţă cu el de fiecare dată când acesta îşi schimba poziţia. Deodată, zvâcni fulgerător înainte şi se opri brusc la un metru distanţă de el.

Încercând să ocolească senzorii din faţă ai sferei, Luke se mişcă uşor într-o parte şi îşi ridică sabia deasupra capului, gata să lovească. Pe când făcea asta, globul se năpusti, oprindu-se în spatele său. Dintr-una din antenele lui, ţâşni o rază roşie, mai subţire decât un deget, ce-i atinse o coapsă, trântindu-l la pământ, exact în momentul în care îşi aducea sabia înapoi ca să pareze – dar prea târziu.

Luke îşi masă piciorul amorţit, ce-l furnica, încercând

să ignore hohotul de râs dispreţuitor al lui Solo.

— Religiile hocus-pocus şi armele arhaice nu ţin locul unui foc bine ochit, tras asupra ta, rânji pilotul.

— Nu crezi în Forţă? întrebă Luke, ridicându-se în picioare.

Efectul paralizant al razei dispăru repede.

— Am călătorit de la un capăt la altul al galaxiei, se lăudă pilotul şi am văzut multe lucruri stranii. Prea multe ca să nu cred că ar putea exista ceva în genul acestei „Forţe". Prea multe ca să cred că aşa ceva ar putea dirija paşii cuiva. *Eu* îmi hotărăsc destinul, nu un câmp de energie pe jumătate ocult, făcu un gest spre Kenobi. Dac-aş fi în locul tău, nu l-aş urma atât de orbeşte. E un bătrân deştept, plin de şiretlicuri şi pus pe fapte rele. Te-ar putea folosi pentru a-şi atinge propriile scopuri. Bătrânul surâse blând, apoi se întoarse cu faţa spre Luke.

— Îţi propun să mai încerci o dată, Luke, spuse el cu o voce liniştitoare. Trebuie să încerci să separi acţiunile tale de controlul conştient. Încearcă să nu-ţi canalizezi gândurile spre ceva concret, vizual sau mental. Trebuie să-ţi laşi mintea să plutească, să plutească; numai după aceea, poţi folosi Forţa. Trebuie să intri într-o stare în care acţionezi în funcţie de ceea ce simţi, nu în funcţie de ceea ce-ai gândit anterior. Nu trebuie să meditezi, relaxează-te, nu te mai gândi… lasă-te dus… liber… liber…

Vocea bătrânului se preschimbase într-un zumzet incantatoriu. Atunci când termină, globul cromat se repezi spre Luke. Ameţit de tonul hipnotic al lui Kenobi, tânărul nu-l observă. Probabil că nici nu vedea cu claritate. Dar pe când globul se apropia, Luke se năpusti cu o viteză uimitoare, cu sabia în sus şi înainte, într-o manieră deosebită. Raza roşie pe care o emise globul fu deviată cu

precizie. Zumzăitul încetă şi sfera căzu pe podea, nemişcată.

Clipind de parcă atunci se trezea dintr-o picoteală. Luke privi complet uluit spre globul teleghidat de pe podea.

— Vezi, ţi-a reuşit, îi spuse Kenobi. Nimeni nu-ţi poate spune mai mult de-atât. Acum, tu trebuie să înveţi să primeşti Forţa, la propria-ţi dorinţă, ca să poţi deprinde modalitatea de a o controia conştient.

Kenobi luă o cască mare din spatele unui fişet şi se întoarse cu ea spre Luke. I-o puse pe cap, în aşa fel, încât să-i blocheze vederea complet.

— Nu văd, mormăi Luke, răsucindu-se şi obligându-l astfel pe bătrân să se retragă din faţa sabiei pe care o agita primejdios. Cum să lupt?

— Cu ajutorul Forţei, explică Kenobi. Tu n-ai „văzut" de fapt sfera, atunci când s-a repezit la picioarele tale, ultima oară şi, totuşi, i-ai parat raza. Încearcă să te laşi cuprins din nou de acea senzaţie.

— Nu pot, se plânse Luke. Iar o să mă lovească.

— Nu, dacă te încrezi în *tine,* insistă Kenobi, fără a reuşi să-i pară prea convingător lui Luke. Doar aşa pot să fiu sigur că te vei baza numai pe Forţă.

Remarcând că scepticul corellian se întorsese să privească, bătrânul şovăi o clipă. Nu-i făcea bine tânărului să-l audă pe pilot râzând cu îngâmfare la fiecare greşeală a lui. Dar nu i-ar fi prins bine nici să-l cocoloşească şi, oricum, nu era timp pentru aşa ceva. Dă-i un brânci şi speră că va rămâne la suprafaţă, îşi zise Ben cu hotărâre.

Se aplecă asupra globului cromat şi îi atinse un buton de comandă. Apoi îl azvârli drept în sus. Acesta făcu o boltă spre Luke. Oprindu-se la jumătatea drumului în cădere, înţepeni deasupra punţii. Luke îndreptă sabia spre el – un gest lăudabil, dar nu destul de rapid. Pentru a treia oară,

mica antenă fulgeră şi acul purpuriu îl nimeri pe tânăr direct în fese. Nu a fost o lovitură paralizantă, dar a durut tot atât de tare. Luke scoase un strigăt şi se răsuci, încercând să-şi nimerească „torţionarul" invizibil.

— Relaxează-te! îl încurajă bătrânul. Eliberează-te! Tu încerci să vezi şi să auzi. Nu-ţi mai face calcule. Foloseşte-ţi restul minţii.

Deodată, tânărul se opri, tremurând uşor. Sfera se mai afla încă în spatele lui. Schimbându-şi iar direcţia de deplasare, se lăsă în jos şi emise o nouă rază.

În acelaşi timp, braţul înarmat zvâcni spre spate, deviind fulgerul cu o precizie ce contrasta cu stângăcia mişcării. De data aceasta, globul nu căzu nemişcat pe podea, ci se depărtă trei metri şi rămase acolo, plutind în aer.

Conştient că zumzăitul testerului teleghidat nu-i mai asaltează urechile, Luke îşi ridică casca şi privi prudent.Faţa lui transpirată trăda epuizare.

— Am reuşit?

— Ţi-am spus că poţi, îi zise Kenobi, mulţumit. Odată ce-ai început să ai încredere în tine, nimic nu te mai poate opri. Ţi-am spus că-i semeni mult tatălui tău.

— Eu i-aş zice noroc, pufni Solo în timp ce termina de făcut verificările.

— În experienţa mea nu există noroc, tânărul *meu* prieten – ci numai o modificare extrem de favorabilă a factorilor multipli, pentru ca balanţa să se încline în favoarea cuiva.

— Spune-i cum vrei, zise corellianul cu indiferenţă, dar una este să câştigi în faţa unei maşinării teleghidate şi alta este, în faţa unei ameninţări vii.

Pe când vorbea, pe peretele îndepărtat al calei începu să pâlpâie un mecanism automat de semnalizare. Chewbacca

observă şi îl făcu atent pe Han.

Solo aruncă o privire spre bord, apoi îi informă pe pasageri:

— Ne apropiem de Alderaan. Vom încetini brusc, coborând sub viteza luminii. Haide, Chewie.

Wookieul se ridică de la masa de joc şi îşi urmă partenerul spre carlingă. Luke îi urmări cu privirea, deşi mintea nu-i stătea la apropiata lor sosire pe Alderaan. Îl măcina ceva ce părea să crească şi să se maturizeze undeva în adâncul creierului său, în timp ce se gândea la el.

— Ştiţi, şopti el, am simţit ceva. Aproape că am „văzut" conturul acestei maşinării teleghidate.

Făcu un semn spre aparatul ce plutea în spatele lui.

— Luke, ai păşit într-un univers mai vast, zise Kenobi solemn.

Zeci de aparate bâzâitoare şi zbârnâietoare împrumutau carlingii aerul unui stup harnic. Solo şi Chewbacca stăteau cu ochii pironiţi pe cele mai importante dintre ele.

— Atenţie… fii gata Chewie.

Corellianul acţionă manetele unor compensatoare.

— Fii gata să treci la viteza subluminică… atenţie… decuplează, Chewie.

Wookieul răsuci un buton de pe consola din faţa lui. În acelaşi timp, Solo trase de o manetă mai mare. Dintr-odată, dârele prelungi de lumină stelară distorsionată de efectul Doppler se micşorară, până la dimensiunile unor liniuţe, apoi se preschimbară în familiarele stele strălucitoare. Un aparat de măsură de pe consolă indica poziţia zero.

Apoi, deodată, din neant apărură fragmente de rocă incandescentă. Deflectorii navei reuşeau cu greu să-i înlăture. Din pricina efortului, *Şoimul Mileniului* se zguduia

cu violenţă.

— Ce…? bâigui Solo de-a dreptul speriat.

Lângă el, Chewbacca activa unele comenzi şi le dezactiva pe altele, fără să facă vreun comentariu. Cargoul scăpase de o iminentă distrugere numai datorită faptului că Solo ieşea întotdeauna din călătoriile supraluminice cu deflectorii ridicaţi – pentru situaţia în care vreunul din mulţii săi „amici" l-ar fi aşteptat la sosire.

Luke se lupta să-şi menţină echilibrul în timp ce-şi croia drum spre carlingă.

— Ce se-ntâmplă?

— Am revenit în spaţiul tridimensional, îl informă Solo, dar am nimerit in mijlocul celei mai cumplite furtuni de asteroizi pe care am văzut-o vreodată. Nu figurează pe niciuna din hărţile noastre.

Privi cu atenţie câteva indicatoare.

— Potrivit atlasului galactic, poziţia noastră este corectă. Un singur lucru lipseşte: Alderaan.

— Lipseşte? Bine, dar… asta e o tâmpenie!

— Nu te contrazic, replică neînduplecat corellianul dar uită-te şi tu…

Arătă dincolo de babord.

— Am verificat de trei ori coordonatele şi computerul de navigaţie funcţionează perfect. Ar trebui să ne aflăm la un diametru planetar de suprafaţa lui Alderaan. Strălucirea planetei ar trebui să inunde nava, dar… aici nu se află nimic. Doar nişte rămăşiţe.

Tăcu, Apoi:

— Judecind după nivelul energiei libere din spaţiu şi după cantitatea de resturi solide… cred că Alderaan… a explodat. În întregime.

— Distrusă… şopti Luke copleşit de spectrul unui

posibil dezastru ce depăşea orice închipuire Dar… cum?

— Imperiul, se auzi o voce categorică.

Ben Kenobi venise în spatele lui Luke şi, iscodind cu privirea spaţiul gol din faţa lui, îi înţelese semnificaţia.

— Nu.

Solo clătină încet din cap. Era îngrozit. În felul lui, de monstruozitatea pe care o sugera bătrânul. Aceea că răspunderea pentru anihilarea unei întregi populaţii, a unei planete în sine o purta o acţiune umană.

— Nu… Întreaga flotă imperială n-ar fi fost în stare să facă aşa ceva… Le-ar fi trebuit o mie de nave care să concentreze o putere de foc mai mare decât a existat vreodată.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să plecăm de-aici, şopti Luke, încercând să vadă dincolo de marginea babordului. Dacă a fost cumva Imperiul…

— Nu ştiu ce s-a întâmplat aici, se înfuria Solo, dar să fie clar: nu Imperiul e…

Alarme mascate începură să zbârnâie puternic şi, în acelaşi timp, o lumină fulgera pe unul dintre ecranele consolei de comandă. Solo se aplecă asupra aparatului în cauză.

— O navă, anunţă el. Încă nu-mi dau seama de ce tip este.

— Un supravieţuitor, poate… cineva care ar putea şti ce s-a întâmplat, îndrăzni Luke, plin de speranţă.

Cuvintele lui Kenobi zdruncinară însă din temelii *orice* speranţă:

— Este un interceptor imperial.

Pe neaşteptate, Chewbacca trase un lătrat furios. Dincolo de babord, se deschise o enormă şi distrugătoare floare a morţii, ce zdruncină cu violenţă cargoul. O sferă

mică cu două aripi îi depăşi pe deasupra carlingii.

— Ne-a urmărit! strigă Luke.

— De pe Tatooine? Imposibil! obiectă neîncrezător Solo. Nu prin hiperspaţiu.

Kenobi studie configuraţia afişată pe ecranul radar.

— Ai dreptate, Han. Este un interceptor TIE cu rază mică de acţiune.

— Dar de unde a apărut? vru să ştie corellianul. Nu sunt baze imperiale prin apropiere. Nu putea fi un aparat TIE.

— L-ai văzut când a trecut?

— Da… Arăta ca un interceptor… Dar cum rămâne cu baza?

— Se îndepărtează cu viteză mare, spuse Luke, privind ecranul de urmărire. Indiferent unde se duce, dacă ne identifică, ne paşte un mare pericol.

— Nu, dacă reuşesc s-o scot la capăt, spuse Solo. Chewie, bruiază-i transmisia. Înscrie-te pe o traiectorie de urmărire.

— Ar fi mai bine să-l lăsăm în pace, interveni Kenobi, precaut. Este deja prea departe.

— Nu pentru multă vreme.

Timp de câteva minute, în carlingă domni o tăcere tensionată. Toţi erau cu ochii pe ecranul radar şi pe vizorul cargoului. La început, interceptorul efectuă un parcurs complex, încercând să-şi facă pierdută urma – fără niciun rezultat, însă. Nava lui Solo, surprinzător de mobilă, se ţinu de coada lui, continuând să micşoreze distanţa ce-i separa. Văzând că nu poate scăpa de urmăritori, pilotul interceptorului îşi continuă drumul. Una dintre nenumăratele stele din faţa lor devenea din ce în ce mai strălucitoare. Luke se încruntă. Se deplasau rapid, dar nu

într-atât încât vreunui corp ceresc să-i crească strălucirea cu asemenea viteză. Ceva nu era în regulă.

— Este imposibil ca un interceptor atât de mic să zboare atât de departe în spaţiu, de unul singur, remarcă Solo.

— Probabil că a făcut parte dintr-un convoi, sau ceva în genul ăsta, şi s-a pierdut, presupuse Luke.

Solo comentă vesel:

— Ei bine, n-o să se mai învârtească pe-aici mult timp ca să apuce să comunice cuiva apariţia noastră. Într-un minut, două, îl şi ajung din urmă.

Acea strălucire care, după toate aparenţele, iradia chiar din stea, creştea în intensitate. Pe măsură ce se apropiau, conturul circular al planetei devenea tot mai limpede.

— Se îndreaptă spre luna aceea mică, murmură Luke.

— Probabil că Imperiul are un avanpost acolo, admise Solo. Deşi, conform atlasului, Alderaan nu are sateliţi.

Scutură din umeri, nepăsător.

— N-am fost niciodată prea grozav la topografie galactică. Mă interesează numai planetele şi sateliţii unde îmi pot găsi clienţi. Cred totuşi c-aş putea să-l prind din urmă înainte să ajungă acolo; aproape c-a intrat în raza mea de acţiune.

Se apropiau tot mai mult. Încet-încet, începură să se distingă craterele şi munţii. Totuşi, se întâmpla ceva extrem de ciudat. Contururile craterelor aveau o geometrie prea perfectă, munţii erau prea verticali, canioanele şi văile, incredibil de regulate şi ordonate. Nu capricioasa acţiune vulcanică putuse modela aceste forme de relief.

— Nu e un satelit, şopti uşor Kenobi. E o staţie spaţială.

— Dar e prea mare ca să fie o staţie spaţială, obiectă

Solo. Uită-te la ea! Nu poate fi artificială! Imposibil!

— Am un sentiment foarte ciudat, spuse Luke.

Dintr-odată, Kenobi, de obicei calm, începu să strige:

— Întoarce nava! Hai să plecăm de-aici!

— Da, cred că ai dreptate, bătrâne. Cu toată viteza înapoi, Chewie.

Wookieul începu să manevreze comenzile şi cargoul păru că încetineşte, înscriindu-se pe o curbă largă, în viraj. Micul interceptor se aruncă brusc spre monstruoasa staţie spaţială, apoi fu înglobat în masiva structură a acesteia.

Chewbacca îi clămpăni ceva lui Solo, în timp ce nava se zgâlţâia, luptându-se cu nişte forţe nevăzute.

— Cuplează şi motorul auxiliar, ordonă Solo.

Aparatele de bord ţiuiră suprasolicitate. Apoi unul câte unul o luară razna. Oricât de mult se strădui, Solo nu putu împiedica dilatarea din ce în ce mai rapidă a acelei suprafeţe gargantueşti. Curând, staţia acoperi întreg cerul.

Luke privea înnebunit spre instalaţiile auxiliare, de mărimea unor munţi, antene parabolice mai mari decât toate cele din Mos Eisley la un loc.

— De ce continuăm să ne îndreptăm spre ea?

— Prea târziu, şopti Kenobi.

Îi aruncă o privire lui Solo şi îngrijorarea i se confirmă.

— Am fost prinşi într-o rază de atracţie – cea mai puternică din câte-am întâlnit până acum. Ne trage spre planetă, mormăi pilotul.

— Vrei să spui că nu poţi face nimic? întrebă Luke, simţindu-se incredibil de neputincios.

Solo studie datele furnizate de senzorii supraîncărcaţi şi clătină din cap.

— Nu se poate face nimic împotriva acestei forţe. Folosim întreaga putere şi nu reuşim să ne abatem nici

măcar cu o fracţiune de grad. N-are rost. Va trebui să opresc motoarele; altfel se topesc. Dar n-o să mă las aspirat ca un fir de praf fără luptă!

Se pregăti să-şi părăsească scaunul de pilotaj, dar simţi pe umăr o mână bătrână şi totuşi puternică, ce-l reţinea. Chipul bătrânului trăda îngrijorare… dar parcă îi sugera şi altceva, mai puţin sumbru.

— Fiule, dacă este o luptă pe care n-o poţi câştiga, atunci… există întotdeauna o alternativă la ea.

Pe măsură ce cargoul era atras din ce în ce mai mult spre staţia spaţială de luptă, îşi dădeau seama de adevăratele dimensiuni ale acesteia. De jur-împrejurul ecuatorului staţiei îşi înălţau braţele, chemătoare, astroporturi, aidoma unui brâu de munţi artificiali din metal, ce se înălţau la aproape doi kilometri.

Devenit acum un punct pe fondul cenuşiu al imensei staţii,*Şoimul Mileniului* fu atras spre unul dintre acei pseudopozi de oţel şi, în cel din urmă, înghiţit de el. În urma cargoului se închise o poartă lucind ca oglinda unui lac şi nava dispăru astfel, de parcă nu existase niciodată.

Vader scruta mulţimea pestriţă de stele afişate pe harta sălii de conferinţe, în timp ce Tarkin şi amiralul Motti discutau în apropierea lui. În mod paradoxal, prima utilizare a maşinii cu cea mai mare putere de distrugere construită vreodată, nu avusese, după câte se părea, niciun fel de influenţă pe această hartă, care, la rândul ei, nu reprezenta decât o fracţiune minusculă din acel sector, aparţinând unei galaxii de dimensiune mijlocie.

Ar fi fost necesară o mărire la scară a unei porţiuni de pe această hartă pentru ca nesemnificativa reducere a masei

cosmice, realizată prin dispariţia planetei Alderaan să poată ieşi la iveală. Alderaan cu nenumăratele lui oraşe, ferme, uzine… şi trădători, îşi reaminti Vader.

În ciuda progreselor şi a complicatelor metode de anihilare, acţiunile omenirii trecuseră neobservate în faţa unui univers nepăsător şi imaginabil de vast. Dacă cele mai măreţe planuri ale lui Vader aveau să se materializeze vreodată, toate acestea urmau să se schimbe.

Era cât se poate de conştient de faptul că, în ciuda inteligenţei şi abnegaţiei lor, cei doi, ce continuau să pălăvrăgească ca nişte maimuţoi în spatele lui, nu puteau percepe măreţia şi misterul. Tarkin şi Motti erau talentaţi şi ambiţioşi, dar nu vedeau lumea decât prin prisma meschinăriei umane. Era păcat, gândi Vader, că *nu aveau o* perspectivă pe măsura capacităţii lor.

Totuşi, niciunul nu era Lord întunecat şi, ca atare, nu se putea aştepta la mai mult de la ei. Guvernatorul şi amiralul erau periculoşi şi folositori acum, dar într-o zi, urmau să fie eliminaţi, întocmai ca planeta Alderaan. Deocamdată, nu-şi putea permite să-i ignore. Şi deşi ar fi preferat compania unor egali, trebuia să admită, cu părere de rău că, cel puţin pe moment, aceştia nu existau.

Cu toate acestea, se întoarse spre cei doi şi interveni în conversaţia lor.

— În ciuda protestelor exprimate de senator, sistemele de apărare de pe Alderaan erau la fel de puternice ca oricare altele din Imperiu. Aş putea trage concluzia că demonstraţia noastră a fost pe cât de completă, pe atât de impresionantă.

Tarkin se întoarse spre el, încuviinţând.

— Chiar în acest moment, fapta noastră este adusă la cunoştinţa Senatului. Curând, de îndată ce terminăm cu principala lor bază, vom putea chiar să anunţăm reprimarea

Alianţei. Veţi vedea că acum, când Alderaan, principala lor sursă de muniţie, a fost eliminat, celelalte sisteme cu înclinaţii secesioniste, vor cădea unul după altul, destul de repede.

Tarkin se întoarse, căci intrase un ofiţer imperial.

— Da, ce este, Cass?

Ofiţerul ghinionist avea expresia unui şoarece ales să dea faţă cu pisica.

— Domnule guvernator, echipajele de cercetare înaintată au ajuns la Dantooine şi au orbitat în jurul ei. Au găsit urmele unei baze rebele… părăsită de câtva timp., după cum estimează ei. Poate chiar de câţiva ani. Şi-au extins cercetarea şi asupra celorlalte planete din sistem.

Ca lovit de apoplexie, Tarkin se învineţi.

— A minţit! Ne-a minţit!

Deşi nimeni nu putea vedea, se părea că Vader zâmbeşte în spatele măştii sale.

— Atunci suntem la egalitate în privinţa schimbului de „adevăruri". Ţi-am spus că nu va trăda niciodată Rebeliunea… doar dacă nu a crezut că mărturisirea ei ne-ar putea aduce pieirea pe parcursul desfăşurării acţiunii.

— Să fie executată imediat! guvernatorul se exprima cu mare greutate.

— Linişteşte-te, Tarkin! îl povăţui Vader. Vrei să distrugi cu atâta uşurinţă singura noastră legătură cu adevărata bază rebelă? Încă ne mai poate fi de ajutor.

— Pe dracu'! Chiar tu ai spus-o, Vader: nu mai putem scoate nimic de la ea. Voi descoperi acea fortăreaţă ascunsă, chiar dac-ar fi să distrug toate sistemele stelare din acest sector. Voi…

Îl întrerupse un piuit slab, dar insistent.

— Da, ce e? întrebă iritat.

O voce raportă printr-un difuzor nevăzut:

— Domnilor, am capturat un mic cargou care se apropia de rămăşiţele planetei Alderaan. Verificarea de rutină indică faptul că semnalmentele ei se potrivesc cu cele ale navei care a evadat din embargoul aerian impus în Mos Eisley, sistemul Tatooine, şi a intrat în hiperspaţiu, înainte ca navele imperiale de supraveghere a restricţiei să o poată captura.

Tarkin se arătă nedumerit.

— Mos Eisley? Tatooine? Ce-i asta? Despre ce e vorba, Vader?

— Asta înseamnă că ultima dintre dificultăţile noastre rămase nerezolvate e pe cale a fi înlăturată, Tarkin. Se pare că cineva a găsit înregistrările care ne lipsesc, a aflat cine le-a efectuat şi a încercat să le returneze. Am putea să le facilităm întâlnirea cu senatorul.

Tarkin vru să spună ceva, şovăi, apoi dădu din cap, semn că înţelege.

— Ce potrivească! Las rezolvarea acestei probleme pe seama ta, Vader.

Lordul Întunecat se înclină uşor, gest pe care Tarkin îl încuviinţă cu un salut oficial, apoi se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre ieşire, lăsându-l pe Motti să privească nedumerit de la unul la altul.

Cargoul stătea nemişcat în hangarul uriaşului doc de acostare. În faţa rampei principale de acces în navă, coborâte, se aflau treizeci de soldaţi imperiali. Aceştia luară poziţia de drepţi, căci se apropiau Vader şi un comandant. Vader se opri la baza rampei şi începu să cerceteze nava, pe când un ofiţer şi câţiva soldaţi se îndreptau spre el.

— Nu am primit niciun răspuns la semnalele noastre repetate, domnule, aşa că am activat rampa din exterior. Nu am reuşit să stabilim niciun contact, prin radio-telefon sau personal, cu nimeni de pe navă, raportă ofiţerul.

— Trimite-ţi oamenii înăuntru, ordonă Vader.

Întorcându-se, ofiţerul transmise comanda unui sergent, care lătră ordinele mai departe. O parte dintre soldaţii cu armuri grele o porniră pe rampă, spre intrarea în navă. Avansau cu multă prudenţă.

Înăuntrul cargoului, doi oameni îl acopereau pe-al treilea pe măsură ce acesta înainta. Deplasându-se în acest fel, în grupuri de câte trei, ocupară rapid întreaga navă.

Coridoarele răsunau a gol sub paşii lor metalici, iar uşile se deschideau spontan, atunci când erau activate.

— Nu e nimeni, declară cu surprindere într-un târziu, sergentul de serviciu. Controlaţi carlinga.

Câţiva soldaţi o porniră într-acolo şi deschiseră uşa; scaunele piloţilor erau la fel de goale ca şi restul cargoului. Comenzile erau dezactivate; sistemele, oprite. O singură lumină de bord clipea când şi când capricoasă. Sergentul înainta şi, recunoscând sursa de lumină, activă comenzile potrivite. Pe un ecran din apropiere, apărură datele de zbor. Le studie cu atenţie, apoi se întoarse să transmită informaţia superiorului său, care aştepta lângă trapa principală.

Acesta ascultă cu atenţie, apoi strigă în jos, spre comandant şi Vader.

— Nu se află nimeni la bord. Nava e complet goală, domnilor. Potrivit jurnalului de bord, echipajul a abandonat nava imediat după lansare, apoi acesta şi-a continuat cursul spre Alderaan, cu ajutorul pilotului automat.

— Poate că e o capcană, presupuse comandantul, cu voce tare. Atunci, probabil că mai sunt încă pe Tatooine!

— N-ar fi exclus, admise în silă Vader.

— Au fost lansate câteva capsule de salvare, continuă ofiţerul.

— Aţi găsit roboţi la bord? strigă Vader.

— Nu, domnule. Nimic. Dacă au fost, probabil că au abandonat nava împreună cu echipajul uman.

Vader şovăi înainte de a răspunde. Glasul lui trăda nesiguranţă:

— Asta nu-mi miroase a bine. Trimiteţi o echipă dotată cu tot echipamentul de detecţie necesar. Vreau ca nava să fie verificată centimetru cu centimetru. Ocupaţi-vă de asta cât mai repede cu putinţă!

Spunând acestea, se întoarse şi ieşi din hangar, urmărit de senzaţia enervantă că trecea cu vederea ceva de o importanţă vitală.

Ofiţerul dădu liber restului formaţiei. La bordul cargoului, o ultimă siluetă singuratică renunţă să examineze spaţiul de sub consolele de pilotaj şi se grăbi să se alăture camarazilor săi. În gesturi, i se citea nerăbdarea de a părăsi această navă fantomă şi de a se vedea în vecinătatea liniştitoare a cantonamentelor. Paşii săi grei răsunau cu ecou prin cargoul părăsit a doua oară.

Jos, glasul înăbuşit al ofiţerului ce împărţea ultimele ordine scădea în intensitate, cufundând interiorul navei într-o tăcere deplină. Tremurul unei porţiuni din podea era singura mişcare de la bord.

Pe neaşteptate, acesta se preschimbă într-o mişcare violentă. Două capace metalice săriră în sus, şi în urma lor se iviră două capete ciufulite. Han Solo şi Luke priviră rapid de jur-împrejur apoi, convingându-se că nava era într-adevăr goală, aşa cum sugera tăcerea, izbutiră să se liniştească puţin.

— Ce noroc că ai construit compartimentele astea, comentă Luke.

Solo nu era tot atât de încântat.

— Unde crezi că mi-am ţinut marfa de contrabandă, în cala principală? Recunosc că nu m-am aşteptat niciodată să ajung eu însumi în postura asta.

Tresări violent la auzul unui zgomot, dar nu era decât un alt capac care se deschidea.

— E ridicol. N-o să meargă. Chiar dac-aş putea decola şi ieşi prin ecluza închisă – arătă în sus cu degetul – n-o să reuşim niciodată să scăpăm de raza gravitaţională.

Din compartimentul al cărui capac tocmai fusese îndepărtat, ieşi la iveală un chip bătrân, ce zâmbea ştrengăreşte.

— Las' pe mine.

— Mi-a fost teamă c-o să spui ceva în genul ăsta, mormăi Solo. Eşti nebun de legat, bătrâne.

Kenobi îi zâmbi.

— Cum se cheamă omul care se lasă angajat de un nebun?

Solo mormăi ceva ca pentru sine, în timp ce ieşeau cu totul din compartimente. Chewbacca mârâia, luptându-se din greu să se strecoare afară.

La baza rampei ajunseseră doi tehnicieni. Se prezentară celor doi paznici plictisiţi.

— Nava vă aparţine, le spuse unul dintre soldaţi.Dacă detectoarele semnalizează ceva, raportaţi imediat.

Oamenii dădură din cap, apoi se chinuiră să urce echipamentul greu pe rampă. De îndată ce dispărură înăuntru, se auzi o bufnitură puternică. Cei doi paznici se întoarseră; dinăuntru se auzi o voce:

— Hei, voi, ne puteţi da o mână de ajutor cu chestia

asta?

Unul dintre soldaţi îi arunca o privire celuilalt, iar acesta ridică din umeri. O porniră amândoi pe rampă, boscorodind ceva despre ineficienţa tehnicienilor civili. Apoi, reverberă o a doua bufnitură, dar de data aceasta, nu mai auzi nimeni.

Absenţa celor doi soldaţi a fost însă remarcată la puţin timp după aceea. Un ofiţer dispecer, trecând pe lângă fereastra unui mic birou de control al zborului, privi spre ecluza cargoului şi se încruntă, căci nu văzu nici urmă de paznici. Îngrijorat, dar nu alarmat, se îndreptă spre un interfon şi vorbi în el, continuând să privească spre navă.

— THX-1138, de ce nu eşti la post? THX-1138, mă recepţionezi?

Din difuzor se auziră numai nişte paraziţi.

— THX-1138, de ce nu răspunzi?

Ofiţerul era pe cale să intre în panică când din navă apăru o siluetă în armură şi coborî rampa, făcându-i semn cu mâna. Bătu uşurel în cască, în partea dreaptă, comunicând că emiţătorul aflat înăuntru nu funcţionează.

Ofiţerul clătină din cap dezgustat şi, pe când se îndrepta spre uşă, îi aruncă o privire iritată aghiotantului său care se ocupa cu altceva:

— Rămâi la post în locul meu. Avem încă un transmiţător defect. Mă duc să văd ce pot să fac.

Deschise uşa, făcu un pas, apoi se dădu înapoi, împleticindu-se buimăcit.

O namilă păroasă umplea complet cadrul uşii. Chewbacca se aplecă, intră şi, cu un urlet asurzitor, îl făcu una cu pământul pe năucitul ofiţer, dintr-o singură lovitură dată cu pumnul său cât o tingire.

Aghiotantul se ridica deja în picioare şi tocmai când îşi

ducea mâna la tocul pistolului, o rază subţire de energie îl străpunse drept în inimă. Solo îşi ridică viziera căştii, apoi o trase la loc şi îl urmă pe wookie în cameră. În spatele lui se bulucirăroboţii şi Kenobi. Luke, purtând şi el armura unui soldat ghinionist încheia coloana. Tânărul privi nervos de jur-împrejur pe când închidea uşa în urma lui.

— Începând cu mugetul lui şi terminând cu stilul tău de a trage în tot ce mişcă, e o minune că n-a aflat întreaga staţie că suntem aici.

— Să poftească numai, zise Solo, exagerat de încântat de reuşita lor de până atunci. Aş prefera o luptă deschisă în loc să ne furişăm dintr-un loc într-altul.

— Poate că tu te grăbeşti să mori, se răsti Luke, eu, nu. Furişatul ăsta de care vorbeşti ne-a salvat vieţile.

Corellianul îi arunca lui Luke o privire acră, dar nu spuse nimic.

Îl urmăriră pe Kenobi cum opera pe tastatura unui computer incredibil de complex, cu uşurinţa şi siguranţa unei persoane obişnuite de mult să folosească astfel de aparate complicate. Ecranul se lumină instantaneu, afişând harta cu sectoarele staţiei de luptă. Bătrânul se aplecă şi examina imaginea cu atenţie.

Între timp, 3PO şi R2 se apropiaseră de un panou de control, la fel de complicat, aflat lângă computer. R2 înlemni pe dată şi începu să fluiere nebuneşte din pricina a ceea ce descoperise acolo. Solo şi Luke, uitând pe moment de divergenţele lor cu privire la tactica ce trebuia adoptată, se repeziră spre locul unde se aflau roboţii. Chewbacca îşi făcea de lucru cu trupul ofiţerului dispecer, spânzurându-l de picioare.

— Conectează-l la priză, sugeră Kenobi, privind de pe locul unde stătea în faţa monitorului mai mare. Ar trebui să

fie în stare să extragă informaţii de pe întreaga reţea a staţiei. Hai să vedem dacă poate descoperi unde se află generatorul razei de atracţie.

— De ce nu decuplaţi raza de aici, domnule? vru Luke să ştie.

Bătrânul nu zise nimic, dar Solo replică batjocoritor.

— Ce, şi după aia să o cupleze ăştia din nou când n-am apucat să ne depărtăm decât cu o lungime de navă de dana de lansare?

Luke păru descumpănit.

— Oo… la asta nu mă gândisem…

— Trebuie să decuplăm raza de atracţie exact de la sursa care o generează, ca să fim siguri că scăpăm, Luke, îi dojeni cu blândeţe bătrânul Ben.

R2 descoperise o mufă de computer şi îşi introducea în ea tija senzorială în formă de cleşte. Pe panoul din faţa lui se trezi instantaneu la viaţă o feerie de lumini şi încăperea fu inundată de zumzetul inteligenţei artificiale lucrând cu viteză mare.

Timp de câteva minute, micuţul robot absorbi informaţii cu aviditatea unui burete. Apoi, zumzetul scăzu în intensitate şi R2 se întoarse spre ei, piuind ceva.

— A găsit-o, domnule, anunţă emoţionat 3PO. Generatorul razei de atracţie este cuplat la reactoarele principale în şapte puncte. Majoritatea datelor complete sunt codificate, dar va încerca să extragă informaţiile minime şi să le afişeze pe monitor.

Kenobi îşi mută atenţia de la ecranul său la cel mic, aflat lângă R2. Datele începură să se perinde pe acesta cu o viteză mult prea mare pentru ca Luke să le poată citi, dar bătrânul părea că reuşeşte, într-un fel sau altul, să înţeleagă ceva din păienjenişul de scheme.

— Nu cred că puteţi să mă ajutaţi cu ceva, băieţi, le spuse Kenobi. Trebuie să merg singur.

— Mie-mi convine, replică Solo prompt. Şi-aşa am făcut mai mult decât a trebuit pentru cât am fost plătit. Totuşi nu cred c-o să te poţi descurca numai cu magia ta, bătrâne.

Luke nu se dădu bătut atât de uşor.

— Vreau să merg cu dumneavoastră.

— Nu fi nerăbdător, tinere Luke. Treaba asta îţi cere o îndemânare pe care tu încă n-o ai. Rămâi aici, ai grijă de roboţi şi aşteaptă-mi semnalul. Ei trebuie predaţi forţelor rebele, altfel mult mai multe planete vor împărtăşi soarta lui Alderaan. Încrede-te în Forţă, Luke… şi aşteaptă.

Aruncă o ultimă privire la acel şuvoi de informaţii de pe monitor şi îşi potrivi sabia laser la brâu. Se îndreptă spre uşă, o deschise, aruncă o privire în stânga, apoi în dreapta şi dispăru pe coridorul lung şi luminos.

De îndată ce părăsi biroul, Chewbacca scoase un mârâit şi Solo dădu din cap în semn de aprobare.

— Ai zis-o, Chewie!

Se întoarse spre Luke.

— De unde ai dezgropat fosila asta?

— Ben Kenobi… Generalul Kenobi… este *cineva,* protestă Luke cu mândrie.

— Da, cineva care ne bagă în bucluc, pufni Solo. General, pe dracu'! N-o să fie el în stare să ne scoată de-aici.

— Ai tu vreo idee mai bună? i-o întoarse Luke sfidător.

— Orice ar fi mai bine decât să rămânem pe loc, ca să ne ia ăştia ca din oală. Dacă am…

În dreptul panoului izbucniră nişte fluierături şi ţiuituri isterice. Luke se repezi spre R2. Roboţelul mai că nu ţopăia pe picioarele lui butucănoase.

— Ce mai e acum? îl întrebă Luke pe 3PO.

Robotul mai înalt părea el însuşi contrariat.

— Mă tem că nu înţeleg nici eu, domnule. Spune „Am găsit-o!” şi repetă într-una „E-aici, e-aici!”.

— Cine? Pe cine a găsit?

R2 îşi întoarse faţa plată, pe care licăreau luminiţe, spre Luke şi fluieră frenetic.

— Pe prinţesa Leia, anunţă 3PO după ce ascultă cu atenţie. Pe senatorul Organa – se pare că sunt una şi aceeaşi persoană. Bănuiesc că este cea din mesajul pe care îl poartă cu sine.

Portretul tridimensional de o frumuseţe răpitoare răsări din nou în mintea lui Luke.

— Prinţesa? E aici?

Atras de larmă, Solo se îndreptă spre ei.

— Prinţesa? Despre ce e vorba?

— Unde? Unde e? întrebă Luke cu respiraţia tăiată, ignorându-l complet pe Solo.

R2 continua să fluiere, iar 3PO traducea.

Nivelul cinci, blocul de detenţie AA-23, Potrivit informaţiilor, i-a fost rezervată o exterminare lentă.

— Nu! Trebuie să facem ceva!

— Despre ce tot trăncăniţi voi, acolo? întrebă exasperat Solo.

— Ea este cea care a programat mesajul din R2, explică Luke, grăbit. Mesajul pe care am încercat să-l predăm pe Alderaan. Trebuie s-o ajutăm!

— Uşurel, uşurel, îl preveni Solo. Nu mă lua aşa de repede. Sper că nu-ţi trece prin cap vreo idee năstruşnică. Când spuneam că nu am o alternativă mai bună pentru sfatul de a sta pe loc, vorbeam serios. Bătrânul a spus să aşteptăm aici. Nu-mi place, dar n-am de gând să intru în cine ştie ce încurcătură prin locurile astea.

— Dar Ben nu ştia că e aici, spuse Luke pe jumătate rugător, pe jumătate certăreţ. Sunt sigur că dac-ar fi ştiut, şi-ar fi schimbat planurile.

Din nerăbdător, Luke deveni preocupat.

— Dac-am reuşi cumva să pătrundem în blocul ăla de detenţie…

Solo clătină din cap şi făcu un pas înapoi,

— Ţţ… nu intru în niciun bloc de detenţie.

— Dacă nu facem ceva, or s-o execute. Acum câteva clipe ziceai că nu vrei să stai aici şi să aştepţi să fii capturat. Acum nu vrei decât să rămâi. Ce vrei de fapt, Han?

Corelâianul păru îngrijorat… şi încurcat.

— Oricum nu aveam de gând să intru într-un bloc de detenţie. Mai mult ca sigur c-o să sfârşim prin a ajunge acolo– de ce să ne grăbim?

— Dar o vor omorî!

— Mai bine pe ea decât pe mine.

— Unde ţi-e cavalerismul, Han?

Solo se gândi.

— Din câte-mi amintesc, mi l-am vântul pe un chrysopaz de zece carate şi pe trei sticle de brandi acum vreo cinci ani pe Commenor.

— Am văzut-o, insistă Luke cu disperare. E frumoasă!

— Şi viaţa e.

— Este-un senator bogat şi puternic, forţă Luke.

Spera ca, făcând apel la instinctele mai josnice ale lui Solo, să fie mai convingător.

— Dacă am putea-o salva, răsplata ar fi substanţială.

— Bogată?

Apoi, pe chipul lui Solo apăru o expresie dispreţuitoare.

— Ia stai puţin… Răsplată, de la cine? De la guvernul de

pe Alderaan?

Făcu un gest larg spre hangar şi implicit spre spaţiul unde cândva orbitase Alderaan.

Luke raţiona furios.

— Dacă au luat-o prizonieră şi e condamnată la moarte, asta înseamnă că într-un fel e periculoasă pentru cei care-au distrus planeta, pentru cei care-au construit această staţie. Pun pariu că asta are legătură cu faptul că Imperiul vrea să instituie un regim de teroare absolută. Îţi spun eu cine-o să plătească pentru salvarea ei şi pentru informaţiile pe care le deţine. Senatul, Alianţa Rebelilor şi toţi aceia care aveau vreo legătură cu Alderaan. Poate că e singura moştenitoare în viaţă a bogăţiilor cosmice ale întregului sistem. Răsplata poate fi mai mare decât îţi poţi tu imagina!

— Nu ştiu… Îmi pot imagina destul…

Îi aruncă o privire lui Chewbacca care mârii scurt. Solo îi răspunse scuturând din umeri.

— O.K., încercăm. Dar ai grijă, nu care cumva să fi glumit în ceea ce priveşte răsplata. Ce propui, puştiule?

Luke se fâstâci pe moment. Până în acea clipă îşi consumase energia încercând să-i înduplece pe Solo şi Chewbacca să participe la acea tentativă de salvare. O dată ce-şi atinsese scopul, Luke îşi dădu seama că nu avea nicio idee constructivă. Se obişnuise ca bătrânul Ben şi Solo să fie cei care hotărau. Acum, era rândul lui să facă următoarea mutare.

Ochii îi căzură pe câteva inele metalice ce atârnau la centura armurii lui Solo.

— Dă-mi cătuşele alea şi spune-i lui Chewbacca să vină încoace.

Solo îi întinse lui Luke acele obiecte subţiri, dar rezistente şi îi transmise lui Chewbacca rugămintea.

Wookieul se apropie greoi şi se opri răbdător lângă Luke.

— Acum o să-ţi pun astea, începu tânărul, venind în spatele namilei cu cătuşele, şi…

Chewbacca scoase un gâlgâit ameninţător şi Luke tresări fără să vrea.

— Acum, reîncepu el, Solo o să-ţi pună astea şi…

Îi întinse timid cătuşele lui Solo, stingherit peste măsură de privirea scăpărătoare cu care-l ţintuia antropoidul.

Solo se apropie, zicând amuzat:

— Nu te nelinişti, Chewie. Cred c-am înţeles ce-are de gând.

Cătuşele de-abia încăpeau pe încheieturile groase. În ciuda faptului că partenerul său părea că are încredere în plan, pe chipul wookieului apăru o expresie de îngrijorare şi spaimă când închizătorile fură activate.

— Domnule, Luke…

Luke privi spre 3PO.

— Iertaţi-mi întrebarea… dar cum va trebui să procedăm dacă în absenţa dumneavoastră dă cineva peste noi aici?

— Să sperăm că nu au aruncătoare laser, replică Solo.

Tunul lui 3PO indica faptul că nu găsea amuzant răspunsul:

— Nu sună prea liniştitor.

Solo şi Luke erau prea preocupaţi de expediţia în care se pregăteau să plece pentru a mai acorda atenţie temerilor robotului. Însoţiţi de wookieul care afişa o mină descurajată exprimând pe jumătate adevărata stare de spirit, o porniră în lungul coridorului pe care dispăruse şi Ben Kenobi.

IX

Pe măsură ce avansau, pătrunzând mai adânc în măruntaiele staţiei gigantice, le era din ce în ce mai greu să-şi păstreze aerul degajat. Din fericire, cei ce-ar fi putut sesiza o anumită nervozitate la cei doi soldaţi în armură n-ar fi putut-o considera decât firească, având în vedere imensul şi periculosul captiv wookie. În plus, împreună cu Chewbacca, cei doi tineri oricum nu puteau trece neobservaţi, aşa cum ar fi dorit.

Pe măsură ce înaintau, traficul se înteţea. Prin preajma lor forfoteau alţi soldaţi, funcţionari, tehnicieni şi roboţi. Preocupaţi numai de treburile lor, îi ignorau complet pe cei trei**;** doar câţiva oameni îi aruncară o privire curioasă wookieului. Expresia morocănoasă de pe chipul lui Chewbacca şi prefăcuta siguranţă de sine a celor ce-l „luaseră prizonier" îi liniştea însă pe curioşi.

În cele din urmă, ajunseră la un grup numeros de lifturi. Luke răsuflă uşurat. Acel mijloc de transport computerizat ar fi trebuit, la o comandă verbală, să-i poată duce aproape oriunde pe staţie.

Urmă un moment tensionat, căci un funcţionar inferior se repezi să urce împreună cu ei. Solo făcu un gest tăios şi acesta, fără să protesteze, se îndreptă spre liftul următor din şir.

Luke studie panoul de comandă şi se străduí să pară deopotrivă cunoscător şi important, vorbind în dreptul grilei senzoriale. Vocea îi sună doar nervoasă şi speriată; dar liftul nu era decât un mecanism cu comandă simplă care nu fusese programat să recunoască emoţiile după vocea ce îi dădea ordinele şi să reacţioneze numai la tonul potrivit. Aşa că uşa se închise şi porniră. După câteva clipe, ce li se părură ore,

liftul se opri şi păşiră afară, în zona interzisă.

Luke sperase că vor găsi nişte celule demodate cu gratii, în genul celor existente pe Tatooine, în oraşe ca Mos Eisley, de pildă. Nu văzură decât nişte rampe înguste ce mărgineau un puţ de aerisire fără fund. Pasărelele acestea pe mai multe nivele erau paralele cu zidurile netede şi curbate ce închideau nevăzutele celule de detenţie. Oriunde ar fi privit, dădeau eu ochii de paznici cu înfăţişare vigilentă şi de porţi de energie. Realizând cu neplăcere faptul că, cu cât stăteau mai mult timp încremeniţi locului, cu atât ar fi apărut mai repede cineva şi le-ar fi pus nişte întrebări pentru care nu aveau răspuns, Luke căuta cu înfrigurare o cale de ieşire din această situaţie.

— N-o să ţină, îi şopti Solo, aplecându-se spre el.

— De ce n-ai spus asta înainte? îi replică Luke, frustrat şi înspăimântat.

— Eu ştiu c-am spus.

— Sst!

Solo tăcu, căci sumbrele presimţiri ale lui Luke se adevereau. Un ofiţer înalt, cu o figură severă, se apropia de ei. Îl studie încruntat pe tăcutul Chewbacca.

— Unde vă duceţi… cu chestia asta?

Chewbacca scoase un mârâit la auzul acestei remarci, dar Solo îl linişti, înghiotindu-l rapid în coaste. Cuprins de panică, Luke se trezi răspunzind aproape instinctiv.

— Transfer de prizonier din sectorul TS-138.

Ofiţerul părea nedumerit.

— N-am fost anunţat. Trebuie să verific.

Le întoarse spatele şi se îndreptă spre un mic panou din apropiere, unde începu să-şi formuleze cererea. Luke şi Han trecură rapid în vedere situaţia, mutându-şi privirile de la alarme, porţi de energie, fotosenzori cu telecomandă la cei

trei paznici aflaţi în zonă.

Solo făcu un semn scurt din cap spre Luke, în timp ce desfăcea legăturile lui Chewbacca. Apoi îi şopti ceva wookieului. Un urlet asurzitor cutremură coridorul şi Chewbacca îşi azvârli braţele în sus înşfăcând arma lui Solo.

— Păzea! strigă Solo, simulând groaza. S-a dezlegat. O să ne facă bucăţi pe toţi!

Luke şi Han săriră în lături de lângă wookieul ieşit din minţi, îşi scoaseră pistoalele şi începură să tragă spre el. Reacţia lor a fost excelentă, entuziasmul, de necontestat, şi precizia tirului, execrabilă. Nici măcar o rază de energie nu trecu pe lângă imprevizibilul Chewbacca. Cei doi nimeriră însă camerele automate de luat vederi, comenzile barierelor energetice şi pe cei trei paznici, rămaşi cu gura căscată.

În acel moment, ofiţerului de serviciu îi trecu prin minte că tirul abominabil al celor doi soldaţi era puţin prea selectiv şi eficient. Se pregătea să acţioneze asupra semnalului de alarmă generală când fu nimerit de un foc tras de Luke şi căzu, în tăcere, pe podeaua cenuşie.

Solo se grăbi spre difuzorul deschis al interfonului din care răsunau strident întrebări neliniştite cu privire la ceea ce se întâmpla acolo. După câte se părea, blocul de detenţie se afla şi în legătura audio, nu numai video, cu alte zone ale staţiei.

Ignorând şuvoiul de ameninţări alternând cu întrebări, verifică informaţiile afişate pe monitorul din apropiere.

— Trebuie să descoperim în care celulă se află Prinţesa asta a voastră. Cred că există o duzină de nivele de detenţie… Uite… Celula 2187. Du-te – Chewie şi cu mine o să-i ţinem pe loc.

Luke dădu scurt din cap şi o luă la fugă pe coridorul îngust.

După ce-i făcu semn lui wookie să ocupe o poziţie din care ar fi putut supraveghea lifturile, Solo trase aer în piept şi răspunse apelurilor interminabile din interfon.

— Totul e în ordine, vorbi el în microfon, şi vocea îi sună aproape oficial. Situaţia este normală.

— Nu mi s-a părut c-ar fi aşa, replică vocea pe un ton cunoscător. Ce s-a întâmplat?

— Aaa… arma unui paznic s-a descărcat datorită unei defecţiuni, se bâlbâi Solo.

Tonul său oficial ceda din pricina nervozităţii.

— Nu mai avem nicio problemă acum… noi suntem bine, mulţumesc. Voi?

— Trimitem o patrulă într-acolo, anunţă brusc vocea.

Han aproape că putu simţi suspiciunea de la celălalt capăt al firului. Ce să spună? Vorbea mai elocvent prin gura ţevii unui pistol.

— Nu, nu. Avem o scurgere de energie. Acordaţi-ne câteva minute să o oprim. Scurgere mare… foarte periculoasă.

— O defecţiune la armă… scurgere de energie… Cine-i acolo? Care este indica…?

Îndreptându-şi pistolul spre panouri, le reduse la condiţia unor schije tăcute.

— Era o conversaţie tâmpită, oricum, murmură el, se întoarse şi strigă în lungul coridorului. Grăbeşte-te, Luke. O să ne vină „întăriri”.

Luke auzi, dar era prea preocupat să alerge de la o celulă la alta şi să citească numerele ce străluceau deasupra fiecărei intrări. După toate aparenţele, celula 2187 nu exista. Şi totuşi o găsi chiar în clipa în care se hotărâse se renunţe şi să încerce la alt nivel.

Cercetă un timp peretele metalic convex şi inexpresiv.

Cuplând selectorul de putere pe poziţie maximă şi, sperând că pistolul nu i se va topi în mână înainte de a perfora uşa, deschise focul. Când arma se înfierbântă prea tare pentru a o mai putea ţine, începu s-o treacă dintr-o mână în cealaltă. Procedând astfel, fumul avu timp să se risipească şi observă, cu putină surprindere, că uşa se făcuse ţăndări.

Tânăra al cărei portret R2-D2 îl proiectase în garajul de pe Tatooine acum câteva sute de ani – sau cel puţin atât i se părea lui Luke că trecuse de atunci – îl iscodea prin fum, cu privirea uneia care nu înţelege nimic. Era chiar cu mult mai frumoasă decât în acea imagine a ei, hotărî Luke, uitându-se la ea, cu gura căscată.

— Eşti chiar… mai frumoasă… decât am…

Expresia de nesiguranţă şi confuzie de pe chipul ei se topi, făcând loc uimirii de la început, apoi nerăbdării.

— Nu eşti cam scund pentru un soldat din trupele de şoc? comentă ea, în cele din urmă.

— Ce? A… uniforma.

Îşi scoase casca, recăpătându-şi totodată o parte din stăpânirea de sine.

— Am venit să te salvez. Sunt Luke Skywalker.

— Poftim? întrebă ea politicos.

— Am spus că am venit să te salvez. Sunt împreună cu Ben Kenobi şi cu cei doi roboţi ai tăi.

Nesiguranţa ei se preschimbă dintr-odată în speranţă, la auzul numelui bătrânului.

— Ben Kenobi!

Îl căută pe Jedi din priviri, fără să-i acorde vreo atenţie lui Luke.

— Unde este? Obi-Wan!

Guvernatorul Tarkin îl urmărea pe Darth Vader care măsura cu paşi agitaţi sala de conferinţe, dealtfel pustie. În cele din urmă, Lordul Întunecat se opri şi privi de jur-împrejur, ca şi cum un clopot, pe care numai el îl putea auzi, răsunase prin preajmă.

— Este aici, zise Vader, cu răceală.

Tarkin tresări.

— Obi-Wan Kenobi! Imposibil! Ce te face să crezi asta?

— O anumită perturbaţie în câmpul Forţei pe care am simţit-o numai în prezenţa vechiului meu maestru.

— Mai mult ca sigur… c-a murit până acum.

Vader şovăi, convingerea clătinându-i-se dintr-odată.

— Poate…S-a dus. A fost numai o senzaţie de-o clipă.

— Cavalerii Jedi au pierit, declară Tarkin categoric. Focul lor s-a stins cu zeci de ani în urmă. Tu, prietene eşti tot cea mai rămas de pe urma lor.

Un interfon bâzâi în surdină, solicitând atenţie.

— Da? zise Tarkin.

— În blocul de detenţie AA-23 a fost declanşată stare de urgenţă.

— Prinţesa! ţipă Tarkin, sărind în picioare.

Vader se răsuci, încercând să vadă prin ziduri.

— Am ştiut eu! Obi-Wan *este* aici. Nu puteam să interpretez greşit o perturbaţie de o asemenea putere în câmpul Forţei.

— Declanşaţi alarma în toate sectoarele, ordonă Tarkin prin interfon.

Apoi se întoarse spre Vader.

— Dacă este aşa, atunci nu trebuie să ne scape.

— Nu cred că intenţia lui este evadarea, replică Vader, încercând să-şi controleze emoţiile.

— Este ultimul Jedi… şi cel mai puternic. Pericolul pe care-l reprezintă pentru noi nu trebuie subestimat… şi totuşi numai eu îl pot înfrunta.

Răsucindu-şi brusc capul spre Tarkin, îl privi fix.

— Singur.

Luke şi Leia se întorceau deja când o cascadă de explozii orbitoare zgudui coridorul în faţa lor. Câţiva soldaţi încercaseră să pătrundă în blocul de detenţie, folosind liftul, dar fuseseră eliminaţi, unul câte unul, de Chewbacca. Părăsind soluţia cu liftul, alţii aruncaseră în aer o porţiune din zid. Gaura făcută era prea mare pentru ca Solo şi Chewbacca să-i poată reţine pe toţi. În grupuri de câte doi sau trei, imperialii îşi croiau drum înăuntru. Retrăgându-se pe culoar, Han şi Chewbacca se întâlniră cu Luke şi Leia.

— Nu ne putem întoarce pe-acolo, le spuse Solo, cu faţa îmbujorată de emoţie şi îngrijorare.

— Nu, se pare că aţi reuşit să blocaţi unica noastră cale de ieşire, confirmă repede Leia. Acesta este un bloc de detenţie. Şi, după cum ştii, nu are mai multe ieşiri.

Solo se întoarse, gâfâind, spre ea şi o măsură din cap până-n picioare.

— Ne iertaţi, Înălţimea Voastră, replică el sarcastic, dar poate c-aţi prefera să vă întoarceţi în celulă.

Ea îşi feri privirea; chipul îi era impasibil.

— Ar trebui să existe şi o altă ieşire, murmură Luke.

Scoase un mini transmitător de la centură şi căută cu atenţie frecvenţa potrivită.

— C-3PO… C-3PO!

O voce familiară îi răspunse cu o repeziciune plină de solicitudine.

— Da, domnule?

— Am rămas blocaţi aici. Mai există şi alte căi de ieşire

din blocul ăsta de detenţie… ori ce fel de ieşire?

Din difuzorul emiţătorului se auziră nişte păcănituri produse de paraziţi. Solo şi Chewbacca îi ţineau la respect pe soldaţi în celălalt capăt al culoarului.

— Ce-a fost asta? N-am recepţionat.

În biroul de control ai zborurilor, R2 piuia şi fluiera frenetic în timp ce 3PO regla frecvenţa, luptându-se să îmbunătăţească calitatea defectuoasă a transmisiei.

— Am spus că toate sistemele au fost puse în stare de alertă din cauza dumneavoastră, domnule. Se pare că intrarea principală este singura cale de acces în şi din blocul cu celule.

Apăsă câteva taste şi pe monitoarele din apropiere, imaginile începură să se deruleze cu rapiditate.

— Accesul la oricare altă informaţie referitoare la sectorul în care vă aflaţi este interzis.

Cineva începu să bată în uşa încuiată a biroului – la început, calm, apoi, când dinăuntru nu se auzi niciun răspuns, mai insistent.

— O, nu! gemu 3PO.

Fumul de pe culoarul cu celule era acum atât de gros, încât Solo şi Chewbacca abia mai reuşeau să-şi vadă ţintele. Acesta era şi un noroc, căci imperialii, acum în număr mult mai mare, nu reuşeau nici ei să-şi regleze tirul din pricina fumului.

Ori de câte ori unul dintre soldaţi încerca să se apropie, rămânea descoperit de îndată ce pătrundea în perdeaua deasă. Sub focul precis al celor doi contrabandişti, acesta se alătura rapid mormanului din ce în ce mai mare de trupuri neînsufleţite ce zăceau pe podea,

Luke se apropie de Solo. Fulgerele de energie ricoşau sălbatic în pereţi.

— Nu mai există nicio altă ieşire, strigă Luke, străduindu-se să acopere vuietul asurzitor al tirului concentrat.

— Se apropie de noi. Ce facem acum?

— Halal evadare! se auzi o voce iritată în spatele lor.

Se întoarseră amândoi spre Prinţesa, profund dezgustată, care-i măsura din cap până-n picioare cu un aer de regală dezaprobare.

— Aţi venit aici fără să aveţi un plan de evadare?

Solo i-l arătă pe Luke.

— El e creierul, scumpo.

Luke zâmbi încurcat şi ridică din umeri neputincios. Se întoarse să participe şi el la schimbul de focuri, dar nu apucă să tragă, căci Prinţesa îi smulse pistolul din mână.

— Hei!

Leia făcu câţiva paşi pe lângă perete până în dreptul unui mic grătar. Îndreptă pistolul spre el şi trase.

Solo o privea neîncrezător.

— Ce te-a apucat?

— Se pare că eu sunt cea care trebuie să vă arate cum putem scăpa de-aici. Dă-ţi drumul pe toboganul de gunoi, pilotule.

Sub privirile uluite ale celorlalţi, Prinţesa sări prima prin deschizătură şi se făcu nevăzută. Chewbacca scoase un mormăit ameninţător, dar Solo clătină uşor din cap.

— Nu, Chewie, nu vreau să-i faci felul. Nu ştiu încă ce să cred despre ea. Ori începe să-mi placă, ori am s-o omor cu propria mea mână.

Wookieul fornăi, încercând să mai spună ceva, dar Solo i-o reteză scurt.

— Intră după ea, imbecil păros! Nu-mi pasă a ce-ţi miroase ţie. Nu e momentul să faci pe deşteptul cu mine.

Îl îmbrânci pe căpăţânosul wookie spre gura toboganului, apoi îl ajută să-şi strecoare trupul masiv înăuntru, îndesându-l. O dată ce-l văzu intrat, corellianul îl urmă şi el. Luke trase o ultimă rafală, mai mult în speranţa de a crea o perdea de fum decât de a nimeri ceva, apoi îşi dădu drumul pe tobogan, făcându-se nevăzut.

Din dorinţa de a nu suferi şi alte pierderi, datorită spaţiului îngust, soldaţii care-i urmăreau se opriseră pentru moment în aşteptarea unor întăriri şi a armamentului greu. În plus, prada nu mai avea cum să le scape şi, oricum, niciunul dintre ei nu ardea de nerăbdare să moară prosteşte.

Luke se trezi prăvălindu-se într-o încăpere slab luminată. N-ar fi avut oricum nevoie de lumină ca să-şi dea seama ce conţine, căci simţise mirosul de gunoi cu mult înainte de a ajunge acolo. Luminată doar prin intermediul unor surse indirecte, ghena de gunoi era umplută cel puţin pe sfert cu reziduuri vâscoase, dintre care multe atinseseră deja un stadiu destul de avansat de descompunere pentru a-l face pe Luke să strâmbe din nas.

Cercetând pereţii încăperii, în încercarea de a găsi o ieşire, Solo se împiedica, aluneca şi intra până la genunchi în mizeria lichidă. Nu reuşi să descopere decât o trapă mică, al cărei capac gros se chinui să-l îndepărteze, mormăind şi gâfâind. Aceasta refuza însă să se urnească.

— Ai avut o idee minunată cu ghena asta de gunoi, îi spuse sarcastic Prinţesei, ştergându-şi fruntea transpirată. Peste ce miros incredibil am dat. Din păcate, nu putem ieşi de-aici călare pe miasme, şi altă ieşire se pare că nu există. Poate doar dacă reuşesc să deschid uşa asta.

Făcu câţiva paşi înapoi, îşi scoase pistolul şi trase în capac. Raza începu imediat să şuiere, ricoşând în continuu în pereţii ghenei, în timp ce fiecare dintre ei îşi căuta adăpost în

gunoaie. Un ultim ricoşeu, şi fulgerul explodă undeva chiar deasupra lor.

Arătând mai puţin demnă, având în vedere circumstanţele, Leia fu prima care-şi părăsi adăpostul împuţit.

— Încetează cu arma aia, se adresă aspru lui Solo. O să ne omori pe toţi.

— Da, Înălţimea Voastră, mormăi corellianul cu prefăcută umilinţă.

Nu făcu însă gestul de a-şi băga pistolul în toc, pe când privea spre gura toboganului de deasupra.

— N-o să le ia mult timp ca să descopere ce s-a întâmplat cu noi. Stăpâneam bine situaţia… până să ne aduci tu aici.

— Sigur că da, i-o întoarse ea, scuturându-şi gunoaiele din păr şi de pe umeri. A, bine, ar putea fi şi mai rău…

Ca un fel de răspuns, un vaier pătrunzător şi oribil inundă încăperea. Părea că vine de undeva de dedesubtul lor. Chewbacca lăsă şi el să-i scape un muget de groază şi încercă să se facă una cu peretele. Luke îşi scoase pistolul şi îşi aţinti privirea asupra câtorva maldăre de gunoaie, dar nu văzu nimic.

— Ce-a fost asta? întrebă Solo.

— Nu-mi dau bine seama.

Luke sări dintr-odată, privind undeva în jos, în spatele lui.

— Cred că tocmai a trecut ceva pe lângă mine. Atenţie!…

Cu o iuţeală uimitoare, Luke dispăru sub gunoaie.

— L-a prins pe Luke! strigă Prinţesa. L-a tras dedesubt.

Solo rătăci cu privirea de jur-împrejur, încercând să vadă ceva în care să tragă.

Luke reapăru tot atât de brusc pe cât dispăruse – dar împreună cu el şi o parte din *altceva. Î*n jurul gâtului, avea strâns înfăşurat un tentacul gros şi alburiu.

— Împuşcă-l! Omoară-l! ţipă Luke.

— „Împuşcă-l!" Nici măcar nu-l văd! protestă Solo.

Pentru a doua oară, acel ceva înspăimântător al cărui tentacul tocmai îl văzuseră,îl trase pe Luke în adâncuri. Solo privi neputincios suprafaţa multicoloră.

Se auzi un huruit de maşinărie grea şi doi pereţi opuşi ai încăperii se deplasară spre interior câţiva centimetri. Apoi huruitul încetă şi se făcu linişte. Luke răsări surprinzător de aproape de Solo, zbătându-se să iasă din vălmăşagul înăbuşitor de gunoaie şi masându-şi în acelaşi timp urmele de pe gât.

— Unde-o fi acum? se întrebă Leia, privind cu precauţie spre gunoaiele nemişcate.

Luke părea sincer nedumerit.

— Nu ştiu. M-a prins, apoi mi-a dat drumul. Pur şi simplu mi-a dat drumul şi a dispărut. Poate că n-am mirosit destul de urât pentru ea.

— Am o pesimţire sumbră, zise Solo.

Huruitul îndepărtat inundă din nou încăperea, iar pereţii începură din nou să avanseze în interior. Numai că de data aceasta nici zgomotul, nici deplasarea nu dădură vreun semn că ar fi pe cale să înceteze.

— Mai bine-aţi face ceva în loc să vă uitaţi unul la celălalt! ii îndemnă Prinţesa. Încercaţi să înţepeniţi pereţii cu ceva!

Nu reuşiră să încetinească acel avans nici măcar cu ajutorul prăjinilor groase şi al barelor metalice uzate pe care le putu ridica Chewbacca. Se părea că eu cât obiectul pe care-l propteau de perete era mai rezistent, cu atât plesnea

mai uşor.

Luke îşi scoase transmiţătorul şi vorbi, străduindu-se în acelaşi timp să împiedice înaintarea zidurilor:

— C-3PO… răspunde, C-3PO!

După pauza necesară primirii unui răspuns, Luke privi îngrijorat spre tovarăşii săi.

— Nu ştiu de ce nu răspunde.

Încercă din nou:

— C-3PO, răspunde. Mă auzi?

— C-3PO, repeta vocea în surdină, răspunde C-3PO.

Era glasul lui Luke, ce se auzea încet, printre pârâituri, din micul emiţător, părăsit pe consola computerului. În afara apelurilor intermitente, biroul de control al zborului era cufundat în tăcere.

O explozie înfiorătoare acoperi rugăminţile înăbuşite. Uşa biroului se făcu ţăndări, împroşcând fragmente metalice în toate direcţiile, prin încăpere. Câteva dintre ele izbiră emiţătorul, trântindu-l pe podea şi retezind vocea lui Luke ce se afla în plină emisie.

În urma acestei catastrofe în miniatură, patru soldaţi înarmaţi intrară cu hotărâre prin spărtură. La prima vedere, biroul le păru pustiu… apoi, dinspre unul din fişetele pentru echipament, aflate în celălalt capăt al încăperii, se auzi o voce slabă şi înspăimântată:

— Ajutor, ajutor! Scoateţi-ne de aici!

Câţiva soldaţi se aplecară să inspecteze trupurile neînsufleţite ale ofiţerului dispecer şi aghiotantului său, in timp ce alţii deschiseră fişetul zgomotos. Doi roboţi, unul înalt şi umanoid, celălalt pur mecanic şi cu trei picioare păşiră în birou. Cel înalt lăsa impresia că s-ar clătina puţin de

frică.

— Sunt nebuni, vă spun eu, nebuni!

Făcu un gest spre uşă.

— Cred că i-am auzit spunând că se îndreaptă spre nivelul de detenţie. Tocmai au plecat. Dacă vă grăbiţi, aţi putea să-i ajungeţi din urmă. Pe acolo, pe acolo.

Doi dintre soldaţii dinăuntru se alăturară celor ce aşteptau pe hol şi cu toţii se îndepărtară în grabă pe coridor. Ceilalţi doi rămaseră să păzească biroul. Făceau speculaţii cu privire la ceea ce se întâmplase, ignorându-i complet pe roboţi.

— Toată această emoţie a supraîncărcat circuitele din camaradul meu, explică cu grijă 3PO. Dacă nu vă supăraţi, aş dori să-l duc jos, la secţia de întreţinere.

— Îhm…

Unul dintre paznici îşi ridică privirea cu indiferenţă şi dădu din cap către robot. 3PO ŞI R2 se grăbiră să iasă din încăpere, fără că privească în urmă. Pe când se îndepărtau, paznicul făcu remarca că cel mai înalt dintre roboţi era de un tip pe care nu-l mai văzuse până atunci. Ridică din umeri. Nu era un lucru surprinzător pentru o staţie atât de mare.

— Era cât pe ce, şopti 3PO, în timp ce o tuleau pe un coridor pustiu. Acum va trebui să găsim un alt panou informaţional la care să-ţi conectezi tija senzorială… altfel, totul este pierdut.

Ghena de gunoi se micşora din ce în ce mai mai mult, cu încăpăţânare; pereţii metalici, atent prelucraţi, se deplasau unul spre altul cu o precizie neîndurătoare. Bucăţile mai mari de reziduuri dădeau un adevărat concert de pocnete şi plesnete ce se transformau într-un crescendo

cutremurător.

Chewbacca se tânguia jalnic în timp ce, cu imensa sa forţă şi greutate, se lupta să reţină unul dintre pereţi. Semăna cu un Sisif hirsut, la câţiva paşi de vârful piscului pe care nu reuşea niciodată să-l atingă.

— Un lucru e sigur, comentă Solo, nefericit. Vom fi cu toţii mult mai subţiri. Chestia asta se poate populariza ca reţetă de slăbire. Există un singur dezavantaj: rezultatul e definitiv.

Luke se opri să tragă aer în piept. Scutură supărat nevinovatul transmiţător.

— Ce s-o fi întâmplat cu C-3PO?

— Mai încearcă o dată trapa, îl povăţui Leia. Este ultima noastră speranţă.

Solo îşi acoperi ochii şi făcu întocmai. Raza ineficientă şuieră batjocoritor prin încăperea din ce în ce mai îngustă.

Compartimentul de serviciu era pustiu. După toata aparenţele, alarma îi atrăsese pe toţi spre alte sectoare. După ce cercetă cu prudenţă încăperea 3PO îi făcu un semn lui R2 să-l urmeze. Împreună începură să verifice febril nenumăratele panouri auxiliare. R2 piui scurt şi 3PO se grăbi spre el. Aşteptă nerăbdător pe când robotul mai mic îşi introducea cu atenţie tija senzorială în mufa deschisă.

Un şuvoi de fluierături ţâşni cu o viteză nebunească, într-o manieră nedisciplinată, din difuzorul micului robot.

3PO gesticulă, atenţionându-l:

— Aşteaptă o clipă, ia-o mai încet.

Frecvenţa semnalului scăzu până la nivelul unei vorbiri lente.

— E mai bine-aşa. Unde sunt? Ce? O, nu! De-acolo nu

vor ieşi decât sub forma unui lichid.

Celor prinşi în capcana magaziei de gunoi le rămăsese mai puţin de un metru de viaţă. Leia şi Solo, care fuseseră forţaţi să se întoarcă pe o parte, sfârşiră stând faţă în faţă. Pentru prima dată, aroganţa dispăruse de pe chipul Prinţesei. Întinse mâna şi o apucă pe a lui Solo, strângându-i-o convulsiv atunci când simţi prima atingere a pereţilor.

Luke căzuse şi zăcea pe o parte, luptându-se să-şi menţină capul deasupra mizeriei care se înălţa. Aproape că se înecase cu o gură de glod presat, când transmiţătorul său începu să zbârnâie.

— 3PO!

— Sunteţi acolo, domnule? întrebă androidul. Am avut nişte probleme minore. N-aţi crede…

— Taci din gură, 3PO, ţipă Luke. Opreşte mecanismul de închidere a tuturor magaziilor de gunoi de la nivelul de detenţie sau de la cel aflat imediat dedesubt. Mă recepţionezi? Opreşte mecanismul magaziei!

Câteva clipe mai târziu, 3PO îşi ţinea capul în mâini, văicărindu-se din pricina ţipetelor şi răcnetelor îngrozitoare ce veneau din emiţător.

— O, nu, opreşte-le pe toate! îl imploră pe R2. Grăbeşte-te! Ascultă, R2… sunt pe moarte! Îmi blestem trupul ăsta de metal! N-am fost destul de rapid. E numai din vina mea. Bietul meu stăpân – şi toţi ceilalţi…nu, nu, nu…

Răcnetele şi ţipetele nu conteniră, totuşi, nici mai târziu. Dar, de fapt, ceea ce se auzea acum erau strigăte de bucurie. O dată cu intervenţia lui R2, sensul de deplasare se inversase automat, aşa că acum, pereţii încăperii se depărtau unul de celălalt.

— R2, 3PO, strigă Luke în transmitător. E-n ordine,

suntem salvaţi. Mă recepţionezi? Suntem salvaţi. V-aţi descurcat nemaipomenit!

Scuturându-se scârbit de resturile slinoase ce i se agăţaseră de haine, îşi croi drum cât putu de repede până la trapă. Se aplecă, scrijeli îndepărtând stratul gros de mizerie şi citi numărul ce ieşise astfel la iveală.

— Deschide capacul presurizat al trapei de la unitatea 366—117891.

— Da, domnule, încuviinţă 3PO.

Erau poate cele mai fericite cuvinte pe care le auzise Luke vreodată.

X

Brăzdat de cabluri electrice şi de linii informaţionale ce porneau din străfunduri şi se pierdeau în înălţimi, puţul de serviciu părea adânc de sute de kilometri. Pasarela îngustă care mărginea într-o parte peretele semăna cu un fir întins deasupra unui ocean stălucitor. Era atât de îngustă, încât un singur om abia putea păşi pe ea.

De-a lugul acestei traverse periculoase se furişa un bărbat ce privea ţintă spre ceva aflat în faţa lui, şi nu spre terifiantul abis metalic de dedesubt. Ţăcănitul enormelor comutatoare răsuna în vastul spaţiu deschis asemeni zgomotelor scoase de nişte leviatani captivi, neobosiţi şi întotdeauna treji.

Două cabluri groase făceau joncţiune în spatele unui panou de protecţie. Acesta era încuiat, dar după ce-l inspecta cu atenţie, pe toate părţile, de sus până jos. Ben Kenobi apăsă capacul panoului într-un anumit fel, făcându-l să sară în lături. Dedesubt se afla terminalul unui computer.

Cu aceeaşi grijă, operă câteva modificări pe el. Eforturile îi fură răsplătite; câteva lumini indicatoare afişate pe ecran îşi schimbară culoarea din roşu în albastru.

O a doua uşă se deschise brusc în spatele său. Bătrânul reataşă grăbit capacul şi se retrase în umbră. În cadrul uşii apăruse un detaşament de soldaţi. Ofiţerul de serviciu se apropie la numai câţiva paşi de locul unde a ascunsă acea siluetă nemişcată.

— Păziţi zona până la încetarea alarmei.

Când soldaţii începură să se disperseze, Kenobi se făcu nevăzut în întuneric.

Mârâind şi şuierând, Chewbacca abia reuşi, cu ajutorul lui Luke şl a lui Solo, să-şi strecoare trupul gros prin trapă. Odată încheiată această acţiune, Luke se întoarse şi cercetă împrejurimile.

Podeaua culoarului în care dăduseră era plină de praf, de parcă nu trecuse nimeni pe acolo de când luase fiinţă staţia. Probabil că nu era decât un culoar auxiliar de serviciu. Habar n-avea unde se aflau.

Ceva lovi cu putere în zidul din spatele lor şi Luke le strigă tuturor să fie atenţi, căci prin trapa deschisă, pătrunsese pe coridor un tentacul prelung şi gelatinos ce încerca cu aviditate să apuce o pradă nevăzută.

Solo îşi îndreptă pistolul spre tentacul, în timp ce Leia se străduia să treacă de Chewbacca ce rămăsese pironit locului, pe jumătate paralizat.

— Luaţi din drumul meu namila asta lăţoasă.

Apoi observă intenţia lui Solo.

— Nu! Aşteaptă! Se va auzi.

Solo nu-i acordă nicio atenţie şi trase spre

deschizătură. Bubuitul armei reverberă până departe, în timp ce fragmente din zidul slăbit se prăbuşiră în avalanşă, împreună cu nişte stâlpi de susţinere, peste acea creatură, aproape îngropând-o.

Multă vreme după aceea, zgomotele continuară să se rostogolească, amplificate, prin coridorul îngust. Luke clătină din cap nemulţumit, zicându-şi că o persoană ca Solo, care vorbeşte prin gura armei, nu poate acţiona întotdeauna cu cap. Până atunci îl privise cu un fel de admiraţie pe corellian. Dar gestul lui lipsit de noimă îi aducea pentru prima oară pe amândoi la acelaşi nivel.

Şi totuşi, comportamentul Prinţesei fu mai surprinzător decât al lui Solo.

— Ascultă, zise ea, privindu-l drept în faţă, nu ştiu de unde vii, dar îţi sunt recunoscătoare.

Ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva, se întoarse spre Luke şi adăugă:

— Amândurora.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre Solo.

— Dar de acum înainte, vei face cum îţi spun eu.

Solo rămase cu gura căscată la ea. De data aceasta, zâmbetul său arogant întârzie să apară.

— Ascultă, Sfinţenia Ta, reuşi el să bălmăjească în cele din urmă, haideţi să clarificăm lucrurile. Nu primesc ordine decât de la o singură persoană – eu.

— E o minune că încă mai trăieşti, îi replică ea insinuant.

Privi rapid în lungul culoarului şi o porni hotărâtă în direcţia opusă.

Solo îi aruncă o privire lui Luke, vru să spună ceva, şovăi şi nu făcu decât să clatine uşor din cap.

— Nu se merită. Nu ştiu dacă au mai rămas destui bani

în univers ca să ne răsplătească efortul de a o suporta.

— Hei, ia-o mai încet.

Leia dispăruse la o cotitură a coridorului şi ei o luară la fugă, grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

Cei şase soldaţi ce patrulau prin faţa intrării în puţul energetic păreau mai interesaţi să discute straniile evenimente petrecute în blocul de detenţie decât să-şi îndeplinească datoria plictisitoare. Erau atât de captivaţi de speculaţiile ce le făceau în legătură cu cauza acestor necazuri, încât nu observară umbra spectrală din spatele lor. Aceasta se strecura la adăpostul întunericului, asemeni unui dihor, înlemnind atunci când unul dintre soldaţi părea că s-ar răsuci în direcţia ei, pornind-o apoi mai departe, tăcută de parcă ar fi plutit prin aer.

Câteva momente mai târziu, un soldat se întoarse încruntat înspre ieşirea din coridorul principal, acolo unde crezuse că a perceput o mişcare. Nu mai era nimic, doar o părere, ceva inefabil, unda pe care fantomaticul Kenobi o lăsase în urmă. Soldatul se nelinişti profund, dar, nedorind să-şi mărturisească halucinaţiile, fapt lesne de înţeles, reveni la mai prozaica conversaţie a camarazilor săi.

Cineva îi descoperi în cele din urmă pe cei doi paznici, leşinaţi şi încuiaţi într-un fişet metalic, la bordul cargoului capturat. Aceştia rămaseră în stare de comă, în ciuda tuturor eforturilor de reanimare.

Sub îndrumarea unor ofiţeri care se ciondăneau între ei, soldaţii îşi transportară camarazii spre cea mai apropiată secţie de infirmerie. În drumul lor trecură pe lângă un panou

de serviciu deschis, în spatele căruia se aflau două siluete. Erau R2 *şi* 3PO care, cu toate că se aflau atât de aproape de hangar, rămăseseră neobservaţi.

De îndată ce soldaţii se îndepărtară, R2 înlătură capacul de protecţie al unei mufe şi îşi introduse grăbit în ea tija senzorială. Chipul micului robot fu asaltat de un joc nebunesc de lumini, iar din încheieturile lui începu să iasă fum, mai înainte ca 3P0 să-i poată scoate, cu gesturi tremurate, tija din priză.

Fumul se risipi imediat şi pilpâirile dezordonate se normalizară. R2 emise câteva piuituri contrariate, amintind perfect de un om care se aşteptase la un pahar de vin slab şi, în loc de aceasta, dăduse pe gât, fără să-fi dea seama, câteva înghiţituri de alcool dublu rafinat.

— Data viitoare să fii atent unde îţi conectezi senzorii, îşi dojeni 3PO tovarăşul. Ţi-ai fi putut arde circuitele interne.

Examină mufa.

— Asta e o priză de energie, deşteptule, nu un terminal informaţional.

R2 fluieră tânguitor o scuză şi amândoi o porniră în căutarea panoului potrivit.

Luke, Solo, Chewbacca şi Prinţesa ajunseră într-un hol pustiu care nu ducea nicăieri; în capătul lui se afla doar o fereastră largă prin care se vedea hangarul ce le oferea priveliştea dureroasă a cargoului, chiar dedesubtul lor.

Luke îşi scoase emiţătorul şi, uitându-se de jur-împrejur cu o nervozitate crescândă, vorbi în difuzor:

— C-3PO… mă recepţionezi?

Urmă o pauză alarmantă, după care:

— Sunt pe recepţie, domnule. A trebuit să părăsim

zona în care se află biroul.

— Sunteţi teferi?

— Deocamdată, deşi nu sunt optimist în ceea ce priveşte bătrâneţea mea. Ne aflăm în hangarul principal, vizavi de navă.

Luke privi surprins pe fereastră.

— Nu vă văd în partea cealaltă. Probabil că suntem exact deasupra voastră. Rămâneţi pe recepţie. Vă contactăm de îndată ce putem.

Luke întrerupse convorbirea şi zâmbi brusc, amintindu-şi de referinţa pe care o făcuse 3PO la „bătrâneţea" sa. Robotul înalt era uneori mai uman decât oamenii.

— O fi reuşit bătrânul să elimine raza de atracţie? se întrebă Solo în timp ce studia priveliştea de jos.

Vreo doisprezece soldaţi intrau şi ieşeau din cargou.

— Drumul nostru înapoi la navă va semăna cu un zbor prin cele cinci Inele de Foc ale sistemului Fornax.Leia Organa privi surprinsă de la navă la Solo.

— Aţi venit cu epava asta? Eşti mai curajos decit mi-am închipuit.

Măgulit şi insultat în acelaşi timp, Solo nu ştiu cum să reacţioneze. Se hotărî să-i arunce o privire urâtă, pe când o porneau înapoi pe coridor, cu Chewbacca încheind coloana.

La un colţ cei trei umani se opriră brusc. Astfel făcură şi cei douăzeci de imperiali ce se îndreptau în marş spre ei. Ca o reacţie firească – adică pe negândite – Solo îşi scoase pistolul şi ochi spre pluton, urlând şi zbierând cu toată puterea, în mai multe limbi.

Luaţi prin surprindere de acest atac absolut neaşteptat şi presupunând, în mod greşit, că atacatorul ştia foarte bine ce face, soldaţii începură să dea înapoi. Cele câteva

împuşcături turbate care răsunară din pistolul corellianului creară o panică desăvârşită. Gradele şi cumpătul se spulberară, soldaţii rupseră formaţia şi o luară la fugă în lungul condorului.

Îmbătat de propria sa îndrăzneală, Solo se lansă in urmărire, strigându-i în spate, lui Luke:

— Duceţi-vă la navă! Am eu grijă de ăştia!

— Ai înnebunit? răcni Luke. Unde naiba te duci?

Dar Solo se afla deja departe, la o cotitură a culoarului şi nu-l mai auzi. Şi oricum asta n-ar fi schimbat nimic.

Indispus de disparţia partenerului său, Chewbacca scoase un urlet bubuitor, deşi nesigur şi se nepezi după el.

Astfel, Luke şi Leia rămaseră singuri pe coridorul pustiu.

— Poate că am fost prea dură cu prietenul tău, mărturisi ea, cu părere de rău. Nu încape îndoială că este curajos.

— Nu încape îndoială că este un idiot, replică furios Luke. Nu ştiu cu ce ne va ajuta dacă este omorât.

Deodată, în hangarul aflat dedesubt şi în spatele lor începură să sune alarmele.

— S-a terminat, mârâi Luke, dezgustat. Hai să mergem.

Porniră împreună în căutarea unui drum spre nivelul inferior.

Solo continua să-şi fugărească duşmanii de-a lungul coridorului, urlând şi agitându-şi ameninţător pistolul. Când şi când, trăgea câte un foc care avea mai degrabă efect psihologic decât tactic.

Jumătate din formaţie se şi împrăştiase pe diferite alte coridoare şi culoare de serviciu. Cei zece soldaţi pe care cotinua să-i hărţuiască fugeau de le sfârâiau călcâiele, răspunzând doar din când în când cu foc. Apoi, aceştia

ajunseră într-o fundătură, fapt ce-i obligă să se întoarcă şi să dea piept cu „inamicii”.

Văzând că cei zece se opriseră, Solo încetini şi el. Corellianul şi imperialii se priviră în tăcere. O parte dintre soldaţi se uitau nu la el ci dincolo de el.

Lui Solo îi trecu deodată prin cap că era singur şi acelaşi gând începea să prindă contur şi în minţile celor pe care îi înfrunta. Zăpăceala făcu rapid loc furiei. Puştile şi pistoalele fură scoase la iveală. Solo se dădu un pas înapoi, trase un foc, apoi făcu stânga-mprejur şi o luă la goană ca un disperat.

Chewbacca auzi ţiuitul şi detunăturile armelor laser în timp ce venea greoi, agale, pe urmele lui Solo. Se întâmpla totuşi ceva straniu: zgomotele se auzeau din ce în ce mai aproape, în loc să se depărteze.

Tocmai se gândea ce avea de făcut când Solo, apărând după un colţ, îl izbi în goană, aproape doborându-l. Văzându-i pe cei zece urmăritori, wookieul hotărî să-şi rezerve întrebările pentru un moment mai prielnic. Se întoarse şi-şi urmă partenerul.

Luke o înşfăcă pe Prinţesă şi o trase într-o nişă. Aceasta fu cât pe ce să riposteze înfuriată de brutalitatea gestului său, când zgomotul paşilor unor soldaţi ce se apropiau în marş o făcu să se strângă în întuneric, alături de el.

Plutonul trecu grăbit, răspunzând alarmelor ce continuau să sune fără încetare. Luke scoase capul privind în urma lor şi încercă să-şi recapete răsuflarea.

— Singura noastră speranţă de a ajunge la navă este să venim spre ea din partea cealaltă. Au aflat deja că aici e

cineva.

O porni pe culoar în direcţia de unde veniseră imperialii, făcându-i semn Prinţesei să-l urmeze. În capătul îndepărtat al coridorului se iviră doi paznici şi arătară drept spre ei. Luke şi Leia se întoarseră şi începură să alerge în sens invers. De după un colţ apăru o formaţie mai numeroasă de soldaţi ce se îndreptă în fugă spre ei.

Cu drumul barat în faţă şi în spate, începură să caute înnebuniţi o altă cale de ieşire. Leia zări atunci un culoar secundar, îngust şi i-l arătă lui Luke.

Acesta trase în cel mai apropiat dintre urmăritori şi ţâşni după fată, prin ceea ce părea a fi un tunel de serviciu. În spatele lor, zgomotele făcute de soldaţi răsunau asurzitor, amplificate de spaţiul strâmt. Dar cei doi fugari aveau şi un avantaj: tirul pe care imperialii îl putea concentra asupra lor era minim.

În faţă le apăru un chepeng. Luminozitatea de dincolo era scăzută, fapt ce-i dădu speranţă lui Luke. Dacă ar fi putut închide chepengul doar pentru câteva clipe şi s-ar fi putut pierde dincolo de el, ar fi avut poate vreo şansă să scape de urmăritori.

Dar chepengul rămase deschis şi nu dădea niciun semn că s-ar închide automat. Luke era cât pe ce să strige de bucurie când podeaua dispăru subit în faţa lui. Cu vârfurile picioarelor atârnând în gol, se balansă dând din mâini pentru a-şi recăpăta echilibrul când, venind din spate, Prinţesa aproape că-i făcu vânt dincolo de marginea pasarelei înguste.

Pasarela se reducea la un ciot suspendat deasupra hăului. Un curent de aer răcoros mângâie faţa tânărului, în timp ce studia pereţii ce se avântau în sus spre înălţimi nevăzute şi se cufundau în adâncurile insondabile de

dedesubt. Puţul de serviciu era întrebuinţat pentru recircularea şi purificarea atmosferei din staţia de luptă.

În acea clipă, Luke era prea înfricoşat şi îngrijorat pentru a-i purta pică Prinţesei fiindcă fusese cât pe ce să-i expedieze pe amândoi dincolo de marginea pasarelei. În plus, alte pericole îi atraseră atenţia. O rază de energie făcu să explodeze peretele metalic deasupra lor, împroşcându-i cu schije.

— Cred c-am făcut un pas greşit, şopti el, răspunzând cu foc soldaţilor ce avansau.

Energia distrugătoare ilumina coridorul îngust din spatele lor.

Pe partea cealaltă a prăpastiei se afla o poartă de acces deschisă. Putea fi însă şi la un an lumină depărtare. Pipăind de jur-împrejurul ramei uşii, Leia dibui un comutator şi îl atinse grăbită. Uşa ecluzei culisă închizându-se etanş cu un bubuit reverberant. Asta reuşea cel puţin să-i izoleze de tirul soldaţilor ce se apropiau cu repeziciune. Îi lăsase, însă şi pe ei în echilibru instabil pe acea secţiune de pasarelă, ceva mai mică de un metru pătrat. Dacă şi aceasta s-ar fi retras pe neaşteptate în zid, li s-ar fi oferit amândurora o privelişte mult mai completă a interiorului staţiei decât şi-ar fi dorit.

Luke îi făcu semn Prinţesei să se îndepărteze cât mai mult cu putinţă, apoi îşi acoperi ochii şi îşi îndreptă pistolul spre comenzile ecluzei. Un fulger scurt de energie le topi, făcându-le una cu peretele. Acum nimeni de pe partea cealaltă nu ar mai fi putut deschide uşa cu uşurinţă. Apoi îşi întoarse privirea spre hăul imens ce se interpunea între ei şi poarta opusă: aceasta – un mic dreptunghi galben de libertate – îi chema ispititoare.

O vreme nu se auzi decât şuieratul aerului de dedesubt.

— Uşa e blindată, dar n-o să-i reţină prea mult, comentă Luke.

— Trebuie să trecem cumva pe partea cealaltă, încuviinţă Leia, examinând încă o dată tocul metalic al uşii etanş închise. Găseşte comenzile pentru extinderea pasarelei.

Căutarea înfrigurată nu dădu niciun rezultat. Din spatele uşii neclintite se auzeau tropăieli şi şuierături ameninţătoare. În mijlocul metalului apăru o pată mică, albă care începu să se întindă şi să fumege.

— Pătrund prin ea! gemu Luke.

Prinţesa se întoarse încet şi privi dincolo de hău.

— Cred că aceasta este o punte a cărei comandă unică se află pe partea cealaltă.

Întinzând mâna să arate spre panoul cu comenzile inaccesibile dădu peste ceva prins la şold. Privi nemulţumit în jos şi descoperind cauza, îi fulgeră prin minte o idee practică puţin cam nebunească.

Firul subţire strâns înfăşurat într-un colac părea fragil, dar de fapt era un cablu militar pentru utilizare generală şi ar fi putut suporta cu uşurinţă greutatea lui Chewbacca. Cu siguranţă că i-ar fi ţinut şi pe ei amândoi. Scoase bobina din centură de la şold şi măsură lungimea cablului prin comparaţie cu lăţimea abisului. Acesta ar fi trebuit să acopere lejer distanţa.

— Şi-acum? întrebă curioasă Prinţesa.

Luke nu-i răspunse. Scoase în schimb din centura de serviciu a armurii o baterie mică, dar grea şi legă în jurul ei un capăt al cablului. Asigurându-se că nodul era bine strâns, se apropie cât putu de mult de marginea stinghiei nesigure.

Roti capătul lestat al firului în cercuri tot mai largi, apoi îl aruncă în arc peste prăpastie. Bateria se lovi de

capătul ieşit în afară al unor conducte cilindrice aflate pe partea cealaltă şi căzu în gol. Cu o nerăbdare abia stăpânită trase înapoi capătul liber şi îşi înfăşură cablul pe forat pentru o nouă încercare.

Capătul greu se roti în cercuri crescânde şi zbură pe deasupra, se înfăşură de mai multe ori în jurul lor.

De data aceasta lestul înconjură capătul ţevilor de deasupra, se înfăşură de mai multe ori în jurul lor şi alunecă, fixându-se într-o crăpătură aflată între ele. Aplecându-se pe spate, Luke trase şi smuci de cablu, încercând în acelaşi timp să-şi lase întreaga greutate a corpului pe el. Cablul nu păru c-ar vrea să se desprindă.

Îşi înfăşură de mai multe ori capătul liber în jurul taliei şi a braţului drept, apoi întinse cealaltă mână şi o aduse spre el pe Prinţesă. Uşa ecluzei căpătase acum culoarea albului incandescent şi pe marginile ei începuseră să se scurgă pârâiaşe de metal topit.

Ceva cald şi plăcut atinse buzele lui Luke, înfiorându-i fiecare nerv al trupului. O privi uluit pe Leia, simţind încă pe buze furnicăturile sărutului.

— Doar ca să-ţi poarte noroc, murmură ea, zâmbindu-i uşor, aproape stânjenită, pe când îşi punea braţele în jurul gâtului său.

— Vom avea nevoie de noroc.

Apucând cablul subţire, cât putu de strâns, cu mâna dreaptă şi aducându-şi-o peste ea pe cea strângă, Luke trase aer în piept şi sări în gol. Dacă îşi calculase greşit înclinaţia traiectoriei în această săritură-pendul, atunci urmau să rateze poarta deschisă şi să se lovească de pereţii metalici laterali sau de cel de dedesubtul ei. Tânărul se îndoia că în această situaţie s-ar mai fi putut ţine de cablu.

Saltul de trapezist fu mai iute ca gândul. Luke ajunse

într-o clipă în partea cealaltă şi se lăsă în genunchi pentru a fi sigur că nu vor cădea înapoi, în hău. Sincronizându-se perfect, Leia se desprinse de el. Se rostogoli înainte, prin ecluza deschisă şi se ridică graţios în picioare, în timp ce Luke se lupta să se desprindă de cablu.

O tânguire îndepărtată se preschimba mai întâi într-un şuierat puternic, apoi într-un vaiet, şi poarta ecluzei de pe partea opusă cedă. Se nărui, prăbuşindu-se apoi în adâncuri. Luke nu auzi niciun zgomot care să-i dovedească că aceasta atinsese fundul prăpastiei.

Câteva fulgere loviră în zidul de lângă ei, Luke îşi îndreptă arma spre soldaţii ghinionişti şi răspunse cu foc chiar şi atunci când Leia începu să-l tragă spre culoarul ce se deschidea în spatele lor.

Odată trecut pe partea cealaltă a uşii, tânărul atinse butonul de activare. Ecluza se închise ermetic. Aveau la dispoziţie cel puţin câteva clipe în care puteau fi siguri că nimeni nu va trage asupra lor din spate. Pe de altă parte, Luke nu avea nici cea mai vagă idee unde se aflau şi se pomeni dintr-odată întrebându-se ce se întâmplase cu Han şi Chewbacca.

Solo şi partenerul său wookie izbutiseră să scape de o parte din urmăritori. Dar se părea că ori de câte ori câţiva soldaţi le pierdeau urma, apăreau alţii, mult mai numeroşi. Nu încăpea nicio îndoială; toţi primiseră ordinul de a-i captura.

În faţa lor începeau să se închidă nişte uşi blindate.

— Grăbeşte-te Chewie! îl îndemnă Solo.

Chewbacca, care pufăia ca un motor foarte uzat, mormăi scurt. În ciuda puterii sale imense, wookieul nu avea

constituţia necesară sprintului pe distanţe lungi. Numai paşii săi enormi îl ajutau să alerge cot la cot cu corellianul. Chewbacca îşi lăsă un smoc din blană într-una dintre uşi, dar amândoi se strecurară afară înainte ca cele cinci porţi să se închidă.

— Asta ar trebui să-i ţină în loc o vreme, strigă Solo încântat.

Wookieul mormăi ceva spre el, dar Han strălucea pe de-a-ntregul de încredere în sine.

— Bineînţeles că pot găsi nava din locul ăsta– corellienii nu se rătăcesc. Se auzi încă un mormăit, de data aceasta, vag acuzator, Solo dădu din umeri, Tocneppil nu contează, nu era Corellian. Şi în afară de asta, eram beat.

Ben Kenobi se retrăsese în întunericul unui coridor îngust, şi se făcuse una cu peretele metalic, atunci când o formaţie numeroasă de soldaţi trecu în fugă pe lângă el. Stătu pe loc pentru a se asigura că nu rămăsese niciunul în urmă şi cercetă culoarul în faţa sa, înainte de a o porni la drum. Nu observă însă, că zona luminată aflată departe, în spatele lui, era eclipsată de o siluetă întunecată.

Kenobi evitase patrulă după patrulă, croindu-şi drum cu greu spre locul unde se afla cargoul. Încă două cotituri şi ar fi ajuns la hangar. Ceea ce avea să facă după aceea, urma să fie determinat de cât de discretă fusese incursiunea lui.

Tânărul acela, Luke, aventurosul corellian, partenerul său şi cei doi roboţi se implicaseră într-o acţiune ce nu părea să semene cu o picoteală liniştită, după cum bine îşi putuse da seama pe drumul de întoarcere de la puţul energetic, după toată acea forfotă. În mod sigur, numeroasele plutoane de soldaţi nu fuseseră mobilizate pentru a-l căuta numai pe el.

Altceva îl neliniştea însă, dacă era să ia în considerare

informaţiile ce-i ajunseseră întâmplător la urechi, privind un anume prizonier important, acum evadat. Descoperirea îl contrariase la început, dar pe urmă, gândindu-se la firile neastâmpărate ale lui Luke si Han Solo, îşi spusese că, fără îndoială, erau implicaţi într-un fel sau altul în această evadare.

Ben percepu ceva drept înainte şi încetini prudent. Ceva foarte familiar, ceva ce el percepea mental, pe care nu-l putu identifica întocmai. Apoi, deodată, silueta sări în faţa lui, blocându-i intrarea în hangar, până la care nu mai avea decât cinci metri. Contururile şi dimensiunile acesteia îi clarificară enigma de-o clipă. Maturitatea acelei minţi fusese cea care îl intrigase un moment. Îşi duse mâna spre mânerul săbiei neactivate, într-un gest reflex.

— Am aşteptat mult, Obi-Wan Kenobi, spuse Darth Vader, solemn. În sfârşit, ne-am întâlnit. Cercul s-a închis. Kenobi sesiză satisfacţia din spatele măştii hidoase. Prezenţa pe care am simţit-o mai devreme nu putea fi decât a ta.

Ben studie forma imensă ce-i bloca retragerea şi dădu uşor din cap. Părea mai degrabă curios decât impresionat.

— Mai ai încă de învăţat.

— Mi-ai fost cândva învăţător, admise Vader, şi am deprins multe de la tine. Dar timpul învăţăturilor a trecut, şi acum eu sunt maestrul.

Logica, care fusese punctul slab al strălucitului său elev, era absentă şi de data aceasta. Kenobi ştia că nu avea să urmeze un duel de idei. Activându-şi sabia, luă poziţia războinicului gata de luptă, o mişcare realizată cu uşurinţa şi eleganţa unui dansator. Vader îl imită cu o oarecare lipsă de rafinament. Trecură câteva momente de nemişcare; cei doi stăteau neclintiţi, privindu-se în ochi, de parcă ar fi aşteptat semnalul potrivit, încă nerostit.

Kenobi clipi o dată, clătină din cap şi încercă să-şi limpezească ochii ce începuseră să-i lăcrimeze uşor. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare şi pleoapele îi tremurară iar.

— Puterile tale sunt slabe, observă Vader fără emoţie. N-ar fi trebuit să te întorci niciodată, bătrâne. Vei avea un sfârşit mai puţin liniştit decât poate ţi-ai fi dorit.

— Nu simţi decât o parte din Forţă, Darth, murmură Kenobi cu siguranţa unuia pentru care moartea nu este decât o altă senzaţie, ca aceea de a dormi, de a face dragoste, sau de a atinge o lumânare aprinsă, ca întotdeauna. Îi percepi realitatea în aceeaşi măsură în care simte un tăcâm gustul mâncării.

Executând o mişcare extraordinar de rapidă pentru o persoană atât de în vârstă, Kenobi îi aplică o lovitură masivului Vader. Acesta o blocă cu aceeaşi iuţeală, ripostând apoi cu o lovitură de contraatac pe care Obi-Wan abia o putu para. O altă parare şi bătrânul replică din nou, folosindu-se de acest prilej pentru a-l ocoli pe impunătorul Lord Întunecat.

Continuară să-şi încrucişeze armele de luptă; Obi-Wan se retrăgea acum. Încetul cu încetul, spre hangar. La un moment dat, vrăjmaşii se opintiră în săbii şi interacţiunea dintre cele două câmpuri de energie produse fulgere şi scântei violente. Din greu încercatele mini-generatoare se înălţă un zumzet grav, pe când fiecare sabie căuta să înfrângă rezistenţa celeilalte.

3PO privea iscoditor din dreptul intrării spre doc, urmărind îngrijorat soldaţii ce patrulau prin preajma cargoului părăsit.

— Unde-or fi? Of, of…

Se dădu un pas înapoi atunci când unul dintre paznici

privi în direcţia lui. O cercetare mai atentă îl răsplăti: îi zări pe Solo şi Chewbacca lipiţi de peretele unui alt tunel aflat în partea cealaltă a hangarului.

Chiar şi Solo era descumpănit de numărul soldaţilor.

— Parcă tocmai am scăpat de ăştia! şopti el.

Chewbacca mormăi ceva şi amândoi se întoarseră, apoi se relaxară şi îşi lăsară armele în jos: apăruseră Luke şi Prinţesa.

— Ce v-a reţinut? întrebă Solo caustic, dar fără veselie.

— Am dat nas în nas cu nişte prieteni vechi, explică Leia, gâfâind.

Luke privea ţintă cargoul.

— Nava este în regulă?

— Cred că da, comentă Solo. Se pare că n-au deplasat nimic, că n-au umblat la motoare. Problema este cum ajungem la ea.

Leia arătă deodată spre unul din tunelele de vizavi.

— Priviţi!

Iluminaţi de strălucirea orbitoare ce provenea din confruntarea celor două câmpuri de energie, Ben Kenobi şi Darth Vader se retrăgeau spre doc. Dar nu numai privirea senatorului fusese atrasă de luptă. Toţi paznicii îşi părăsiseră poziţiile pentru a putea vedea mai bine spectacolul acelui conflict olimpian.

— Acum este momentul! zise Solo, luând-o din loc. Toţi cei şapte soldaţi ce făceau de gardă în jurul navei rupseră formaţia şi se repeziră spre combatanţi, în ajutorul Lordului întunecat. 3PO abia avu timp să se dea la o parte, pe când aceştia trecură în goană pe lângă el. Întorcându-se spre adăpost, îi strigă prietenului său:

— Ieşi din priză, R2! Plecăm!

De îndată ce R2 îşi scoase tija senzorială din mufă, cei

doi roboţi se strecurară uşurel în spaţiul deschis al docului.

Kenobi auzi larma celor ce se apropiau şi aruncă o privire în spate, spre hangar. Văzându-i pe soldaţii ce veneau spre el înţelese că era prins în capcană.

Vader profită de scurtul moment de neatenţie pentru a lovi cu sabia de sus în jos. Bătrânul reuşi cumva să pareze lovitura fulgerătoare şi, în acelaşi timp, să i-o întoarcă.

— Ţi-ai păstrat priceperea, dar puterea ta slăbeşte. Pregăteşte-te să întâmpini Forţa, Obi-Wan.

Kenobi estimă distanţa din ce în ce mai mică dintre el şi soldaţi, apoi se întoarse spre Wader şi îl privi cu milă.

— Aceasta este o luptă pe care n-o poţi câştiga, Darth. Puterea ta s-a maturizat de când nu-ţi mai sunt învăţător, dar şi eu reprezint mai mult ca atunci. Dacă sabia mea îşi găseşte ţinta, vei înceta să existi. Dar dacă tu mă vei doborî, eu voi deveni şi mai puternic. Ia seama la vorbele mele.

— Filosofia ta nu mă mai impresionează, bătrâne, şuieră Vader dispreţuitor. Acum eu sunt Maestrul.

Lordul fandă simulând atacul, apoi aducându-şi sabia într-un arc ucigător, izbi în plin. Bătrânul fu retezat în două jumătăţi perfecte. Ceva străfulgeră scurt şi veşmântul lui Kenobi, despicat şi el în două, căzu fluturând la pământ.

Dar Ben Kenobi nu se afla în el. Temându-se de vreun şiretlic, Vader impuse cu sabia cele două fâşii de pelerină. Nici urmă de Obi-Wan. Dispăruse de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Soldaţii îşi încetiniră paşii şi se alăturară lui Vader pentru a examina locul unde Kenobi se aflase cu câteva clipe înainte. Unii dintre ei bâiguiau ceva, şi nici chiar prezenţa înfricoşătoare a Lordului Sithului nu reuşi să împiedice senzaţia de teamă pe care o încercară câţiva.

De îndată ce paznicii se repeziră spre tunelul îndepărtat, Solo şi ceilalţi o porniră spre nava galactică. Atunci însă când Luke îl văzu pe Kenobi tăiat în două, îşi schimbă direcţia pe neaşteptate şi o luă la goană într-acolo.

— Ben! ţipă el, trăgând sălbatic în soldaţi.

Solo înjură, dar replică şi el cu foc, susţinându-l pe Luke.

Un fulger laser izbi comenzile de închidere în caz de avarie ale porţii ermetice din tunel. O dată ce acestea fură distruse, poarta grea se prăbuşi cu un bubuit ca de explozie. Atât paznicii cât şi Vader se feriră în lături – soldaţii spre doc, Vader înapoi, pe partea cealaltă a uşii.

Solo se întorsese, pregătindu-se s-o pornească spre intrarea în cargou, dar se opri, căci îl văzu pe Luke alergând înspre soldaţi.

— Prea târziu! îi strigă Leia. S-a terminat!

— Nu! ţipă Luke pe jumătate plângând.

Un glas familiar şi totuşi nou – glasul lui Ben – îi şopti la ureche:

— Luke… Ascultă! fu tot ce-i spuse.

Tânărul privi de jur-împrejur uluit, căutând izvorul acestui avertisment. Nu o văzu decât pe Leia care-i făcea semn în timp ce-l urma pe R2 şi 3PO, pe rampă.

— Haide! Nu mai e timp.

Şovăind, cu gândul încă la vocea închipuită (oare fusese într-adevăr închipuită?), ochi tulburat şi doborî câţiva soldaţi înainte de a se retrage, şi el, spre cargou.

XI

Luke se îndrepta spre prova navei, împleticindu-se buimăcit. Auzea ca venind de departe zgomotul produs de descărcările laser care, fiind prea slabe ca să străpungă scuturile defectuoase ale navei, explodau inofensiv lângă ea. În acele clipe, securitatea personală îl preocupa prea puţin. Cu ochii înceţoşaţi, privea fix spre Chewbacca şi Solo care cuplau comenzile.

— Sper că bătrânul a reuşit să decupleze raza de atracţie, spunea corellianul. Altfel n-o să avem parte decât de o călătorie foarte scurtă.

Luke se întoarse în cală fără să-i acorde nicio atenţie şi se lăsă să cadă pe un scaun, cu capul în mâini. Leia Organa îl privi o vreme tăcută, apoi îşi scoase pelerina. Veni lângă el şi îi acoperi delicat umerii.

— N-ai fi putut face nimic, îi şopti ea alinător. Totul s-a sfârşit în mai puţin de-o clipă.

— Nu pot să cred că nu mai e, se auzi răspunsul lui Luke, ca o umbră de şoaptă. Nu pot.

Solo acţionă o manetă, privind nervos înainte. Dar poarta masivă a danei era în aşa fel construită încât să reacţioneze doar la apropierea oricărei nave. Această prticularitate le facilita acum evadarea: cargoul se strecură rapid pe lângă poarta ce continua încă să se deschidă şi se înălţă în spaţiul cosmic.

— Nimic, răsufla uşurat Solo, citind foarte satisfăcut informaţiile afişate pe monitoare. Nici măcar un singur erg de energie de atracţie. I-a reuşit bătrânului.

Chewbacca hurui ceva şi atenţia pilotului se mută asupra altor câtorva aparate de măsură.

— Corect, Chewie. Am uitat o clipă că mai există şi alte modalităţi de a ne convinge să ne întoarcem.

Îşi dezveli dinţii într-un rânjet hotărât.

— Dar nu ne pot aduce înapoi pe acel cavou plutitor decât făcuţi ţăndări. Preia comanda.

Se întoarse şi ieşi în fugă din carlingă.

— Vino cu mine, puştiule, îi strigă lui Luke când ajunse în cală. N-am scăpat încă.

Luke nu răspunse şi nici nu se clinti. Leia se întoarse supărată spre Solo.

— Lasă-l în pace! Nu eşti în stare să înţelegi ce însemna bătrânul pentru el?

O explozie cutremură nava şi Solo fu cât pe ce să cadă.

— Şi ce dacă? Bătrânul şi-a dat viaţa pentru a ne oferi nouă posibilitatea să scăpăm. Vrei să-ţi baţi joc de sacrificiul lui? Vrei ca Ben să se fi irosit de pomană?

Luke îşi ridică capul şi-l privi absent pe corellian. Nu, nu tocmai absent… În adâncul ochilor săi strălucea ceva foarte bătrân şi neplăcut… Fără un cuvânt, îşi azvârli pelerina şi îl urmă pe pilot.

Acesta îl linişti cu un surâs şi-i arătă un culoar îngust de acces. Luke privi în direcţia indicată, rânji crunt şi se repezi într-acolo, în timp ce Solo o pornea în sens opus.

Tânărul pătrunse într-o încăpătoare sferă mobilă, o protuberanţă pe una din laturile navei. Din centrul acestei emisfere translucide ţâşnea o ţeavă prelungă şi ameninţătoare, a cărei menire o înţelese numaidecât. Luke se instală în scaun şi trecu rapid în revistă comenzile. Activatorul aici, manşa comenzii de foc dincoace… Trăsese cu astfel de arme de o mie de ori înainte – în visele lui.

În cabina de pilotaj, Chewbacca şi Leia scrutau hăul pestriţ al cerului în căutarea interceptoarelor agresoare ce apăruseră sub formă de spoturi roşii pe mai multe ecrane. Deodată, Chewbacca scoase un muget gutural. Trase câteva manete. Leia lăsă să-i scape un ţipăt.

— Uite-i!

Câmpul stelar se roti în jurul lui Luke când un interceptor imperial TIE se năpusti spre el, apoi se răsuci, dispărând în depărtare. În micuţa carlingă, pilotul se încruntă văzând că acel cargou atât de uzat în aparenţă, ţâşneşte, ieşind rapid din raza de acţiune a armelor sale. Atinse comenzile de zbor şi aparatul execută un looping într-un cerc larg, menit să-l înscrie pe un nou curs de intercepţie a navei evadate.

Solo trase asupra unui alt interceptor şi pilotul acestuia aproape că-şi sfărâmă motorul în încercarea de a evita puternicele fulgere de energie. Manevra lui grăbită îl aduse, pe dedesubt, pe partea cealaltă a cargoului. Tocmai când pilotul îndrepta reflectorul de lumină spre navă, Luke deschise focul asupra urmăritorului.

Chewbacca îşi distribuia atenţia între comenzile de bord şi monitoarele de urmărire, iar Leia se străduia să facă diferenţa între îndepărtatele stele şi asasinii ce se apropiau cu viteză mare.

Două interceptoare se lansară simultan spre cargoul ce se răsucea în spirale şi încercară să-şi dirijeze tirul asupra ţintei neaşteptat de mobile. Solo trase în sferele ce coborau spre ei, iar Luke îl secondă cu arma lui o clipă mai târziu. Ambii ochiră aceeaşi navă de luptă, apoi o depăşiră în mare viteză.

— Se apropie prea repede, strigă Luke în emiţătorul său.

O nouă descărcare laser izbi cargoul în partea din faţă şi deflectorii navei o respinseră cu mare greutate. Carlinga se cutremură violent şi aparatele de măsură ţiuiră suprasolocitate, împotrivindu-se imensei cantităţi de energie pe care trebuiau să o afişeze şi să o compenseze.

Chewbacca mormăi ceva spre Leia şi ea îi răspunse într-o şoaptă gingaşă, de parcă chiar înţelesese.

Un alt interceptor lansă a rafală de baraj asupra cargoului. De data aceasta însă, razele străpunseră un deflector suprâncărcat şi izbiră carcasa navei. Deşi parţial absorbită, mai avu suficientă energie să arunce în aer un panou mare de control aflat pe culoarul principal, împroşcând în toate părţile fum şi o ploaie de scântei. R2 porni cu fermitate spre infernul in miniatură, în timp ce nava se răsucea nebuneşte, proiectându-l pe mai puţin stabilul 3PO într-o magazie plină cu componente de circuite integrate.

În carlingă pâlpâi o lumină de avertizare. Chewbacca mormăi ceva spre Prinţesă, care-l privi îngrijorată, dorindu-şi în acelaşi timp să aibă calmul wookieului.

Apoi, un interceptor execută un picaj asupra cargoului avariat, chiar în faţa ochilor lui Luke. Luke trase în el, înjurând pe tăcute. Nava mică şi incredibil de agilă ţâşni din raza lui de acţiune, dar pe când trecea pe dedesubtul lor, Solo o preluă instantaneu şi declanşă un foc continuu de urmărire. Interceptorul explodă pe neaşteptate într-o lumină orbitoare şi multicoloră, aruncând în toate zările cosmosului milioane de particule de metal supraîncălzit.

Solo se răsuci spre Luke şi-i făcu semnul victoriei. Tânărul i-l întoarse cu bucurie, apoi reveniră la armele lor, căci un alt interceptor se năpustea asupra cargoului, trăgând în antena parabolică a transmiţătorului.

În mijlocul culoarului principal, o formă cilindrică scundă fusese prinsă în capcana unor flăcări sălbatice. Din capul lui R2 ţâşni un jet de pulbere albă. În urma acţiunii lui, focul se retrase instantaneu.

Luke încerca să se relaxeze, să facă corp comun cu

arma sa. Aproape fără să realizeze ce face, urmări cu tirul o navă imperială care se îndepărta. Când deschise ochii, putu vedea în faţa turelei o sferă perfectă de lumină: rămăşiţele arzânde ale interceptorului inamic. Fu rândul său să se întoarcă şi să-i arunce corellianului un zâmbet de învingător.

Leia îşi distribuia atenţia între informaţiile afişate pe ecrane şi cerul din care pândeau alte nave.

— Au apărut încă doi, vorbi ea în microfon. Se pare că am pierdut monitoarele laterale şi scutul deflector din dreapta.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Solo, cu speranţă şi convingere în acelaşi timp… O să reziste.

Se uită spre pereţii navei cu o privire rugătoare:

— Mă auzi, navă? Trebuie să rezişti! Chewie, încearcă să te menţii cu ei în babord. Dacă…

Fu obligat să se întrerupă, căci un interceptor TIE apăruse parcă de nicăieri, lansând rafale drept spre el. Perechea lui se ivi de cealaltă parte a cargoului şi Luke deschise foc continuu, fără să ia în seamă tirul intens al acestuia. Cu doar o secundă înainte de a ieşi din raza de acţiune, tânărul balansă uşor tunul şi apăsă convulsiv comanda de foc. Nava imperială se preschimbă într-un nor de praf fosforescent ce se împrăştia cu iuţeală. Celălalt atacator păru că meditează la sorţii de izbândă scăzuţi pe care-i avea, se întoarse şi se retrase cu viteză maximă.

— Am reuşit! strigă Leia, întorcându-se spre wookie ca să-l îmbrăţişeze.

Luat prin surprindere, Chewbacca tresări, apoi mormăi gingaş către ea.

Darth Vader intră în sala de comandă, unde Tarkin

stătea încremenit în faţa unui imens ecran strălucitor pe care era afişat un ocean de stele. Dar nu spectacolul acestei privelişti absorbea gândurile guvernatorului în acele clipe. De-abia de-i aruncă o privire lui Vader.

— Ne-au scăpat? întrebă Lordul Întunecat.

— Tocmai au efectuat saltul în hiperspaţiu. Nu încape nicio îndoială că la ora asta se felicită pentru îndrăzneala şi reuşita lor.

Tarkin se întoarse acum cu faţa spre Vader şi vorbi cu o undă de avertisment în glas:

— Risc foarte mult, la insistenţa ta, Darth. Ar fi bine să meargă. Eşti sigur că baliza de semnalizare este bine ascunsă la bordul navei?

În spatele măştii negre şi lucioase, chipul lui Vader deborda de încredere.

— N-ai de ce te teme. Aceasta va fi o zi memorabilă: a fost martoră la dispariţia ultimului Jedi. Curând ea va asista şi la destrămarea Alianţei şi a Rebeliunii.

Solo îl înlocui pe Chewbacca. Wookieul era fericit că i se oferise prilejul să cedeze comenzile. Pe când corellianul se aşeza în faţa manşei pentru a verifica dimensiunile avariei, Leia trecu mândră pe lângă el, îndreptându-se spre coridor.

— Ce părere ai, iubito? întrebă Solo, cât se poate de mulţumit de sine. N-a mers deloc rău acţiunea asta de salvare. Ştii, câteodată mă uimeşte şi pe mine.

— N-a fost prea rău, admise ea imediat. Dar nu faptul c-am scăpat eu vie şi nevătămată contează, ci acela că informaţiile din R2 au rămas intacte.

— Dar, de fapt, ce transportă atât de important robotul?

Leia privi gânditoare strălucitorul câmp stelar din faţa lor.

— Schemele tehnice complete ale staţiei de luptă. Singura mea speranţă este că, atunci când vor fi analizate, se va descoperi un punct slab. Până când staţia va fi distrusă însă, trebuie să continuăm lupta. Acest război nu s-a sfârşit încă.

— Pentru mine, da, obiectă pilotul. Nu mă aflu aici de dragul revoluţiei voastre. Pe mine mă interesează capitolul financiar, nu politica. Găseşti ceva de făcut sub orice formă de guvernământ. Şi eu n-o fac pentru tine, Prinţeso. Sper că voi fi bine plătit pentru că mi-am riscat nava şi pielea.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme în ceea ce priveşte răsplata, îl asigură ea cu tristeţe şi se întoarse să plece. Dacă nu iubeşti decât banii… numai de ei o să ai parte.

Părăsind carlinga, îl văzu pe Luke apropiindu-se şi îi spuse încetişor în trecere.

— Prietenul tău este un adevărat mercenar. Mă întreb dacă i-o fi păsând într-adevăr de ceva… sau de cineva.

Luke o urmări cu privirea până ce dispăru în cala principală, apoi şopti:

— Mie, *da.* Mie *îmi pasă.*

Intră în carlingă şi se aşeză pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Chewbacca.

— Ce crezi despre, ea, Han?

Solo nu şovăi.

— Mă străduiesc să nu cred nimic.

Probabil că Luke nu intenţionase să se audă, dar, cu toate acestea, Solo prinse din zbor şoapta unui „Bine”.

— E impertinentă, dar a naibii de curajoasă, încercă el, prudent. Nu ştiu, tu ce crezi, un tip ca mine ar avea vreo şansă…?

— Nu, i-o tăie scurt Luke.

Apoi îşi feri privirea.

Solo zâmbi descoperind gelozia mai tânărului său prieten, dar el însuşi nu-şi dădu seama dacă pusese întrebarea ca să-l zgândăre pe Luke… sau fusese într-adevăr sincer.

Yavin nu era o planetă locuibilă. Uriaşul gazos era marcat de pastelate formaţiuni noroase, aflate la mare altitudine. Ici-colo, furtuni ciclonice în care vântul, ce atingea viteze de şase sute de kilometri pe oră, făcea să fiarbă şi să se ridice vârtejurile de gaze ale troposferei, modelau atmosfera uşor strălucitoare. Era o planetă de o frumuseţe şovăielnică şi aducătoare de moarte tuturor celor care ar fi încercat să pătrundă până la miezul ei, relativ mic, compus din lichide îngheţate.

Câţiva dintre numeroşii sateliţi ai planetei-gigant erau ei înşişi de mărimea unor planete, şi trei dintre aceştia permiteau viaţa şi colonizarea. Deosebit de îmbietor era satelitul desemnat de descoperitorii sistemului cu numărul patru. Bogat în viaţă animală şi vegetală, strălucea precum un smarald în colierul de luni al lui Yavin. Dar nu se afla pe lista lumilor locuite de oameni. Yavin era prea departe de regiunile populate ale galaxiei.

Poate că ultimul motiv, sau ambele, sau o combinaţia de cauze încă necunoscute, fusese răspunzătoare pentru dispariţia tăcută, cu mult înainte ca primul explorator uman să pună piciorul pe această micuţă planetă, a acelei rase inteligente ce apăruse, odinioară, în junglele Satelitului Patru. În afara faptului că înălţase câteva monumente impresionante şi că făcea parte din multele rase care

aspirase spre stele, fără să-şi fi văzut visul împlinit, se ştia prea puţin despre ea.

Înghiţite de junglă, acele clădiri se preschimbaseră în nişte coline şi gorgane înverzite. Dar, cu toate că cei ce le creaseră dispăruseră în pulberea timpului, operele şi planeta lor rămăseseră să servească unui scop important.

Din fiece arbore, din fiece luminiş, răsunau strigăte stranii şi gemete abia perceptibile. Urletele, grohăielile şi mormăiturile ciudate erau produse de creaturi ce se mulţumeau să stea ascunse în desişurile luxuriante. La fiecare răsărit de soare, trâmbiţând începutul unei noi şi lungi zile pe Satelitul Patru, din ceaţa groasă şi înălţa un cor sălbatic de ţipete şi zbierete, în modulaţii înspăimântătoare.

Neistovite talazuri de zgomote, chiar mai ciudate, se spărgeau în locul în care se afla cel mai măreţ edificiu înălţat de cei din rasa dispărută: un templu, o structură piramidală atât de imensă, încât părea imposibil să fi fost construită fără ajutorul tehnologiilor antigravitaţionale moderne. Şi totuşi, la ridicarea colosului nu se folosiseră, după toate aparenţele, decât maşini simple şi tehnologii primitive – şi, poate, unele aparate necunoscute şi de mult dispărute.

Deşi ştiinţa locuitorilor acestei lumi nu le dăduse şansa călătoriilor interstelare, ei făcuseră câteva descoperiri care, în anumite privinţe, depăşeau realizările imperiale în domeniu – una dintre ele fiind încă inexplicabila metodă de tăiere şi transport, din carierele satelitului, a unor uriaşe blocuri de piatră.

Din astfel de blocuri ciclopice de piatră fusese construit templul. Îmbrăcându-l în verde intens şi maroniu, jungla îi cucerise chiar şi semeţul vârf. Doar la baza construcţiei, în partea din faţă, vegetaţia fusese complet îndepărtată pentru a lăsa să se vadă intrarea adâncă şi

întunecată pe care o decupaseră acei constructori de demult şi care acum fusese lărgită, pentru a satisface cerinţele actualilor ocupanţi ai clădirii.

În pădure îşi făcu apariţia un vehicul mic, ale cărui borduri din metal lustruit, argintii, contrastau izbitor cu verdele atoatestăpânitor. Îşi purta grupul de pasageri spre baza templului cu un zumzăit pe care numai o gânganie de proporţii uriaşe l-ar fi putut scoate. Lăsând jungla în labele şi ghearele nevăzutelor vietăţi urlătoare şi ţipătoare, traversă o vastă zonă defrişată şi fu curând înghiţit de hăul întunecat ce se deschidea în faţa masivei structuri.

Constructorii originali n-ar mai fi putut recunoaşte interiorul propriului templu. Metalul sudat înlocuise piatra, iar panourile turnate, lemnul folosit la delimitarea încăperilor. De asemenea, ei n-ar fi putut vedea subteranele ce fuseseră excavate şi roca de dedesubt, şi care conţineau hangare suprapuse, pline de nave, comunicând între ele prin elevatoare puternice.

Spiderul încetini în interiorul templului, a cărui bază reprezenta cel mai de sus dintre acele hangare. Motorul se opri ascultător, pe când vehiculul cobora pe sol, lângă un grup zgomotos de oameni. Aceştia îşi încetară conversaţia şi se repeziră spre vehicul.

Din fericire, Leia Organa apucase deja să iasă din el, căci, altminteri, bărbatul care ajunse primul acolo, ar fi extras-o, poate, personal din vehicul, atât de mare îi era încântarea pe care i-o provocase apariţia ei. Începu să o îmbrăţişeze cu înfocare, în timp ce colegii săi îi urau, la rândul lor, bun venit.

— Eşti teafără! Ne-am temut că ai fost ucisă!

Se reculese brusc, se îndepărtă puţin de ea şi se înclină formal.

— Când am aflat despre Alderaan, ne-am temut că ai.; dispărut o dată cu restul locuitorilor.

— Toate acestea ţin de domeniul trecutului, comandante Willard, spuse ea. Alderaan şi poporul său nu mai sunt. Noi avem însă un viitor pentru care trebuie să trăim, glasul ei devenise acum dur şi suna înspăimântător, tocmai fiindcă venea de la o persoană cu o înfăţişare atât de delicată. Trebuie să veghem ca astfel de lucruri să nu se mai repete. N-avem timp să ne plângem pe umăr, comandante, continuă Leia vioaie. În mod sigur, staţia spaţială de luptă ne-a urmărit până aici.

Solo încercă să protesteze, dar ea îi închise gura cu o privire severă şi cu logica faptelor.

— Aceasta este singura explicaţie pentru uşurinţa cu care am evadat. Au trimis în urmărirea noastră numai patru interceptoare TIE. Ar fi putut să lanseze, fără probleme, o sută.

Solo nu avu ce replica, dar continuă să fiarbă în tăcere. Apoi, Leia arătă spre R2.

— Trebuie să folosiţi informaţia stocată în acest robot pentru a concepe un plan de atac. Este singura noastră speranţă. Staţia în sine este mai puternică decât şi-ar fi putut închipui cineva. Dacă informaţiile nu relevă un punct slab, atunci nimic nu-i va putea opri, adăugă ea cu voce scăzută.

Luke avu apoi parte de o scenă unică în viaţa sa de până atunci, o scenă unică pentru majoritatea oamenilor. Câţiva tehnicieni ai rebelilor se îndreptară spre R2, făcură cerc în jurul lui şi îl ridicară cu grijă pe braţe. Era prima şi probabil, ultima oară când tânărul vedea un robot transportat cu respect de oameni.

Teoretic, nicio armă nu putea străpunge piatra extrem de dură a vechiului templu, dar Luke văzuse rămăşiţele planetei Alderaan şi ştia că, pentru cei aflaţi la bordul staţiei spaţiale, întreg satelitul nu reprezenta decât o problemă abstractă de conversie a masei în energie.

Micuţul R2 se odihnea confortabil, la loc de cinste; din corpul său ieşea o adevărată coafură metalică de cuplaje şi cabluri de legătură pentru computere şi banca de date. Pe o mulţime de monitoare aflate în apropiere erau afişate informaţiile tehnice înregistrate pe banda microscopică din creierul robotului. Ore întregi, pe acele ecrane se perindară diagrame, hărţi, statistici.

Mai întâi, iureşul de date a fost încetinit şi asimilat de creiere artificiale mai sofisticate. Apoi, majoritatea informaţiilor demne de luat în seamă a fost transmisă analiştilor umani pentru o evaluare detaliată.

În tot acest timp 3PO a stat lângă R2 minunându-se cum de mintea unui robot atât de simplu putuse stoca informaţii atât de complexe.

Sala principală de pregătire a misiunilor de luptă se afla în măruntaiele templului. Auditorium-ul lung şi puţin înalt era dominat de o estradă şi un imens ecran electronic de afişaj, aflate în capătul îndepărtat. Scaunele erau ocupate de piloţi, navigatori şi câţiva roboţi de tipul R2. Nerăbdători şi stânjeniţi, Han Solo şi Chewbacca stăteau cât puteau de departe de podiumul pe care se aflau ofiţeri şi senatori, deopotrivă. Solo baleia cu privirea mulţimea, căutându-l pe Luke. În ciuda rugăminţilor de bun-simţ, puştiul smintit se alăturase piloţilor prefesionişti. Nu reuşi să-l zărească, dar o văzu pe Prinţesă; vorbea cu un bătrân cu pieptul plin de

decoraţii.

Corellianul şi, împreună cu el, toţi ceilalţi din încăpere îşi întoarseră privirea spre un bărbat înalt, cu o figură distinsă, şi cu mulţi morţi pe conştiinţă, ce se îndrepta spre locul unde se afla ecranul. De îndată ce în sală se înstăpâni tăcerea, generalul Jan Dodonna îşi regla microfonul minuscul de la piept şi arătă spre grupul puţin numeros din apropierea lui.

— Îi cunoaşteţi cu toţii pe aceşti oameni, rosti el cu o voce puternică, dar calmă. Sunt senatori şi generali de pe acele planete care ne-au acordat sprijin, în mod deschis, sau pe ascuns. Sunt acum alături de noi în aceste clipe ce ar putea foarte bine să fie cele decisive.

Privirea lui se opri asupra multor chipuri din mulţime şi niciunul dintre cei priviţi astfel nu rămase impasibil.

— Staţia spaţială de luptă, de care aţi aflat acum cu toţii, se apropie dinspre cealaltă parte a lui Yavin şi a soarelui său. Acest fapt ne acordă încă puţin timp, dar ea trebuie oprită – o dată pentru totdeauna – înainte de a ajunge la acest satelit, înainte de a reuşi să-şi folosească armamentul împotriva noastră, aşa cum a făcut cu Alderaan.

Din mulţime se înălţă un murmur la auzul numelui acelei planete, distrusă cu atâta cruzime.

— Staţia este bine protejată şi dispune de mai multă putere de foc decât jumătate din flota imperială. Dar sistemul ei de apărare a fost proiectat de aşa natură încât să respingă atacuri masive efectuate cu nave mari de luptă. Un interceptor mic, cu una-două persoane la bord s-ar putea strecura printre ecranele de protecţie ale staţiei.

Un bărbat înalt, suplu, un fel de versiune mai vârstnică a lui Han Solo se ridică în picioare. Dodonna îl recunoscu.

— Ce este, Roşule?

Bărbatul, numit şi Liderul Roşu, indică ecranul monitorului pe care era afişată imaginea computerizată a staţiei de luptă.

— Iertaţi-mi întrebarea, domnule, dar are vreun rost să atacăm „chestia" asta cu „măreţele" noastre interceptoare?

Dodonna se gândi.

— Ei bine, Imperiul crede că un interceptor cu simplă comandă nu poate constitui o ameninţare decât pentru o altă navă mică, ca de pildă un aparat TIE; altfel ar fi prevăzut staţie cu ecrane de protecţie mai dense. După cât se pare, sunt convinşi că armamentul lor defensiv poate respinge orice atac cu nave uşoare. Dar o analiză atentă a planurilor procurate de Prinţesa Leia a relevat ceea ce noi considerăm a fi o slăbiciune în structura staţiei spaţiale. O navă mare nu s-ar putea apropia de ea, dar un interceptor cu aripi în X sau Y, da.

— Este vorba de o mică ecluză de evacuare termică. Mărimea ei îi dezminte importanţa, căci, după toate aparenţele, este un puţ neecranat ce conduce direct la generatorul principal de energie ce alimentează staţia. De vreme ce funcţionează numai în caz de avarie, este lipsită de ecrane de protecţie antiparticulară. O lovitură directă ar declanşa o reacţie în lanţ, care ar duce la distrugerea staţiei.

Murmure de neîncredere străbătură încăperea. Cu cât un pilot era mai experimentat, cu atât manifestarea neîncrederii sale era mai puternică.

— N-am spus că va fi uşor să vă apropiaţi de ţintă, îi preveni Dodonna, arătând spre ecran. Trebuie să coborâţi drept în acest canal, să vă stabilizaţi aparatul şi să zburaţi razant cu suprafaţa… până în acest punct. Ţinta are un diametru de numai doi metri. Pentru a atinge blocul

generatorului este nevoie de o lovitură precisă, lansată chiar la verticala puţului. Şi numai dacă este şi centrată, ea poate declanşa reacţia în lanţ. Am spus că ecluza nu are ecrane antiparticulă. Ea este protejată, totuşi, complet, împotriva radiaţiei. Concluzia: fără arme laser. Va trebui să folosiţi torpile protonice.

Câţiva piloţi râseră în silă. Unul dintre ei, foarte tânăr, stătea lângă Luke şi avea un nume neobişnuit: Wedge Antilles. Lângă R2, prezent şi el în sală, se afla un robot de acelaşi tip; acesta din urmă emise un fluierat prelung şi deznădăjduit.

— O ţintă de doi metri, la viteză maximă… şi încă cu o torpilă! pufni Antilles. Nici măcar un computer n-ar fi în stare de aşa ceva.

— Ba eu zic că da! protestă Luke. Acasă reuşeam să nimeresc şobolani de deşert din T-16-le meu. Şi nu sunt cu mult mai mari de doi metri.

— Zău? replică batjocoritor tânărul în uniformă. Ia spune-mi, când te duceai la vânătoare, te întâmpinau vreo sută de alţi… cum le-ai spus tu… şobolani de deşert, înarmaţi cu puşti energetice şi pregătiţi să tragă în tine? Clătină din cap cu mâhnire. Crede-mă, cu toată puterea de foc a staţiei îndreptată asupra noastră, dibăcia de trăgător a unui paznic de hambare nu va fi de-ajuns.

Ca pentru a confirma pesimismul lui Antilles, Dodonna indică un inel de lumini pe una dintre schemele ce se perindau necontenit pe ecran.

— Luaţi aminte la aceste amplasamente. Bateriile defensive sunt concentrate pe principalele axe latitudinale şi în câteva puncte dispuse pe suprafeţele circumpolare. De asemenea, generatoarele de câmp gravitaţional vor crea, probabil, o mulţime de distorsiuni în jurul canalului şi în el.

Presupun că în acea zonă manevrabilitatea va fi mai mică de zero-virgulă-trei.

Această replică smulse adunării şi mai multe murmure. Se auziră chiar şi câteva vaiete.

— Nu uitaţi, continuă generalul, trebuie să executaţi o lovitură directă. Escadrila Galbenă va asigura acoperirea celei Roşii la prima încercare, Verdele va acoperi pe Albastru la cea de-a doua. Aveţi întrebări?

Un murmur slab inundă încăperea. Se ridică în picioare un bărbat uscăţiv şi chipeş – poate prea chipeş pentru a fi gata să dea cu piciorul vieţii lui pentru o noţiune abstractă ca libertatea.

— Şi dacă ambele încercări dau greş, ce se va întâmpla după aceea?

Dodonna zâmbi crispat.

— Nu va mai exista niciun „după aceea".

Bărbatul dădu din cap lămurit şi luă loc.

— Altcineva?

Se lăsă tăcere. Toţi aşteptau.

— Atunci, pregătiţi-vă navele şi Forţa fie cu voi.

Bărbaţi, femei şi roboţi se ridicară de pe scaune şi, asemeni petrolului scurgându-se dintr-un recipient prea puţin adânc, se îndreptară în şuvoaie spre ieşiri.

Elevatoarele zumzăiau solicitate, ridicând din adâncuri, la suprafaţă, în hangarul principal al templului, din ce în ce mai multe aparate aducătoare de moarte. Luke, 3PO ŞI R2-D2 se îndreptau spre intrarea în hangar.

Nici agitaţia echipajelor de zbor, nici piloţii care efectuau ultimele verificări ale navelor şi nici scânteile ca nişte focuri de artificii produse prin decuplarea cablurilor de

alimentare nu-i atrăgeau atenţia lui Luke în acele clipe, căci urmărea preocupat două persoane ce-i erau mult mai apropiate.

Solo şi Chewbacca încărcau într-un spider blindat safe-uri mici. Această ocupaţie îi absorbea într-atâta, încât nu acordau niciun fel de atenţie pregătirilor ce se desfăşurau de jur-împrejurul lor.

Luke şi roboţii se apropiară; Solo le aruncă rapid o privire, apoi îşi văzu mai departe de încărcat. Luke îl urmărea trist; în sufletul său, sentimente contradictorii încercau să încline balanţa în favoarea lui, tulburându-l. Solo era mândru, nepăsător, intolerant şi înfumurat. Era de asemenea mult prea curajos, un bun profesor într-ale vieţii şi de un optimism inepuizabil. Această combinaţie făcea din el un prieten deconcertant… totuşi un prieten.

— Ţi-ai primit răsplata, zise Luke în cele din urmă, arătând spre safe-uri.

Solo dădu scurt din cap.

— Şi-atunci, pleci?

— Exact, băiete. Am de plătit nişte datorii mai vechi, şi chiar dacă n-aş avea, nu cred că sunt eu fraierul care să mai rămână pe-aici.

Îl cântări pe Luke din priviri.

— Te descurci destul de bine în luptă, puştiule. De ce nu vii cu noi? Ţi-aş putea găsi câte ceva de făcut.

Sclipirea de mercenar din ochii corellianului nu făcu decât să-l scoată din sărite pe Luke.

— De ce nu te uiţi in jurul tău? De ce nu vezi ceva dincolo de tine şi nu încerci o schimbare? Ştii doar ce se întâmplă aici şi împotriva cui vor lupta. Ar avea nevoie de un pilot bun. Tu însă le întorci spatele.

Solo nu părea jignit de tirada lui Luke.

— La ce bun o răsplată dacă nu te poţi bucura de ea? Atacarea staţiei spaţiale n-are nimic comun cu ceea ce cred eu că este curajul… asta seamănă mai mult cu o sinucidere.

— Mda… Ai grijă de tine, Han, spuse Luke încetişor, întorcându-se să plece. Dar cred că la asta te pricepi foarte bine, nu-i aşa?

O porni înapoi spre adâncurile hangarului, flancat de cei doi roboţi.

Solo îl urmări cu privirea, şovăi, apoi ii strigă:

— Hei, Luke… Forţa fie cu tine!

Luke se întoarse şi-l văzu pe Solo făcmdu-i cu ochiul. Schiţă un salut cu mâna. Apoi se pierdu prin mulţimea de mecanici şi roboţi în mişcare.

Solo reveni la munca sa, ridică o cutie… şi se opri, căci observă că Chewbacca îl privea ţintă.

— La ce te holbezi, namilă? Ştiu eu ce fac. Treci la treabă!

Încet, cu ochii încă la partenerul său, wookieul se apucă din nou să încarce acele cutii grele.

Gândurile triste cu privire la Solo, ce-l măcinau pe Luke, îi zburară de îndată ce observă silueta zveltă a Prinţesei lângă nava pe care o primise în semn de recunoştinţă pentru serviciile aduse Alianţei.

— Eşti sigur că asta îţi doreşti? îl întrebă Leia. Ar putea fi o răsplată ucigătoare.

În ochii tânărului se reflectă forma metalică sclipitoare şi ameninţătoare.

— Mai mult decât orice pe lume.

— Atunci, ce te-ngrijorează?

Luke îşi întoarse capul, o privi şi ridică din umeri.

— Han. Am crezut c-o să se răzgândească. Am crezut c-o să vină cu noi.

— Fiecare om trebuie să-şi urmeze propria sa cale, îi vorbi ea, acum ca un adevărat senator. Nimeni nu poate alege pentru el. Preocupările lui Han sunt diferite de ale noastre. Aş dori să fie altfel, dar nu-mi permit să-l condamn.

Se ridică în vârful picioarelor şi-i dădu un sărut grăbit şi aproape stânjenit, apoi se întoarse să plece.

— Forţa fie cu tine!

„Tot ce-aş vrea", murmură Luke ca pentru sine, în timp ce se întorcea la navă, „e ca Ben să fi fost aici".

Se gândea atât de intens la Kenobi, Prinţesă şi Solo, încât nu observă când lângă el apăru silueta unui bărbat masiv. Acesta îl înşfăcă de braţ. Tânărul se întoarse şi furia de-o clipă i se transformă pe dată în uimire, căci îl recunoscuse.

— Luke! exclamă bărbatul mai în vârstă. Nu pot să cred. Cum de-ai ajuns aici? Vii cu noi?

— Biggs!

Luke îşi îmbrăţişa prietenul cu căldură.

— Bineînţeles că vin cu voi.

Zâmbetul îi păli uşor.

— Nu mai am de ales.

Apoi chipul i se lumină iarăşi.

— Ascultă, am să-ţi povestesc o mulţime de lucruri…

Strigătele şi râsetele lor necontenite contrastau izbitor cu solemnitatea cu care îşi vedeau de treburile lor ceilalţi bărbaţi şi femei din hangar. Zarva îi atrase atenţia unui bărbat mai vârstnic, hârşit prin războaie, cunoscut piloţilor mai tineri doar sub numele de Liderul Albastru.

Chipul său exprima curiozitate, pe când se apropia de cei doi tineri. Acelaşi foc ce-i strălucea în priviri îi arsese şi chipul, o vâlvătaie aţâţată nu de fervoarea bătăliilor, ci de anii în care trăise şi fusese martor la mult prea multe

nedreptăţi. În spatele acelei fizionomii părinteşti, un demon furios se lupta să scape. Curând, foarte curând, avea să i se ofere ocazia să-l elibereze.

Acum vădea interes pentru aceşti doi tineri, care, peste câteva ore, se puteau preschimba în nişte bucăţele de carne îngheţată, plutind prin spaţiul din jurul planetei Yavin.

— Tu nu eşti cumva Luke Skywalker? Ai dat probele de verificare pe un aparat Incom T-65?

— Domnule, interveni Biggs înainte ca prietenul său să poată răspunde. Luke este cel mai bun pilot pentru zone greu accesibile din provinciile de la marginea Imperiului.

Comandantul îl bătu încurajator pe spate, în timp ce cu toţii examinau nava pregătită de zbor.

— Poţi să te mândreşti cu ea. Şi eu mi-am petrecut peste o mie de ore de zbor pe o avionetă Incom, tăcu o clipă, apoi continuă: L-am cunoscut cândva pe tatăl tău; nu eram decât un puşti Luke. A fost un mare pilot. Te vei descurca foarte bine. Dacă ai numai jumătate din măiestria tatălui tău, ai putea deveni un as al aerului.

— Mulţumesc, domnule. Mă voi strădui.

— Nu este cine ştie ce diferenţă intre comenzile de zbor ale unui interceptor X şi cele ale unei avionete continuă Liderul Albastru zâmbind feroce. Numai că încărcătura utilă este de-o natură oarecum diferită.

Îi părăsi şi se îndreptă în grabă spre propria sa navă. Luke avea să-i pună o mulţime de întrebări, dar nu era timp pentru nici măcar una.

— Trebuie să mă duc şi eu la interceptorul meu, Luke. O să-mi povesteşti păţaniile tale la întoarcere. Bine?

— Bine. Ţi-am spus că într-o zi voi ajunge aici, Biggs.

— Şi-ai reuşit.

Prietenul său se îndreptă spre un grup de

interceptoare pregătite de decolare, aranjându-şi ţinuta de zbor.

— O să fie ca pe vremuri, Luke. Suntem doi meteoriţi care nu pot fi opriţi.

Luke râse. Obişnuiau să se încurajaze reciproc cu acest îndemn când pilotau nave galactice pe dunele de nisip şi buştenii uscaţi din spatele caselor subterane din Anchorhead… cu ani şi ani în urmă.

Luke îşi întoarse privirea pentru a doua oară spre nava lui, admirându-i formele ucigătoare. În ciuda asigurărilor date de Liderul Albastru, trebui să admită că nu semăna prea mult cu o avionetă Incom. R2-D2 era fixat în locaşul robotului astromecanic din spateje carlingii. O siluetă metalică singuratică urmărea operaţiunea, de jos, învârtindu-se agitată de colo-colo.

— Să te ţii bine, îl povăţuia 3PO pe robotul mai mic. Trebuie să te-ntorci. Altfel, la cine-o să mai trebuiască să ţip eu?

Pentru 3PO, acea întrebare echivala cu o copleşitoare izbucnire sentimentală.

R2 piui plin de încredere în jos, către prietenul său, în timp ce Luke se căţăra în carlingă. În capătul celălalt al culoarului, îl văzu pe Liderul Albastru. Se afla deja în scaunul pilotului şi făcea semne echipajului de la sol. Un alt vuiet se adăugă la zarva colosală din hangar: una după alta, navele îşi porneau motoarele. În spaţiul acela închis al templului, tunetul lor neîntrerupt devenise asurzitor.

Luke se strecură în scaunul lui şi, în timp ce asistenţii do sol îi fixau centurile de siguranţă, începu să studieze nenumăratele comenzi de zbor. Încrederea în sine îi creştea văzând cu ochii. Aparatura era în mod necesar simplificată şi, aşa cum îi spusese Liderul Albastru, foarte asemănătoare

cu cea a bătrânei avionete.

Simţi că cineva îi ciocăneşte în cască şi, privind în stânga, îl văzu pe şeful de echipă aplecându-se spre el. Trebui să strige pentru a fi auzit în vuietul asurzitor al nenumăratelor motoare.

— R2-ul dumneavoastră pare puţin cam uzat. Doriţi unul nou?

Luke privi în spate spre robotul fixat în locaşul său înainte de a răspunde. R2-D2 părea că face parte integrantă din structura interceptorului.

— Pentru nimic în lume! Roboţelul ăsta şi cu mine am trecut prin atâtea împreună. Eşti bine fixat, R2-D2?

Robotul îl linişti cu un piuit.

Când şeful echipei de sol coborî dintr-o săritură, Luke începu ultima verificare a tuturor aparatelor de bord. Încet-încet i se contură tot mai clar în minte ceea ce el şi ceilalţi erau pe cale de a înfăptui, dar asta nu însemna că sentimentele personale îi puteau periclita hotărârea de a li se alătura. Nu mai era un individ care să trăiască numai pentru a-şi satisface propriile nevoi egoiste. Ceva anume îl lega de fiecare în parte, bărbat şi femeie din acel hangar.

De jur-împrejurul lui, aveau loc scene izolate de despărţire – unele serioase, altele în glumă – dar toate, pline de o emoţie sinceră în aceste momente marcate de eficienţă; Luke îşi întoarse privirea de la locul unde un pilot îşi lua la revedere cu un sărut afectuos de la o femeie mecanic, poate o soră, o soţie, sau doar o prietenă.

Se întrebă câţi dintre ei aveau de plătit Imperiului propriile poliţe. Ceva îi pârâi în cască. Ca răspuns, atinse o mică manetă. Nava începu să ruleze uşor înainte, apoi acceleră din ce în ce mai mult spre ieşirea deschisă a templului.

XII

Leia Organa stătea tăcută în faţa unui ecran imens pe care era afişată Yavin împreună cu sateliţii săi. Un punct mare şi roşu se deplasa constant spre cea de-a patra planetă. Dodonna şi alţi câţiva ofiţeri din centrul de comandă al Alianţei stăteau în spatele ei, cu ochii aţintiţi asupra ecranului. În jurul celui de-al patrulea satelit începură să, apară nişte punctişoare verzi, care se contopiră în norişori asemănători unor roiuri de ţânţari de smarald.

Dodonna puse mâna pe umărul ei. Gestul lui era liniştitor.

— Am figurat cu roşu parcursul staţiei de luptă imperiale, ce pătrunde *din* ce în ce mai adânc în sistemul Yavin.

— Toate navele noastre au fost lansate, anunţă un comandant din spatele lui.

În nacela cilindrică, fixată în vârful unui turn înalt şi subţire ca un catarg, se afla un om ce privea printr-un electrobinoclu stabil. Era unicul reprezentant vizibil al vastei tehnologii ascunse în infernul verde de dedesubt.

Strigăte în surdină, gemete şi bolboroseli primitive se înălţau până la el din coroanele celor mai înalţi copaci. Câteva erau înspăimântătoare, altele mai puţin, dar nici unele nu sugerau o asemenea forţă ca cea încătuşată în acele patru nave de război argintii, ce apăruseră într-un ţâşnet deasupra observatorului. Zburând în formaţie compactă, motoarele lor bubuiră prin aerul umed al dimineţii pentru a

dispărea, după câteva secunde, în pătura de nori aflată la mare înălţime. Câteva clipe mai târziu, copacii fură răvăşiţi de undele sonore ce încercau disperate să ajungă din urmă motoarele care le produseseră.

Grupându-se încet în formaţii de atac, ce cuprindeau interceptoare X şi Y, nenumăratele aparate începură să părăsească satelitul, trecând la mare depărtare de oceanul atmosferic al gigantului Yavin, pentru a-l întâmpina pe acel călău tehnologic.

Bărbatul care urmărise episodul mut dintre Biggs şi Luke îşi coborî acum filtrul optic, şi în timp ce verifica navele aflate de-o parte şi de alta a interceptorului său, îşi reglă dispozitivele de ochire semi-automatizate ale armamentului de bord.

— Către băieţii Albaştri, vorbi el în microfonul radiotelefonului. Aici Liderul Albastru. Reglaţi-vă selectoarele şi verificaţi poziţia. Vă apropiaţi de ţintă la unu-virgulă-trei…

În faţa lor, o sferă ce semăna doar în aparenţă cu una dintre lunile lui Yavin devenea din ce în ce mai strălucitoare. Lumina ei era sumbră şi metalică, cu totul diferită de cea reflectată de oricare dintre sateliţii naturali. În timp ce privea gigantica staţie de luptă ivindu-se la marginea lui Yavin, gândurile Liderului Albastru călătoriră de-a lungul anilor, perindându-se peste nenumăratele nedreptăţi, peste nevinovaţii ridicaţi pentru interogatorii şi despre care nu mai auzise nimeni nimic… peste mulţimea fărădelegilor de care se făcuse vinovată puterea imperială, din ce în ce mai coruptă şi mai indiferentă. Toate acele orori şi suferinţe erau concentrate, amplificate şi reprezentate de această realizare unică şi exagerată de inginerie militară de care se apropiau acum.

— Asta e, băieţi, rosti el în microfon. Albastru Doi, eşti prea departe. Revino în formaţie, Wedge.

Tânărul pilot, pe care Luke îl întâlnise în sala de pregătire a misiunilor de luptă din templu, privi spre dreapta, apoi la aparatura de bord. Efectuă o manevră uşoară, încruntându-se.

— Îmi pare rău, şefule. Se pare că mira mea de ghidaj s-a defectat cu câteva grade. Am să trec pe comandă manuală.

— Recepţionat, Albastru Doi. Ai grijă de tine. Către toate navele; pregătiţi-vă să treceţi tunurile „S" în poziţie de atac.

Răspunsurile veniră unul după altul de la Luke, Biggs, Wedge şi ceilalţi membri ai echipajului Albastru: Suntem gata…

— Executaţi, comandă Liderul Albastru când John D. şi Piggy indicară şi ei că sunt gata de acţiune.

Aripile duble ale aparatelor X se deschiseră lateral asemeni gurii unui crocodil. Fiecare interceptor avea acum patru aripi, armamentul şi motorul ataşat fiecăreia dintre ele conferind navei o putere de foc şi o manevrabilitate maximă.

În faţa lor staţia de luptă creştea necontenit. Construcţiile de la suprafaţă devenită vizibile şi piloţii recunoscură docuri de acostare şi de decolare, antene radio, munţi şi canioane artificiale.

Pe măsură ce se apropia pentru a doua oară de înspăimântătoarea sferă neagră, respiraţia lui Luke deveni din ce în ce mai agitată. Senzorii măştii de oxigen detectară această abatere de la normal şi o compensară cu promptitudine.

Nava începu să se zdruncine; era aproape ca atunci când se afla în avionetă şi se lupta cu imprevizibilele vânturi

de pe Tatooine. Avu parte de câteva clipe dificile de nesiguranţă până când îi răsună în urechi vocea liniştită a şefului său.

— Traversăm scuturile de protecţie exterioară. Ţineţi-vă bine. Opriţi comenzile de zbor automat şi cuplaţi-vă deflectorii, pe ambele feţe.

Zdruncinăturile şi zgâlţâiturile deveniră acum şi mai puternice. Neştiind cum să le compenseze, Luke făcu exact ceea ce trebuia: îşi păstră cursul şi execută ordinele.

— Gata, am trecut, le spuse Liderul Albastru. Menţineţi interdicţia radio până când ajungem deasupra lor. Se pare că nu se aşteaptă la prea multă rezistenţă din partea noastră.

Cu toate că jumătate din marea staţie spaţială se afla încă în umbră, erau acum destul de aproape şi Luke putu distinge luminile de pe suprafaţa ei. „O navă capabilă să aibă faze asemeni unei luni”… se minună el încă o dată de ingeniozitatea şi efortul investite pentru construirea ei. Miile de lumini împrăştiate pe vasta ei suprafaţă curbată îi dădeau aparenţa unui oraş plutitor.

Câţiva dintre camarazii lui Luke, care vedeau pentru prima oară staţia spaţială, erau şi mai impresionaţi.

— Ia uitaţi-vă ce mare e chestia asta! gâfâi Wedge Antilles în microfonul său deschis.

— Lasă pălăvrăgeala, Albastru Doi, îi ordonă Liderul Albastru. Acceleraţi până la viteza de atac.

O expresie de hotărâre neînduplecată apăru pe faţa lui Luke când începu să apese câteva comutatoare aflate deasupra capului şi îşi reglă ecranul computerului balistic.

R2-D2 reexamină staţia de luptă ce se apropia şi emise nişte supoziţii eletronice intraductibile.

Liderul Albastru privi staţia şi compară imaginea ei cu cea de pe ecran pentru a localiza zona propusă ca ţintă.

— Către Liderul Roşu, chemă el prin radio, aici e Liderul Albastru. Suntem gata; poţi să intri în acţiune. Puţul de evacuare se află mai departe, spre nord. Noi o să-i ţinem ocupaţi aici, jos.

Liderul Roşu era opus ca fizic comandantului escadrilei lui Luke. Semăna exact cu imaginea pe care o avea lumea despre un contabil – scund, subţire, timid după figură. Cu toate acestea, priceperea şi dăruirea sa le egalau lejer pe cele ale vechiului său prieten şi camarad.

— Ne lansăm spre tunelul-ţintă. Dutch. Fii gata să preiei comanda dacă se întâmplă ceva.

— Recepţionat, Lidere Roşu, veni răspunsul celuilalt. Noi vom intersecta axa ecuatorială şi vom încerca să atragem asupra noastră grosul tirului lor. Forţa fie cu tine!

Două escadrile de interceptoare părăsită roiul de nave ce se apropiau. Cele cu aripi în formă de X se aruncară direct în picaj asupra corpului staţiei de lupta aflată departe, dedesubt, iar aparatele Y efectuară un viraj descendent către nord, survolând staţia.

În interiorul acesteia, sirenele de alarmă începură să urle funebru şi persistent, în timp ce personalul apatic realiza faptul că inexpugnabila fortăreaţă făcea obiectul unui atac organizat. Amiralul Motti şi tacticienii săi se aşteptaseră ca rezistenţa rebelilor să fie bazată pe o apărare masivă, chiar în jurul satelitului. De aceea erau complet nepregătiţi pentru o ofensivă purtată de câteva zeci de nave umilitor de mici.

Imperialii trecură cu operativitate la compensarea acestei erori strategice. Soldaţii se îmbulziră să-şi ocupe posturile în enormele amplasamente ale tunurilor defensive. Puternice motoare intrară în acţiune făcând să zăngăne servomecanismele în timp ce imensele arme erau aduse în

poziţie de tragere. Foarte curând, un păienjeniş ucigaş începu să se ţească în jurul staţiei, pe măsură ce tunurile energice, razele ionice şi proiectilele explozive spintecau cerul în întâmpinarea navelor rebele.

— Aici Albastru Cinci, anunţă Luke pe când cobora în picaj, într-o încercare hotărâtă de a înşela orice computer balistic aflat în tabăra adversă.

Dincolo de aripile sale, suprafaţa cenuşie a staţiei spaţiale de luptă părea brăzdată.

— Trec la atac.

— Sunt chiar în spatele tău, Albastrul Cinci, răsună în căşti vocea familiară a lui Biggs.

Pe cât de stabilă era ţinta din faţa lui Luke, pe atât de mobilă era nava lui pentru apărătorii imperiali. Jeturi de energie ţâşniră din tunurile micului interceptor. Unul dintre ele provocă un puternic incendiu pe suprafaţa întunecată de dedesubt, ce urma să ardă până când personalul staţiei ar fi reuşit să închidă scurgerea de aer în secţiunea avariată.

Bucuria lui Luke se transformă în groază când îşi dădu seama că nu mai avea timp să-şi redreseze aparatul pentru a evita coliziunea cu sfera de foc produsă de explozie şi a cărei compoziţie îi era necunoscută.

— Redresează, Luke! Redresează! îi strigă Biggs.

Dar, în ciuda comenzilor de schimbare a cursului, senzorii decuplatoarelor automate de presiune nu acceptară forţa centrifugă necesară. Interceptorul plonjă în sfera de gaze supraîncălzite ce continua să se dilate.

Apoi ieşi viu şi nevătămat pe partea cealaltă. O rapidă verificare a comenzilor îi îngădui să se relaxeze. Trecerea prin căldura intensă nu reuşise să-i avarieze nimic vital – cu toate că cele patru aripi erau brăzdate de dâre negre, mărturie a faptului că scăpase ca prin urechile acului.

Flori satanice se deschiseră în jurul navei sale pe când o redresa făcând o buclă strânsă.

— Luke, eşti teafăr? se auzi întrebarea îngrijorată a lui Biggs.

— M-am prăjit puţin, dar sunt întreg.

O altă voce, severă, răsună în căşti:

— Albastru Cinci, îl avertiză comandantul escadrilei, dacă nu vrei să te distrugi odată cu ţinta imperială, ai face bine să-ţi laşi mai mult timp pentru redresare.

— Da, domnule. Acum am înţeles cum trebuie să fac. Aşa cum spuneaţi şi dumneavoastră, nu e întocmai ca atunci când pilotam o avionetă pe Tatooine.

Fulgere de energie şi raze strălucitoare continuau să ţească un labirint cromatic în spaţiul de deasupra staţiei, în timp ce navele rebelilor se încucişau înainte şi înapoi, trăgând în tot ce părea a fi o ţintă vrednică de luat în seamă. Două dintre micile aparate îşi concentrară focul asupra unui terminal energetic. Acesta explodă, şi arcuri electrice de mare intensitate izbucniră din măruntaiele staţiei de luptă.

În interiorul acesteia, echipamente, soldaţi şi roboţi erau aruncaţi în toate direcţiile de explozii secundare, pe măsură ce efectele deflagraţiei se transmiteau înapoi, prin multitudinea de cabluri şi conducte. Acolo unde explozia smulsese învelişul exterior al staţiei, nefericiţii soldaţi şi roboţi fură aspiraţi, prin decompresia atmosferei interne, în mormântul întunecat şi fără fund de afară.

Cu un calm întunecat, în mijlocul haosului general, Darth Vader se deplasa din post în post. Un comandant stresat se repezi spre el şi-i raportă dintr-o suflare:

— Lord Vader, am numărat cel puţin treizeci de aparate rebele, de două tipuri. Sunt atât de mici şi de rapide, încât tunurile fixe nu reuşesc să le urmărească cu precizie.

Îşi modifică continuu traiectoria, derutând computerele balistice.

— Ordonă tuturor echipajelor TIE să decoleze. Va trebui să le ieşim în întâmpinare şi să-i distrugem navă cu nava.

Luminile roşii începură să pâlpâie şi, în interiorul numeroaselor hangare, alarmele porniră să sune cu insistenţă. Echipele de la sol lucrau în disperare să pregătească interceptoarele, în timp ce piloţii imperiali, în combinezoane de zbor, îşi înhăţau căştile şi trusele de supravieţuire.

— Luke, îl chemă Liderul Albastru pe când zbura foarte jos, cu îndemânare, printr-o ploaie de foc. Să mă anunţi şi pe mine când ieşi din vălmăşagul acela.

— Ies imediat.

— Fereşte-te, îl îndemnă vocea din difuzorul carlingii. Tirul lor e foarte concentrat în tribordul acelui turn deflector.

— Sunt eu ochii pe el, nu vă fie teamă, răspunse Luke sigur pe sine.

Intră într-un picaj înşurubat, spintecând văzduhul de-a lungul orizonturilor metalice. Antene şi mici amplasamente ce ieşeau în afară izbucniră în flăcări efemere când fulgerele ţâşniră din vârful aripilor, lovind ţinta cu o precizie ucigătoare.

Zâmbi şi, în timp ce se redresă, depărtându-se de suprafaţa staţiei, dâre intense de energie trecură prin spaţiul pe care îl părăsise. „Să fiu al naibii dacă nu e la fel ca acasă, când vânam şobolani de deşert în canioanele erodate de pe Tatooine”.

Biggs îl urmă pe Luke într-un atac similar chiar în momentul în care piloţii imperiali se pregăteau să decoleze.

În numeroasele hangare, echipele de tehnicieni alergau grăbiţi să decupleze cablurile de alimentare şi să încheie pripitele verificări finale.

Foarte aproape de poarta unuia dintre docurile de lansare se afla o navă specială. Pregătirea ei se făcea cu ceva mai multă atenţie, căci era aceea în care Darth Vader reuşi cu greu să-şi strecoare trupul masiv. Odată aşezat în scaun îşi acoperi faţa cu încă un set de filtre optice de protecţie.

În centrul de comandă şi control din interiorul templului domnea o atmosferă de aşteptare nervoasă. Din când în când, păcăniturile şi bâzâiturile venind de la ecranul principal ce afişa situaţia tactică reuşeau să acopere susurul vocilor acelor oameni ce încercau să-şi dea curaj unul altuia. Un tehnician aflat aproape de colţul îndepărtat al mulţimii de lumini scânteietoare se aplecă puţin peste ecranele din faţa sa, apoi vorbi în microfonul suspendat în apropierea gurii:

— Către comandanţii de escadrilă – atenţie!; către comandanţii de escadrilă – atenţie! Am detectat un nou set de semnale cu sursa pe partea opusă vouă a staţiei spaţiale de luptă. Interceptoare inamice se apropie de voi.

Luke recepţionă mesajul în acelaşi timp cu ceilalţi. Se uita în jur, căutând din ochi interceptoarele anunţate, apoi îşi coborî privirea pe instrumentele de bord.

— Radarul meu n-a prins niciun semnal. Nu văd nimic.

— Menţineţi observarea vizuală, ordonă Liderul Albastru. Cu toată energia din jur, vă vor ataca înainte ca radarul să-i poată detecta. Nu uitaţi, ei pot să bruieze orice, mai puţin propriii voştri ochi.

Luke se uita din nou afară şi de data aceasta văzu un imperial ce urmărea deja un aparat de tipul X al cărui număr de înmatriculare îl recunoscu pe dată.

— Biggs! strigă el. S-a agăţat unul de tine. E în coada ta… Fii atent!

— Nu-l văd, veni răspunsul panicat al prietenului său. Unde e? Nu reuşesc să-l văd.

Luke privi neputincios cum nava lui Biggs se îndepărtează de suprafaţa staţiei, urmată îndeaproape de imperial. Interceptorul inamic trăgea continuu în el şi fiecare fulger energetic părea că trece din ce în ce mai aproape de carcasa aparatului lui Biggs.

— Se ţine scai de mine, auzi Luke în difuzor. Nu pot să scap de el.

Aparatul lui Biggs se întoarse într-un looping înşurubat spre staţia spaţială, dar pilotul inamic îl urmări cu perseverenţă şi nu dădu vreun semn că ar fi dispus să-şi înceteze vânătoarea.

— Ţine-te bine, Biggs, îl chemă Luke, forţându-şi nava într-un viraj atât de strâns încât giroscoapele ţiuiră.

— Vin în ajutorul tău.

Pilotul imperial era atât de absorbit de urmărirea lui Biggs încât nu-l observă pe Luke, care, terminându-şi virajul, ţâşni din protectorul fond gri de dedesubt, chiar în spatele său.

Pe ecranul computerului balistic cruciuliţele electronice se suprapuseră şi Luke trase sacadat. Se produse o mică explozie – mică în comparaţie cu imensele energii pe care bateriile de la sol le expediau în spaţiul cosmic. Totuşi explozia avu o semnificaţie aparte pentru trei oameni: Luke, Biggs şi, în mod deosebit, pentru pilotul interceptorului TIE, care se volatiliză împreună cu nava sa.

— L-am nimerit! strigă Luke.

— Am prins unul! Am prins unul! răsună în căşti un strigăt de triumf mai puternic.

Luke identifică vocea ca aparţinând unui pilot tânăr, cunoscut sub numele de John D. Yes şi care, pilotând pe Albastru Şase, urmărea un alt interceptor imperial pe deasupra planetei metalice.

Jeturi de energie ţâşniră sacadat din interceptorul X până ce TIE-ul explodă în două, împroşcând în toate direcţiile fragmente scânteietoare de metal, asemeni unor frunze împrăştiate de vânt.

— Frumoasă lovitură, Albastru Şase, comentă comandantul escadrilei, apoi adăugă repede: Fii atent. Ai unul în coadă.

Zâmbetul voios al tânărului din carlinga interceptorului pieri în timp ce privea de jur-împrejur nereuşind să-şi vadă urmăritorul.

Ceva străluci atât de aproape încât aripa dreaptă superioară se frânse. Apoi ceva lovi şi mai aproape, iar interiorul carlingii, acum descoperite, deveni o mare de flăcări.

— Sunt lovit! Sunt lovit!

Atât mai avu timp să strige înainte ca moartea să-l înhaţe din spate.

Foarte sus şi într-o parte, Liderul Albastru văzu nava lui John D. transformându-se într-o minge de foc. Buzele i se albiră puţin, dar judecând după reacţia pe care o avu, n-ai fi zis că văzuse vreodată explozia acelui interceptor de tip X. Avea lucruri mai importante de făcut.

Pe Satelitul Patru, imaginea afişată pe un ecran imens tremură şi dispăru în aceeaşi clipă cu John D. Tehnicienii îngrijoraţi începură să alerge în toate părţile. Unul dintre ei îşi întoarse faţa lividă spre Leia, comandanţii care aşteptau şi un robot înalt de bronz.

— Receptorul de înaltă frecvenţă s-a defectat. Va dura

destul de mult până să-l reparăm…

— Faceţi tot posibilul, se răsti Leia. Treceţi pe recepţie audio.

Cineva prinse din zbor aceste cuvinte şi, în câteva clipe, încăperea se umplu de zgomotele bătăliei îndepărtate, suprapunându-se cu vocile celor care o purtau.

— Rămâi în formaţie, Albastru Doi, rămâi în formaţie, spunea Liderul Albastru. Atenţie la tunurile acelea.

— Se trage din greu, şefule, se auzi vocea lui Wedge Antilles. Douăzeci şi trei de grade.

— Am văzut. Atacă, Atacă, Ne bruiază puternic.

— Nu-mi vine să cred, bâigui Biggs. N-am mai văzut până acum un tir aşa de concentrat.

— Atacă, Albastru Cinci. Atacă.

Apoi, după o pauză:

— Luke, mă recepţionezi? Luke?

— Sunt în regulă, şefule, se auzi răspunsul lui Luke. Am o ţintă. Mă pregătesc s-o distrug.

— Luke, e prea multă agitaţie jos, îi spuse Biggs. Ieşi de-acolo. Mă recepţionezi, Luke? Ieşi de-acolo.

— Retrage-te, Luke, ordonă vocea profundă a Liderului Albastru. Sunt prea multe interferenţe în zona asta. Luke, îţi repet, retrage-te. Nu-l văd. Albastru Doi, tu-l vezi pe Cinci?

— Nu, replică Wudge. Pe-aici se trage ca-n codru. Detectoarele mele sunt blocate. Albastru Cinci, unde eşti? Luke, eşti întreg?

— L-am pierdut, începu Biggs să raporteze solemn.

Apoi vocea i se învioră:

— Nu… aşteaptă. Uite-l. Se pare că are o mică avarie la una dintre aripi. Dar puştiul e teafăr.

Un sentiment de uşurare străbătu centrul de comandă; chipul celui mai delicat şi mai frumos dintre senatorii

prezenţi îl exprima însă cel mai limpede.

Pe staţia de luptă, soldaţii aproape epuizaţi şi asurziţi de violentul schimb de focuri cu arme grele erau înlocuiţi de echipaje odihnite. Niciunul dintre ei nu avea timp să se întrebe cum evolua lupta şi, în acel moment: nici unuia dintre ei nu-i păsa prea mult, simptom prezent printre soldaţii de rând din cele mai vechi timpuri. Luke trecu razant peste suprafaţa staţiei. Privirea lui era aţintită asupra unei îndepărtate protuberanţe metalice.

— Ţine aproape, Albastru Cinci. Îl atenţionă comandantul escadrilei. Unde te duci?

— Am detectat ceea ce pare a fi un stabilizator gravitaţional lateral, replică Luke. Am să-l atac.

— Ai grijă, Albastru Cinci, foc concentrat în sectorul tău.

Luke ignora avertismentul în timp ce-şi îndrepta interceptorul spre acea protuberanţă de formă stranie. Hotărârea lui fu răsplătită când, după ce o îndopă cu foc, o văzu explodând într-o spectaculoasă sferă de gaze supraîncălzite.

— L-am nimerit, exclamă el. Mă îndrept spre sud, în căutarea altuia.

În templul-fortăreaţă, Leia asculta cu atenţie. Părea în acelaşi timp furioasă şi înspăimântată. Se întoarse într-un târziu spre 3PO şi murmură:

— De ce riscă Luke atât de mult?

Robotul înalt nu răspunse.

— Atenţie în spatele tău. Luke, se auzi vocea lui Biggs strigând în difuzoare. Atenţie în spate. Interceptoare se apropie de tine pe deasupra.

Leia încerca să vadă ceea ce doar auzea.Nu era singura îngrijorată.

— Ajută-l, R2, îşi zise 3PO, şi ţineţi-o tot aşa.

Luke îşi continuă picajul până când, privind în spate, observă obiectul îngrijorării lui Biggs aproape de coada lui. Se redresa şi se îndepărtă în silă de suprafaţa staţiei, abandonându-şi ţinta. Totuşi, urmăritorul său era îndemânatic şi continuă să se menţină aproape de el.

— Nu pot să scap de el, spuse Luke.

O formă metalică fulgeră pe cer, apropiindu-se de cele două nave.

— Sunt pe el! Luke, strigă Wedge Antilles. Ţine-te bine.

Luke nu mai trebui să reziste mult timp urmăritorului. Tirul lui Wedge fu precis şi interceptorul TIE explodă puţin după aceea.

— Mulţumesc Wedge, murmură Luke, respirând un pic mai degajat.

— Bună lovitură, Wedge, se auzi din nou Biggs. Albastru Patru, mă lansez. Acoperă-mă, Porkins.

— Sunt cu tine, Albastru Trei, îl asigură celălalt pilot.

Biggs indică traiectul celor două nave şi deschise focul cu întreg armamentul de bord. Nimeni n-a ştiut vreodată cu exactitate ce a reuşit să nimerească, dar micul turn care explodă sub impactul descărcărilor de energie era, fără îndoială, mult mai important decât părea.

O serie de explozii succesive se dezlănţuiră de-a lungul unei mari porţiuni a suprafeţei staţiei, sărind de la un terminal la altul. Biggs depăşise deja, în viteză, frământata zonă, dar însoţitorul lui, urmându-l la mică distanţă, primi o doză serioasă din acea energie ce scăpase de sub control.

— Am o problemă, anunţă Porkins. Convertizorul meu a luat-o razna.

Mesajul era laconic, dar sugestiv. Toate instrumentele de pe panourile sale de comandă păreau că îşi ieşiseră brusc

din minţi.

— Ejectează… ejectează-te, Albastru Patru, îl sfătui Biggs. Albastru Patru, mă recepţionezi?

— Sunt pe recepţie, răspunse Porkins. Am nava sub control. Indică-mi un culoar de zbor, Biggs.

— Eşti prea jos, strigă acesta din urmă. Redresează, redresează-te!

Cum zbura foarte jos, iar aparatura de bord încetase să-i mai furnizeze informaţii corecte, Porkins şi nava lui deveniră o ţintă uşoară pentru una din greoaiele, dar puternicele baterii de la sol. Aceasta îşi îndeplini corect misiunea pentru care fusese proiectată. Moartea lui Porkins fu pe cât de glorioasă, pe atât de neaşteptată.

În apropierea polului nordic al staţiei, atmosfera era relativ liniştită. Asaltul de la ecuator al escadrilelor Albastră şi Verde fusese atât de intens şi de supărător, încât apărarea imperială se concentrase în acea zonă. Liderul Roşu remarcă liniştea înşelătoare, căci ştia că nu va mai dura mult timp.

— Către Liderul Albastru, aici Liderul Roşu, anunţă el în microfon. Pornim la atac. Staţia de evacuare a fost localizată şi marcată. Aici nu se trage de la sol şi nu sunt interceptoare inamice… Încă. Se pare că vom putea ataca in linişte, cel puţin o dată.

— Am recepţionat, Lidere Roşu, răspunse vocea camaradului său. Vom încerca să le dăm de lucru aici, jos.

Trei aparate cu aripi în Y pieriră dintre stele pentru a intra în picaj spre suprafaţa staţiei de luptă. În ultima clipă, se redresară şi coborâră într-un adânc canion artificial, unul din multele de acest fel care brăzdau emisfera nordică a Stelei Morţii. Din trei părţi, meterezele metalice ţâşneau spre ei, pentru a rămâne în aceeaşi clipă departe, în urmă.

Liderul Roşu privi în jur şi observă absenţa temporară

a interceptoarelor imperiale. Apăsă un buton şi se adresă piloţilor din subordine:

— Asta e, băieţi. Nu uitaţi, înainte de a arunca piatra aceea, atunci când o să consideraţi că aţi ajuns aproape de ţintă, apropiaţi-vă şi mai mult de ea. Conectaţi ecranele deflectoare din faţă pe nivelul de energie maximă. Nu contează cu ce o să arunce în voi din lateral. Acum n-avem timp să ne facem griji şi pentru asta.

Echipajele imperiale înşirate de-a lungul canalului se pomeniră deodată că sectorul lor, până atunci ignorat, era atacat. Reacţionară prompt şi curând, din ce în ce mai multe jeturi de energie ţâşniră spre interceptoarele care-i asaltau. Din când în când, unul se întâmpla să explodeze lângă năvalnicele Y-uri, zgâlţâindu-le fără a le provoca avarii serioase.

— Sunt puţin cam agresivi, nu-i aşa? comentă Roşu Doi în microfon.

Liderul Roşu întrebă calm:

— Roşu Cinci, câte tunuri crezi că sunt?

Cel întrebat, cunoscut îndeobşte de majoritatea piloţilor rebeli sub numele de Pops, reuşi într-un fel, să estimeze numărul bateriilor ce protejau canalul şi, simultan, să-şi piloteze interceptorul prin ploaia de foc din ce în ce mai deasă.

Casca lui, martoră a mult prea numeroaselor bătălii prin care trecuse posesorul ei, aproape că nu mai putea fi folosită din pricina uzurii.

— Vreo douăzeci de amplasamente, concluzionă el în cele din urmă, unele la nivelul suprafeţei, altele în turnuri.

Liderul Roşu primi informaţia cu un mormăit şi îşi coborî în faţa ochilor vizorul computerului balistic. Exploziile continuau să zguduie nava.

— Conectaţi computerele balistice, ordonă el.

— Roşu Doi, veni un răspuns, am conectat calculatorul; văd ţinta.

Emoţia crescândă a tânărului pilot îi marcase vocea.

Roşu Cinci, cel mai în vârstă dintre piloţii rebeli, era, aşa cum s-ar fi aşteptat oricine, rece şi încrezător – cu toate că ceea ce-şi spuse, murmurând mai mult pentru sine, nu suna chiar aşa:

— Nu încape îndoială, ăştia ne pregătesc ceva.

Brusc, tirul apărării din amplasamentele înconjurătoare încetă complet. O linişte sinistră se lăsă în canionul a cărui suprafaţă continua să se estompeze în urma interceptoarelor ce zburau la joasă înălţime.

— Ce-i asta? se răsti Roşu Doi, privind în jur îngrijorat. De ce s-au oprit?

— Nu-mi place, mormăi Liderul Roşu, deşi nimic nu mai împiedica înaintarea lor, deşi nu mai trebuiau să evite nicio rază.

Pops fu primul care înţelese corect această mişcare aparent absurdă a duşmanului.

— Stabilizaţi-vă deflectorii din spate acum. Aşteptaţi-vă la interceptoare inamice.

— Ai ghicit, Pops, admise Liderul Roşu, privind un ecran. Iată-i. Trei puncte la doi-zece.

O voce artificială continua să recite distanţa până la ţintă, ce scădea continuu, dar nu destul de repede.

— Aici suntem ca nişte raţe pe uscat, observă el cu nervozitate.

— Trebuie să ne continuăm cursa, le spuse bătrânul. Nu putem să ne apărăm şi să ne apropiem de ţintă în acelaşi timp.

Îşi reprimă vechile reflexe de luptător când pe ecranul

radarului apărură trei interceptoare TIE, intrând în picaj, în formaţie strânsă, aproape vertical, spre ei.

— Trei-opt-unu-zero-patru, anunţă Vader în timp ce-şi regla, calm, comenzile.

Stelele se pierdeau cu repeziciune în urma sa.

— Am să-i vânez eu însumi. Acoperiţi-mă.

Roşu Doi nu află niciodată ce l-a lovit şi cine i-a fost călăul, căci tânărul pilot muri primul.

În ciuda experienţei sale, Liderul Roşu fu pe punctul de a intra în panică când văzu nava subordonatului său dizolvându-se în flăcări.

— Suntem prinşi aici. Nu se poate manevra… pereţii canalului sunt prea apropiaţi. Trebuie să ne facem loc, cumva. Trebuie…

— Rămâi pe ţintă, îl admonestă o voce mai în vârstă. Rămâi pe ţintă.

Liderul Roşu găsi tonifiante cuvintele lui Pops, dar acesta era într-adevăr, singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a ignora interceptoarele TIE ce se apropiau de aparatele lor pe măsură ce acestea brăzdau spaţiul; spre ţintă.

Deasupra lor, Vader îşi permise un moment de indisciplinată plăcere când îşi reglă din nou computerul balistic. Vasul rebel continua să-şi menţină traiectoria dreaptă, fără a încerca să scape. Vader atinse încă o dată butonul comenzii de foc.

Ceva scrâşni în casca Liderului Roşu şi din aparatura de bord izbucniră flăcări.

— N-are niciun rost, ţipă el în microfon. Sunt lovit. Sunt lovit…!

Al doilea interceptor Y explodă într-o sferă de metal vaporizat, lăsând să se împrăştie de-a lungul canalului doar

câteva fragmente şi resturi ale epavei. Această a doua pierdere se dovedi a fi prea mult chiar şi pentru Pops. Trase de manşă şi interceptorul începu să se ridice din canion pe o curbă largă. Comandantul vânătorilor imperiali continua să-l urmărească.

— Roşu Cinci către Liderul Albastru, chemă Pops. Sunt nevoit să renunţ din cauza focului intens. Interceptoare TIE s-au aruncat asupra noastră de nu ştiu unde. Nu pot… să aştept…

În urma sa, un duşman tăcut şi neîndurător atingea din nou butonul aducător de moarte. Primele rafale ţâşniră chiar în clipa în care Pops se ridicase îndeajuns pentru a începe manevra de evadare. Dar se redresase câteva secunde prea târziu.

O rază energetică ciupi motorul stâng, aprinzând gazul aflat în interior. Reactorul explodă, smulgând o dată cu el comenzile şi elementele stabilizatoare. Incapabil să compenseze avaria, nava scăpată de sub control începu o cădere lentă şi uşor arcuită spre suprafaţa staţiei.

— Eşti teafăr, Roşu Cinci? îl întrebă o voce îngrijorată, pe frecvenţa de legătură între nave.

— L-am pierdut pe Tiree… L-am pierdut şi pe Dutch, explică Pops rar, cu o voce obosită. Ne-au atacat din spate şi în canion nu se poate manevra. Îmi pare rău. Adio, Dave…

Acesta fu ultimul dintre nenumăratele mesaje ale unui veteran.

În timp ce încerca să nu se lase impresionat de moartea vechiului său prieten, Liderul Albastru se forţă, să vorbească cu duritate, dar vocea nu-i sună deloc aşa.

— Către Băieţii Albaştri, aici e Liderul Albastru. Puct de întâlnire la şase-virgulă-unu. Raportaţi primirea mesajului.

— Către Liderul Aibastru, aici e Albastru Zece. Recepţionat.

— Aici Albastru Doi, comunică Wedge. Vin spre tine, Lider Albastru.

Luke îşi aştepta şi el rândul pentru a raporta, când ceva piui pe panoul de bord. O privire aruncată în spate îi confirma avertismentul electronic. Un interceptor imperial se strecura in spatele său.

— Aici Albastru Cinci, spuse el balansându-şi nava în încercarea de a scăpa de interceptorul TIE. Am o problemă. Vin şi eu imediat.

Intră într-un picaj abrupt spre suprafaţa metalică, apoi se redresă brusc, evitând o rafală a apărării de dedesubt. Niciuna dintre manevre nu-l descurajară pe urmăritor.

— Te văd, Luke, veni un răspuns liniştitor din partea prietenului său. Menţine-ţi cursul.

Luke se uita în toate părţile, dar nu văzu nici urmă de Biggs. Între timp, rafalele energetice trase de imperialul din coadă trecură supărător de aproape.

— La naiba, Biggs, unde eşti?

Văzu ceva, dar nu lateral şi nici în spate, ci char în faţa lui. Luat cu totul prin surprindere, interceptorul TIE se făcu ţăndări chiar în clipa în care pilotul său înţelegea ce se întâmplă.

Luke se întoarse spre punctul de întâlnire în timp ce Biggs trecu razant, în sens invers.

— Bună mutare, Biggs. M-ai păcălit şi pe mine.

— Asta-i abia începutul, îl anunţă prietenul său pe când îşi răsucea brusc nava pentru a evita tirul de dedesubt. Se ivi la orizont, puţin deasupra umărului lui Luke şi execută un tonou în semn de victorie.

— Indică-mi doar ţinta şi vei vedea.

Înapoi, pe orbita masivului şi indiferentului Yavin, Dodonna îşi încheie discuţia intensă purtată cu o parte dintre consilierii săi principali, apoi se îndreptă spre un emiţător cu rază lungă de acţiune.

— Către Liderul Albastru, aici e Baza Unu. Verifică-ţi de două ori planul de atac înainte de a-l pune în aplicare. Ţine-ţi piloţii în spate pentru a te proteja. Păstrează jumătate din echipaje pentru atacul următor, în afara razei de bătaie a bateriilor de la sol.

— Recepţionat, Baza Unu, veni răspunsul. Albastru Zece şi Doisprezece veniţi cu mine.

Cele două nave se aliniară lângă comandantul escadrilei pentru a-l flanca. Acesta îi verifică. Satisfăcut de faptul că se poziţionaseră corect pentru începerea atacului, trecu la alcătuirea grupului ce trebuia să-l urmeze în cazul în care ar fi dat greş.

— Albastru Cinci, aici e şeful tău. Luke, i-ai pe Doi şi Trei cu tine. Rămâneţi aici, în afara focului celor de jos şi aşteptaţi semnalul meu pentru a declanşa atacul.

— Recepţionat, şefule, răspunse Luke, încercând să-şi încetinească bătăile inimii. Forţa fie cu voi. Biggs, Wedge, hai să ne apropiem unul de altul.

Cele trei interceptoare intrară în formaţie strânsă mult deasupra furiosului schimb de focuri pe care escadrilele Verde şi Galben îl continuau cu tunarii imperiali de dedesubt.

Orizontul începu să joace în faţa Liderului Albastru pe când se apropia de suprafaţa staţiei.

— Albastru Zece, Albastru Doisprezece, veţi rămâne în spate până detectăm interceptoarele lor, apoi mă veţi acoperi.

Toate cele trei aparate se redresară aproape de

suprafaţă apoi coborâră arcuit în canion. Însoţitorii lui rămaseră din ce în ce mai în urmă, până când Liderul Albastru păru singur în vasta falie cenuşie.

Nu-l întâmpina niciun foc de apărare pe când gonea spre îndepărtata ţintă. Se pomeni că privea nervos în jur, verificând şi reverificând aceleaşi instrumente.

— Asta nu-mi miroase a bine, murmură el.

Albastru Zece părea la fel de îngrijorat:

— Ar fi trebuit să detectăm ţinta până acum.

— Ştiu. Totul e atât de confuz aici jos. Cred că instrumentele mele nu mai funcţionează. Să fie acesta canalul cel bun?

Deodată, dâre intense de lumină izbucniră în apropiere; apărarea din zonă deschisese focul. Loviturile apropiate îi zdruncinau pe atacatori. În capătul îndepărtat al canionului un turn masiv domina falia metalică şi împroşca enorme cantităţi de energie spre navele ce se apropiau.

— N-o să ne fie uşor cu turnul acela de sus, declară neînduplecat Liderul Albastru. Fiţi gata să strângem rândurile când vă spun.

Brusc, jeturile de energie încetară şi canalul redeveni tăcut şi întunecat.

— Asta e, anunţă Liderul Albastru încercând să vadă totul de deasupra din care urma să pornească atacul împotriva lor. Uitaţi-vă bine după interceptoarele acelea.

— Toate detectoarele cu rază scurtă sau lungă de acţiune sunt oarbe, raportă încordat Albastru Zece. Prea multă interferenţă aici. Albastru Cinci, poţi să-i vezi din locul în care te afli?

Luke îşi aţinti privirea spre suprafaţa staţiei.

— Nici urmă de… Aşteaptă!

Îi atraseră atenţia trei puncte luminoase ce se deplasau

cu repeziciune.

— Iată-i. Vin dinspre zero-virgulă-trei-cinci.

Albastru Zece se întoarse să se uite în direcţia indicată. Aripioarele stabilizatoare ale interceptoarelor TIE luciră în soare pe când acestea coborau, într-un looping, spre ei.

— Îi văd.

— Ei bine, ăsta este culoarul cel bun, exclamă Liderul Albastru căci brusc, detectorul ţintei începu să piuie continuu.

Coborând vizorul în faţa ochilor, îşi reglă aparatura de ochire.

— Sunt aproape de punctul de tragere. Ţinta la vedere. Ţineţi-i câteva secunde departe de mine… daţi-le de furcă.

Darth Vader îşi pregătea deja comenzile de foc în timp ce aparatul său cădea, asemeni unui bolovan, spre canion.

— Strângeţi formaţia. Îi voi vâna tot eu.

Albastru Doisprezece pieri primul, cu două motoare lovite. Nava îi devie puţin de la traiectoria de zbor şi se izbi de un perete al canalului. Albastru Zece încetinea şi accelera, se legăna de parcă ar fi fost beat, dar nu putea face mare lucru în strâmtoarea acelor ziduri metalice.

— Nu pot să-i reţin mult timp. Mai bine tragi când poţi, Lider Albastru – se apropie de tine.

Comandantul escadrilei încerca din răsputeri să suprapună două cercuri în interiorul vizorului de ochire.

— Suntem aproape de ţintă. Uşurel, uşurel…

Albastru Zece privi disperat în jur.

— Sunt chiar în spatele meu!

Liderul Albastru era uimit de propriul său calm. Dispozitivul de ochire era în parte răspunzător pentru asta, căci îi permitea să se concentreze asupra unor imagini minuscule şi abstracte şi să le ignore pe altele; îl ajuta să-şi

îndepărteze din minte restul universului inamic.

— Aproape acolo, aproape acolo… şopti el.

Apoi, cele două cercuri se suprapuseră perfect, deveniră unul singur şi roşu şi în casca sa începu să răsune un bâzâit continuu.

— Torpile lansate, torpile lansate.

Imediat după aceea, Albastru Zece îşi lansă propriile rachete. Ambele aparate se ridicară aproape vertical, părăsind capătul canalului; în urma lor izbucniră câteva explozii.

— Am dat lovitura! Am reuşit! ţipă isteric Albastru Zece.

Răspunsul Liderului Albastru era plin de dezamăgire.

— Nu, n-am reuşit. Torpilele n-au căzut înăuntru. Au explodat la suprafaţă, în afara puţului.

Amărăciunea le aduse pieirea, căci uitaseră să privească în spate. Cele trei interceptoare imperiale îşi continuaseră urmărirea, ţâşnind în sus prin lumina în scădere a exploziilor provocate de torpile. Albastru Zece căzu sub tirul precis al lui Vader, apoi Lordul Întunecat schimbă uşor cursul pentru a cădea în spatele comandantului de escadrilă.

— Îl iau şi pe ultimul, anunţă el, rece. Voi doi, întoarceţi-vă!

Luke încerca să distingă echipa de asalt prin gazele arzânde de dedesubt, când auzi prin difuzor vocea Liderului Albastru.

— Albastru Cinci, aici Liderul Albastru. Intră în dispozitiv. Porniţi atacul – zburaţi la joasă înălţime şi aşteptaţi să ajungeţi chiar deasupra lui. N-o să fie uşor.

— Aveţi probleme?

— Sunt pe urmele mele… dar o să scap de ei.

— Albastru Cinci către Grupa Albastră, ordonă Luke. Pornim.

Cele trei interceptoare părăsiră formaţia şi plonjară spre zona în care se afla canalul.

Între timp, Vader reuşise să-şi nimerească prada cu un fulger strălucitor care nu produse altceva, decât nişte explozii mici şi intense la unul din motoare. Robotul de tip R2 al navei rebele se târî şi se chinui să repare generatorul.

— R2, închide conducta principală de alimentare a motorului unu din dreapta, îi comandă calm Liderul Albastru, privind resemnat la aparatura de bord care scăpase de sub control.

— Ţine-te bine, s-ar putea s-avem probleme.

Luke văzu că Liderul Albastru era în pericol.

— Suntem chiar deasupra ta, comandante, spuse el. Întoarceţi-vă la zero-virgulă-zero-cinci şi vă vom proteja.

— Am pierdut motorul superior din dreapta, se auzi răspunsul.

— Venim jos, după dumneavoastră.

— Nu, nu. Rămâneţî acolo şi pregătiţi-vă atacul.

— Sigur sunteţi teafăr?

— Cred că da. Aşteaptă o clipă.

De fapt, trecu ceva mai puţin de o clipă şi interceptorul Liderul Albastru intra în viraj, înfigându-se apoi în suprafaţa staţiei.

Luke privi imensa explozie de dedesubt risipindu-se în vid şi, ştiind cu siguranţă ce anume o provocase, realiză pentru prima oară cât de disperată era situaţia în care se afla.

— Tocmai l-am pierdut pe Liderul Albastru, murmură el absent, neinteresându-l dacă microfonul îi culesese sumbrele cuvinte.

Pe Yavin Patru, Leia Organa se ridică din scaun şi începu să patruleze prin cameră. Unghiile, de obicei tăiate perfect, erau acum zdrenţuite şi inegale din pricină că şi le rosese, plină de nervi.

Neliniştea ce i se citea pe chip era însă mult mai relevatoare pentru starea ei de spirit, neliniște şi îngrijorare care se revărsară în centrul de comandă la anunţul morţii Liderului Albastru.

— Pot să continue? îl întrebă în cele din urmă pe Dodonna.

Generalul îi răspunse cu o fermitate blândă.

— Trebuie.

— Dar am pierdut atâţia oameni valoroşi. Cum se vor regrupa fără Liderii Albastru şi Roşu?

Dodonna se pregătea să-i răspundă, dar îşi înghiţi vorbele, căci altele, mult mai dojenitoare se auziră în difuzoare.

— Ţine-aproape, Wedge, spunea Luke, la mii de kilometri depărtare. Biggs, unde eşti?

— Vin chiar in urma ta.

Wedge răspunse puţin după aceea.

— O.K., şefu'! suntem în formaţie.

Privirea lui Dodonna se îndrepta spre Leia. Părea îngrijorat.

Cele trei interceptcare X zburau în formaţie strânsă la mare înălţime, Luke îşi privi aparatura de bord şi se chinui cu o comandă ce părea că se defectase.

În urechi îi răsună o voce şi tânără şi bătrână în acelaşi timp, o voce cunoscută: calmă, mulţumită, sigură şi li-niştitoare – cândva, demult, o ascultase cu atenţie în deşertul de pe Tatooine şi în măruntaiele staţiei de dedesubt.

— Încrede-te în propriile simţuri, Luke, fu tot ce glasul lui Kenobi îi spuse.

Luke ciocăni în cască, nefiind sigur că auzise ceva. Dar nu era timpul să facă supoziţii. Orizontul de oţel al staţiei se înclina în spatele lui.

— Wedge, Biggs, îi dăm drumul, le spuse însoţitorilor săi. Vom zbura cu viteză maximă. Uitaţi că trebuie mai întâi să detectăm canalul şi apoi să accelerăm. Poate că aşa interceptoarele acelea vor rămâne departe, în urma noastră.

— Vom sta suficient de departe, în urma ta, pentru a te acoperi, îi spuse Biggs. La viteza aceea, vei fi în stare să redresezi la timp?

— Glumeşti? râse Luke vesel pe când îşi începeau picajul spre suprafaţă. O să fie exact ca acasă, în Canionul Cerşetorilor.

— Sunt chiar în spatele tău, *şefule,* anunţă Wedge, luând în serios, pentru prima dată, titlul. Să mergem…

Cele trei aparate suple se îndreptară cu viteză maximă spre suprafaţa strălucitoare şi se redresară un pic prea târziu, astfel încât Luke trecu razant, atât de aproape de învelişul exterior al staţiei spaţiale, încât vârful uneia dintre aripi agăţă o antenă exterioară împroşcând aşchii metalice. Dintr-odată, fură învăluiţi într-un păienjeniş de fulgere energetice şi proiectile explozive. Acesta se îndesi când coborâră în canion.

— Se pare că i-am supărat, chicoti Biggs, care trata ucigătoarea privelişte energetică ca pe un foc de artificii pregătit pentru amuzamentul lor.

— Asta-mi place, comentă Luke, surprins de vizibilitatea foarte bună. Pot să văd totul.

Wedge nu mai fu chiar atât de încrezător după ce privi pe ecrane.

— Radarul meu indică turnul, dar nu detectează gura tunelului de evacuare. Trebuie să fie îngrozitor de mică. Eşti sigur că poate fi ochită prin computer?

— Ar face bine… murmură Biggs.

Luke nu se pronunţă – era prea preocupat să-şi menţină traiectoria printre turbulenţele produse de explozii. Apoi, ca la comandă, tirul apărării încetă. Căută cu privirea, în jur şi în sus, un semn de la interceptoarele TIE, dar nu văzu nimic.

Întinse mâna să-şi aducă vizorul în poziţia de ochire şi, pentru o clipă, ezită. Apoi îl răsuci şi-l coborî în dreptul feţei.

— Păziţi-vă bine, le ordonă însoţitorilor săi.

— Şi cu turnul cum rămâne? întrebă îngrijorat Wedge.

— Voi să vă ocupaţi de interceptoarele alea, se răsti Luke. De turn, am eu grijă.

Apoi se aruncă înainte, apropiindu-se clipă de clipă de ţintă. Wedge se uită în sus şi privirea îi îngheţă brusc.

— Uite-i – zero-virgulă-trei.

Vader îşi pregătea comenzile, când unul dintre piloţii săi încălcă restricţia verbală de dinaintea atacului.

— Se apropie de ţinta lor prea repede – nu vor mai apuca să se redreseze.

— Urmăreşte-i în continuare, îi ordonă Vader.

— Se mişcă prea repede ca să mai iasă de-acolo. Îl anunţă, sigur de sine, celălalt pilot.

Vader studie câteva ecrane; propriile detectoare confirmau spusele celorlalţi.

— Şi totuşi, vor trebui să încetinească înainte de a ajunge la turn.

Luke urmărea imaginile exterioare prin vizorul computerului balistic.

— Sunt aproape de ţintă.

Se scurseră alte câteva secunde, apoi cele două cercuri se contopiră. Degetul său apăsă convulsiv pe comanda de foc.

— Torpilele lansate! Redresaţi, redresaţi.

Cele două lovituri căzură, ineficient, departe de mica deschizătură. Puternicele explozii zguduiră canalul. Trei aparate TIE ţâşniră din sfera de flăcări ce se disipa rapid şi se apropiară de rebelii aflaţi în retragere.

— Luaţi-i, ordonă Vader încetişor.

Luke îi descoperi pe urmăritori în acelaşi timp cu însoţitorii săi.

— Wedge. Biggs. Împrăştiaţi-vă – numai aşa putem scăpa de ei.

Cele trei aparate picară spre staţie, apoi accelerară brusc, în trei direcţii diferite. Toate interceptoarele TIE se întoarseră şi-l urmară pe Luke.

Vader se încruntă când rafala sa rată nava ce se ferea, rotindu-se nebuneşte.

— Forţa este alături de acesta. Ciudat. Mă voi ocupa personal de el.

Luke ţâşni printre turnurile defensive şi ţesu o adevărată plasă răsucindu-se strâns în jurul structurilor exterioare ale astroporturilor. Dar degeaba. Ultimul dintre urmăritori continua să se ţină scai de el. O rază laser îi crestă una dintre aripi, foarte aproape de motor. Acesta începu să scuipe, ameninţător, jerbe de scântei. Luke se lupta să compenseze avaria şi simultan, să menţină controlul aparatului. Încercând din nou să scape de persistentul agresor, coborî într-un alt canion.

— Sunt lovit, anunţă el. Dar nu e grav. R2, vezi ce poţi să faci.

Micul robot îşi desfăcu legăturile şi se îndreptă spre

motorul avariat; pe lângă el treceau, periculos de aproape, alte jeturi de energie.

— Ţine-te bine acolo, în spate, îl sfătui Luke pe când interceptorul se răsucea şi vira strâns în jurul ascuţitelor turnuri, croindu-şi drum prin complicata topografie a staticii.

Tirul apărării rămăsese la fel de intens ca şi înainte, aşa că Luke trebuia să-şi schimbe la întâmplare direcţia şi viteza pentru a-l evita. Câţiva indici de pe panoul de bord îşi schimbară culoarea; trei indicatoare vitale reveniră, relaxant, la poziţiile normale.

— Cred că ai reuşit, R2, îi spuse Luke cu recunoştinţă. Cred că… aşa, e perfect. Acum încearcă să blochezi stabilizatoarele de aşa manieră ca să nu ne mai dea bătaie de cap a doua oară.

Robotul răspunse cu un piuit în timp ce Luke studia panorama în continuă schimbare, din spatele şi de deasupra lor.

— Am impresia că am scăpat şi de interceptoarele acelea. Grupa Albastră, aici Albastru Cinci. Mă recepţionaţi?

Trase manşa şi interceptorul său ţâşni din canion urmărit încă de focul bateriilor de la sol.

— Te aştept sus, şefule, îl anunţă Wedge din poziţii sa, aflată departe, deasupra staţiei. Nu reuşesc să te văd.

— Sunt în drum spre tine. Albastru Trei, mă recepţionezi? Biggs?

— Am avut ceva dificultăţi, explică prietenul său, dar cred că acum am scăpat de el.

Pe ecranul lui Biggs apăru din nou, ca un blestem, acel semnal. Se uită înapoi şi-l văzu pe vânătorul imperial care-l hăituise în ultimele minute, căzându-i iar în spate. Se îndreptă, încă o dată, spre suprafaţa staţiei.

— Nu, nu încă, le spuse celorlalţi. Aşteaptă puţin, Luke. Vin imediat.

O voce subţire, artificială, se făcu auzită în difuzoare:

— Ţine-te tare, R2. Ţine-te tare.

În statul-major din templu, C-3PO îşi feri privirile când câteva chipuri umane se întoarseră curioase spre el.

Pe când Luke se înălţă la mare distanţă de suprafaţa staţiei, un alt aparat X apăru lângă el. Recunoscu nava lui Wedge şi începu, neliniştit, să-şi caute din priviri prietenul.

— Pornim la atac, Biggs, vino şi tu. Biggs, eşti teafăr? Biggs!

Nici urmă de al treilea aparat.

— Wedge, îl vezi pe undeva?

În carlinga interceptorului ce zbura în apropiere, un cap acoperit de o cască de protecţie se clătină uşor.

— Nimic, îi răspunse Wedge prin radio. Mai aşteaptă puţin. O s-apară el.

Luke privi în jur îngrijorat, studie câteva aparate de bord, apoi luă o hotărâre:

— Nu putem să aşteptăm; trebuie să pornim acum. Nu cred că a scăpat.

— Hei, băieţi, se auzi un glas vesel. Ce mai aşteptaţi? vru el să ştie.

Luke se răsuci brusc spre dreapta, chiar la timp pentru a vedea un alt interceptor depăşindu-l in viteză şi încetinind apoi uşor, în faţa sa.

— Să nu renunţaţi niciodată la bătrânul Biggs, îi avertiză acelaşi glas şi pilotul navei din faţă se întoarse spre ei, privindu-i.

În camera centrului de comandă al staţiei spaţiale de luptă un ofiţer obosit se îndrepta grăbit spre o siluetă ce studia marele ecran tactic şi-i agita prin faţă un teanc de

statistici proaspăt imprimate.

— Domnule, am încheiat analiza planului lor de atac. Există un pericol. Doriţi să ne retragem sau să pregătim un plan de evacuare? Nava dumneavoastră este pregătită.

Sub privirea stupefiată a guvernatorului, ofiţerul se făcu mic.

— Evacuare! răcni Tarkin. În clipa triumfului? Suntem pe punctul de a distruge ultimii supravieţuitori ai Alianţei, şi tu-mi vorbeşti despre evacuare? Cred că le acorzi mult prea multe şanse… Şi-acum, ieşi afară!

Copleşit de furia guvernatorului, ofiţerul se întoarse abătut şi părăsi încăperea.

— Pornim, spuse Luke şi se lansă în picaj spre suprafaţa staţiei.

Wedge şi Biggs îl urmau îndeaproape.

— Să mergem – Luke, îi şopti în gând vocea pe care o auzise nu demult.

Îşi ciocăni uşor casca aşa cum făcuse mai înainte şi privi în jur. Vocea venise parcă chiar din spatele lui. Dar acolo nu se afla nimic în afara metalului tăcut şi a instrumentelor de zbor. Nedumerit, Luke se concentra asupra comenzilor.

Atunci când suprafaţa staţiei spaţiale de luptă păru că se prăbuşeşte peste el, jeturile de energie ţâşniră din nou în întâmpinarea lor, trecând şi de dala aceasta, inofensive, pe lângă aripi. Dintr-odată, Luke se pomeni că aparatul începe să tremure din nou din toate încheieturile, dar ştiu că nu focul apărării era de vină: câteva ace indicatoare vitale pendulau din nou, intrând în zona critică a scalei.

Se aplecă spre microfon.

— R2, elementele stabilizatoare au luat-o iar razna. Încearcă să le blochezi. Trebuie să am control deplin asupra

aparatului.

Micul robot se deplasă să repare avaria, ignorând coborârea agitată, razele laser şi exploziile ce străluminau spaţiul din jur.

Zgâlţâite continuu de neobositele explozii ale proiectilelor apărării, cele trei nave coborâră în canion. Biggs şi Wedge rămaseră în urmă pentru a-l acoperi pe Luke, iar acesta întinse mâna să-şi coboare vizorul de urmărire a ţintei.

Pentru a doua oară, simţi acea tentaţie aparte de a nu apela la computerul balistic. Mâna i se mişca chiar mai încet, de parcă deciziile nervilor săi locomotori intraseră în conflict cu hotărârile unui alt creier.

Cum era şi de aşteptat, tirul apărării încetă ca la comandă şi Luke se pomeni că străbate nestingherit canalul.

— Iar o luăm de la capăt, spuse Wedge în clipa în care detectă trei interceptoare TIE venind asupra lor.

Biggs şi Antilles începură să zboare încrucişat în spatele lui Luke, pentru a atrage tirul vânătorilor imperiali asupra lor şi, în acelaşi timp, a-i deruta. Unul dintre inamici ignoră aceste manevre şi continua să se apropie inexorabil de navele rebele.

Luke privi prin dispozitivul de ochire – apoi ridică încet mâna pentru a-l îndepărta. Cântări îndelung în palmă instrumentul dezactivat, privindu-l ca hipnotizat. Apoi îl coborî brusc în faţa ochilor şi studie micul ecran pe care era afişată legătura instabilă dintre navă şi puţul de evacuare ce se apropia continuu.

— Grăbeşte-te Luke, îi strigă Biggs în timp ce-şi răsucea nava pentru a evita, în ultimul moment, o rafală intensă. De data asta se apropie prea repede. Nu putem să-i reţinem prea mult timp.

Cu o precizie neomenească, Darth Vader apăsă încă o dată pe comanda de foc. Un strigăt puternic şi disperat răsună din difuzoare, transformându-se apoi într-un ultim ţipăt agonic al metalului şi cărnii, căci nava lui Biggs devenise deja un mănunchi de fărâme strălucitoare ce cădeau ca o ploaie de foc pe fundul canionului.

Wedge auzi explozia în căşti şi se întoarse să privească îngrozit interceptoarele inamice ce-i urmăreau.

— L-am pierdut pe Biggs, urlă el în microfon.

Luke nu răspunse imediat. Îşi şterse furios ochii ce începuseră să-i lăcrimeze. Imaginea de pe ecranul de urmărire a ţintei i se tulburase.

— Suntem doi meteoriţi care nu se vor opri niciodată, Biggs, şopti el cu glas răguşit.

Nava i se legănă uşor din cauza unei explozii apropiate. Vorbi singurului însoţitor rămas, accentuând caustic sfârşitul fiecărei propoziţii.

— Apropie-te Wedge. Acolo, în spate, nu mai poţi face nimic. R2, încearcă să-mi măreşti puterea pe reflectorii din spate.

Robotul se grăbi să îndeplinească ordinul în vreme ce Wedge se alătura navei lui Luke. Dar şi urmăritorii îşi sporiseră viteza.

— Liderul e al meu, le spuse Vader soldaţilor săi. Luaţi-l pe celălalt.

Luke zbura chiar în faţa lui Wedge, uşor spre stânga acestuia. Jeturi de energie venind dinspre interceptoarele imperiale începură să brăzdeze spaţiul, aproape de ei. Amândoi îşi încrucişau în mod repetat traiectoriile, străduindu-se să facă din navele lor nişte ţinte cât mai derutante cu putinţă.

Wedge se lupta cu comenzile de zbor când din panoul

de bord izbucniră flame. Un ecran mic explodă, lăsând în urmă doar resturi calcinate. Reuşi cumva să menţină controlul navei.

— Am o defecţiune gravă, Luke. Nu pot să rămân cu tine.

— Bine. Wedge, retrage-te.

Antilles murmură un sincer „Îmi pare rău" şi ţâşni afară din canion.

Vader îşi concentră atenţia asupra singurei nave rămase în faţa lui şi trase.

Luke nu văzu expozia aproape ucigătoare ce se produse chiar în spatele lui. Şi nici nu mai avu timp să examineze carcasa fumegândă de metal contorsionat ce zăcea acum lângă unul dintre motoare. Braţele micului robot atârnau neputincioase.

Toate trei interceptoarele continuară să urmărească singurul aparat X rămas în canal. Le mai trebuiau doar câteva secunde ca unul dintre ele să lovească cu o rafală nimicitoare nava ce sălta nebuneşte în faţa lor, când se pomeniră că mai erau doar doi urmăritori. Cel de-al treilea devenise un cilindru în flăcări şi se dezagrega în bucăţi, piese şi resturi care izbiră violent pereţii canionului.

Celălalt pilot a lui Vader privi în jur cuprins de panică, căutând sursa atacului. Dar aceleaşi distorsiuni care bruiaseră detectoarele rebelilor aveau acum un efect similar asupra imperialilor.

Noua ameninţare deveni vizibilă numai în clipa în care un cargou eclipsă total îndepărtatul soare. Era un vas de transport corellian, mult mai mare decât orice interceptor şi plonja direct spre canion. Dar totuşi, nu se mişca întocmai ca

un cargou.

Pilotul îşi spuse că orice ar fi fost acela care conducea vehiculul, era cu siguranţă, inconştient sau nebun. Trase violent de manşă în încercarea de a evita previzibila coliziune. Cargoul trecu chiar pe deasupra capului său, dar reuşind astfel să scape, imperialul alunecase prea mult într-o parte. O mică explozie se produse atunci când două dintre masivele aripi paralele ale aparatelor TIE se intersectară. Pilotul ţipă inutil în microfon, căci, din ricoşeu, interceptorul fu azvârlit spre peretele apropiat. Dar nu mai apucă să-l atingă căci izbucni în flăcări înainte de contact.

Pe de altă parte, nava lui Darth Vader începu să se rotească neajutorată. Multiplele comenzi şi instrumente de zbor nu se lăsară impresionate de privirea disperată a Lordului Întunecat şi continuară să afişeze adevărul dureros: micul aparat de zbor scăpase de sub control şi continua să se răsucească pe o traiectorie opusă celei imprimate nefericitului său însoţitor – în afară, spre nesfârşitele întinderi ale spaţiului cosmic.

Poate că deşi puţin ţicnit, individul care pilota manevrabilul cargou nu era nici inconştient nici nebun, ci dimpotrivă. Îşi stăpânea cu măiestrie nava. Se înălţă mult deasupra canionului şi se roti pentru a zbura protector deasupra lui Luke.

— Acum, că te-am scăpat de probleme, puştiule, auzi Luke vocea familiară a lui Solo, aruncă o dată în aer chestia asta ca să putem pleca cu toţii acasă.

Acest minidiscurs de îmbărbătare fu întărit de un muget ce nu putea proveni decât de la un anume personaj mătăhălos – un wookie.

Luke privi în sus şi zâmbi. Dar asta doar pentru o clipă, căci se întoarse la vizorul de ochire. Simţi că ceva îi înţepa

aproape fizic creierul.

— Luke… încrede-te în mine, îi cerea imperiosul gând ce căpătase glas pentru a treia oară. Privi prin vizor.

Aşa cum făcuse şi înainte, apropie cercul care reprezenta ţinta de cel de ochire – dar atunci ratase. Ezită, doar o secundă de data aceasta, apoi îndepărtă ecranul. Închise ochii şi murmură ceva ca pentru sine, ca şi când ar fi purtat o conversaţie interioară cu cineva nevăzut. Cu încrederea unui orb aflat în locuri cunoscute, Luke apăsă cu degetul mare câteva comenzi, apoi atinse un anume buton. Imediat după aceea, o voce îngrijorată se revărsă în carligă, venind din difuzoarele deschise.

— Baza Unu spre Albastru Cinci, computerul tău balistic este decuplat. E ceva în neregulă?

— Nimic, murmură Luke foarte încet. Nimic.

Clipi şi deschise ochii. Adormise? Se uita în jur şi văzu că se află în afara canalului, ţâşnind spre spaţiul deschis. Încă o privire afară şi zări forma familiară a navei lui Solo, însoţindu-l. Panoul de bord indica lansarea ultimelor două torpile, deşi el nu-şi amintea să fi atins comanda de foc. Şi totuşi, o făcuse.

Difuzorul reveni la viaţă, transmiţând emoţia unui mesaj:

— Ai reuşit! Ai reuşit! strigă întruna Wedge. Cred că au intrat în tunel.

— Bună lovitură, puştiule, îl complimentă Solo, care trebui să-şi ridice glasul pentru a acoperi hăulitul lui Chewbacca.

Bubuituri înăbuşite şi depărtate zguduiră nava lui Luke, ca un semn prevestind începutul sucesului. Şi atunci, asta însemna că lansase torpilele, nu-i aşa? începu să-şi revină încetul cu încetul.

— Sunt bucuros… că aţi fost cu mine când s-a întâmplat. Şi acum hai să luăm ceva distanţă până când chestia din spate nu face bum. Sper că Wedge a văzut bine.

Mai multe aparate X şi Y, împreună cu un cargou ce părea jerpelit, accelerară şi, după ce se îndepărtară de staţia spaţială de luptă, porniră spre îndepărtatul glob al lui Yavin.

În spatele lor, fulgere mici de lumină palidă brăzdară suprafaţa staţiei ce părea că se îndepărtează. Fără de veste, pe locul unde se aflase Steaua Morţii apăru o lumină cu mult mai strălucitoare decât uriaşul gazos sau soarele lui îndepărtat. Pentru câteva secunde, eterna noapte deveni zi. Nimeni nu îndrăzni să se întoarcă şi să privească, căci nici cele mai complexe filtre cuplate la maximum n-ar fi reuşit să umbrească înspăimântătoarea strălucire.

Pentru puţin timp, spaţiul fu umplut cu miliarde de microscopice fragmente metalice, împrăştiate până dincolo de navele în retragere, de energia dezlănţuită a micului soare artificial. Un asteroid enorm, rămăşiţă a acum distrusei staţii de luptă, urma să ardă încă multe zile după aceea, constituind în acel scurt interval de timp al istoriei cea mai impresionantă piatră funerară din acest colţ de univers.

XIII

O mulţime veselă de tehnicieni, mecanici şi alţi ocupanţi ai cartierului general al Alianţei se îmbulzea zgomotos în jurul fiecărei nave de luptă care ateriza şi rula apoi spre hangarul templului. Unii dintre piloţii care supravieţuiseră îşi părăsiseră deja interceptoarele, pregătindu-se să-l întâmpine pe Luke.

De partea cealaltă a navei, se afla un grup mai puţin numeros şi mai rezervat. Din el făceau parte câţiva tehnicieni şi un robot umanoid înalt, care urmărea îngrijorat cum nişte oameni se căţărau în interceptorul pârjolit şi ridicau din partea din spate o carcasă metalică arsă aproape în întregime.

— O, Doamne! R2? se lamentă C-3PO, aplecându-se peste robotul carbonizat. Mă auzi? Spune ceva…

Îşi întoarse privirea fixă spre un tehnician.

— Nu-i aşa că puteţi să-l reparaţi?

— Vom face tot ce ne stă în putinţă.

Bărbatul studie carcasa topită şi componentele interne care se bălăngăneau desprinse de la locul lor.

— A încasat-o rău de tot.

— Trebuie neapărat să-l reparaţi! Domnule, dacă vreunul dintre circuitele sau modulele mele vă sunt cu ceva de folos, le donez cu dragă inimă…

Se îndepărtară încetişor, ignorând zgomotul şi agitaţia care-i înconjura. Între roboţi şi fiinţele umane care-i reparau se stabilise un tip de relaţie cu totul speciale. Fiecare împărtăşea puţin din soarta celuilalt şi uneori bariera care despărţea omul de maşină îşi pierdea contururile, mai mult decât ar fi mulţi dispuşi să admită.

Sufletul atmosferei de carnaval îl formau trei indivizi, care se luptau între ei să-i complimenteze pe ceilaiţi mai mult. Când se ajunse la felicitări prin bătăi prieteneşti pe spate, Chewbacca câştigă fără voia lui. Lumea râdea, iar wookieul privea stânjenit cum aproape că-l turtise pe Luke în entuziasmul cu care se grăbise să-i ureze bun venit.

— Am ştiut că te vei întoarce! strigă Luke. Am ştiut eu! N-aş fi fost decât o mână de ţărână dacă n-ai fi intervenit aşa de prompt, Han!

Solo nu-şi pierdu câtuşi de puţin infantuata siguranţă de sine.

— Oricum, n-aş fi putut să las un puşti de la ţară să atace staţia de unul singur. În afară de asta, începusem să-mi dau seama ce ar putea să urmeze şi mi-ar fi părut tare rău, Luke, să te las să-ţi asumi toate riscurile şt apoi să primeşti toată răsplata.

În timp ce râdeau, o siluetă mlădioasă, cu veşmintele fluturând pe ea, se îndreptă grăbită spre Luke într-o manieră cât se poate de nesenatorială.

— Ai reuşit, Luke, ai reuşit! strigă Leia.

Căzu în braţele lui şi se lipi de el în timp ce o învârtea. Apoi ea se îndreptă spre Solo şi repetă îmbrăţişarea. Cum era de aşteptat, corellianul nu răspunse cu aceeaşi emoţie.

Înfricoşat dintr-odată de adulaţia mulţimii, Luke se întoarse cu spatele. Aruncă o privire mulţumită navei obosite, apoi, fără să-şi dea seama, ochii lui căutară în sus, dincolo de plafonul înalt de deasupra. Preţ de o clipă i se păru că distinge un oftat uşor de satisfacţie, o relaxare musculară pe care obişnuia cândva s-o facă, în momentele de bucurie, un bătrân nebun. Probabil fusese vântul fierbinte care se strecura în templu venind dinspre jungla aburindă, dar Luke zâmbi oricum spre ce crezuse o clipă că vede acolo, sus.

În vastul spaţiu al templului, care fusese transformat potrivit scopurilor Alianţei de tehnicienii ei, se aflau multe încăperi. Ruinele sălii tronului degajau un aer atât de pur şi erau de o frumuseţe clasică deosebită, încât cu toate că aveau nevoie disperată de spaţiu, arhitecţii lor renunţaseră să o mai modifice, curăţaseră lianele, ierburile junglei şi gunoiul, iar în rest, o lăsaseră aşa cum era.

Pentru prima dată după mii de ani, acea încăpere

spaţioasă era plină. Sute de soldaţi rebeli şi de tehnicieni se adunaseră pe podeaua veche de piatră, toţi la un loc, pentru ultima oară, înainte de a se risipi fiecare spre alte garnizoane sau spre căminele îndepărtate. Pentru întâia data, şirurile masate de uniforme ca scoase din cutie şi armuri strălucitoare se întâlniseră toate laolaltă, ca pentru o paradă a forţelor reprezentative ale Alianţei.

Drapelele numeroaselor lumi ce acordaseră sprijin Alianţei fluturau în adierea curentului ce se formase înăuntru. În capătul îndepărtat al unui culoar lung şi descoperit, se afla o siluetă înveşmântată într-un alb oficial, bătut cu pietre de cuarţ policromatic: însemnul rangului Leiei Organa.

Din capătul culoarului apărură câteva siluete. Una, masivă şi grosolană, părea că ar fi vrut să fugă în căutarea unui adăpost, dar fu împinsă pe culoarul descoperit de tovarăşul său. Lui Luke, Han, Chewie şi 3PO le trebuiră câteva minute ca să parcurgă distanţa până acolo.

Se opriră în faţa Prinţesei şi Luke îl recunoscu pe generalul Dodonna printre ceilalţi demnitari aşezaţi în apropiere. Într-un moment de acalmie îşi făcu apariţia, sclipitor şi familiar, R2-D2: se apropie şi, căutându-şi un loc lângă C-3PO care-l privea absolut îngrozit, se alătură grupului.

Chewbacca se foia nervos, dând semne că ar dori să fie în cu totul alt loc. Solo îl linişti, căci Leia se ridicase şi se apropie de ei. În acelaşi timp, drapele se înclinară la unison şi toţi cei adunaţi în imensul hol se întoarseră cu faţa spre tribună.

Prinţesa aşeză o medalie grea de aur în jurul gâtului lui Solo, apoi al lui Chewbacca – trebuind să se ridice pe vârfuri ca să o facă – şi în sfârşit, în jurul gâtului lui Luke. Apoi făcu

un semn spre mulţime şi disciplina rigidă se topi, fiecărui bărbat, femeie sau robot permiţându-i-se să-şi dea curs sentimentelor.

Aşa cum stătea legănat de strigătele de bucurie ale mulţimii, Luke îşi dădu seama că gândurile nu-i zburau nici spre un viitor posibil în cadrul Alianţei, nici spre şansa unor călătorii aventuroase alături de Han Solo şi Chewbacca. Chiar dacă Solo prelinsese că aşa ceva nu s-ar putea întâmpla, el descoperi că întreaga atenţie îi era absorbită de figura radioasă a Prinţesei Organa.

Ea îi observă privirea intensă şi netulburată, dar de data aceasta nu făcu altceva decât să zâmbească.

—----------